

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ANNEX

SOPHIE LARK

THE ČAR & WHERE K START

romantic suspense

BRUTAL DİYETHR[GH "f

1. BRUTAL PRINCE
2. STOLEN HEIR

romance

SLHMIRS DCKT

1. THERE ARE NO SAINTS
2. THERE IS NO DEVIL

fantasy

ANASTA SIA

Bay Wörörz

AMAZON

PATREON

İÇ SANAT: LINE MARIA ERIKSEN
INSTAGRAM: @LINEMERIKSEN

KAPAK TASARIMI: EMILY WITTIG
INSTAGRAM: @EMILY_WITTIG_DESIGNS

Copyright © 2023 by Sophie Lark

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

MINX

SOPHIE LARK

İÇİNDEKİLER

Minx Film Müziği

1. Ramses Howell
2. Blake Abbot
3. Ramses
4. Blake
5. Blake
6. Ramses
7. Ramses
8. Ramses
9. Blake
10. Blake
11. Ramses
12. Blake
13. Ramses
14. Blake
15. Blake
16. Ramses
17. Ramses
18. Blake
19. Blake
20. Ramses
21. Blake
22. Ramses
23. Ramses
24. Blake
25. Ramses
26. Blake
27. Ramses

Sonsöz

Briggs & Sadie Patreon

Acımasız Prens

Yazarın Notu

Teşekkür Sophie ile

Tanışın

Bu, en dibe kadar giden herkes için.
Tırmanmaya devam edin, güneş yukarıda sizi bekliyor.

Xoxo

Sophie Larz

MINX FİLM MÜZİĞİ

1. Şehre Git - Doja Cat
2. WHOLE LOTTA MONEY - BIA
3. Kream (feat. Tyga) - Iggy Azalea
4. 7 yüzük - Ariana Grande
5. Weekend (feat. Miguel) - Mac Miller
6. Kimyasal - Post Malone
7. Çok Güzel - Reyanna Maria
8. Turn Up - S3nsi Molly
9. Freak - Doja Cat
10. Güç - G-Eazy
11. Kadın - Emmit Fenn
12. Gerçek İnsanların Yaptığı Gibi - Hozier
13. AŞK. FEAT. ZACARI. - Kendrick Lamar
14. Bekle 2.0 - NoMBe

Müzik, yazma sürecimin büyük bir parçası. Okurken bir □ gördüğünüzde bir şarkı başlatırsanız, şarkı bir film müziği gibi sahneye uyar.

Paranın sorunlarınızı çözemeyeceğini kim
söylediyse, onları çözecek kadar parası olmamış
olmalı

- Ariana Grande

Bocca baciare non perda ventura; anzi rinnova come fa la
luna

Öpülen ağız tazeliğini kaybetmez; yine de ay gibi kendini
yeniler

- Giovanni Boccaccio, Decameron

RAMSES HOWELL

Tugün yılın en sevdiğim günü ve şimdiden mahvoldu çünkü Anthony Keller az önce kolunda gördüğüm en çarpıcı kadınla içeri girdi.

Belmont Stakes artık beni heyecanlandıran yegane şeylerden biri. Dün gece çimenlerin yağmur ormanı gibi kokmasına ve toprağın kadife gibi dönmesine yetecek kadar yağmur yağdı. Başkanlık süitindeyim, evdeki en iyi koltuklar, bitiş çizgisi burnumun dibinde.

Ve işte Keller geliyor, yanında ne yaptığını umursamamı sağlayacak tek şeyle içeri giriyor.

Başım dönüyor. Bir yarış atı koşarken nasıl görünürse - kaslar nasıl esner ve ceketin altında nasıl akar - onun vücudu da elbisenin içinde öyle görünüyor. Bunun dışında mütevazı bir elbise, boyuna kadar, uzun kollu. Sadece kıvrımları onu çirkinleştiriyor.

Yüzü beklediğim gibi değil. Güzel, evet, ama aklıma gelen kelime "ciddi". Beni bakarken yakalayana kadar odaklanmış, gülümsemiyor. Sonra ağzında okuyamadığım bir şey belirliyor -eğlence mi? Küçümseme mi?

Keller'ın süitine giriyor.

Soğuk bir içki ve bir amatör gibi yakalanmanın sıcaklığıyla baş başa kaldım. Güzel bir kıza nasıl bakılacağını biliyorum.

sonra zihnindeki görüntüyü incelemek için arkamı döndüm. Beni bu kadar uzun süre bakmaya iten, hareket halindeki o lanet olası vücuttu.

"Her köpeğin bir günü vardır." Briggs birasından bir yudum alır ve Keller'ın yan tarafa geçmesini tiksintiyle izler. "Yine de o iti mutlu görmekten nefret ediyorum."

Briggs'in nefret ettiği bazı **insanlardan** sırf ben nefret ettiğim için nefret ediyorum.

Bazılarının kendi sebepleri vardır. Keller'ın ikisi de.

Yeni bir şirket kuran klasik kel teknoloji ineği idi. Şimdi saç ektiriyor, kişisel antrenör tutuyor ve şirketi yarın halka açılacağı için King Shit gibi kasıla kasıla dolaşıyor.

Briggs'e kızı sormak istiyorum ama bu Keller'ın iyi bir şey yaptığını yüksek sesle itiraf etmek olur. Şu anda çoraplarının rengini beğendiğimi söyleyemem.

Bunun yerine Briggs'e "Gelecek yıl her iki süiti de istiyorum ve bunların birbirine bağlı olmasını istiyorum" dedim.

Briggs homurdanarak başını sallıyor, bu da ondan yapmasını istediğim bir görevi dosyaladığı anlamına geliyor. Yazmıyor ama her zaman hallediyor. Soru yok, bahane yok, Briggs teslim eder.

Bu yüzden o benim sağ kolum ve bunu olabildiğince gerçek anlamda söylüyorum. Fazladan bir elim olsaydı yapacağım tüm işleri o yapıyor. Benim yerime hareket etmesi için ona güveniyorum. Bu şekilde güvendiğim tek kişi o. Briggs ölse ya da emekli olsa, başka bir elim olmazdı. Sadece benim için çalışan diğer herkes olurdu.

"İşte Bosch geliyor," diye mırıldanıyor Briggs.

John Bosch benim locamda oturuyor ama Keller'ın şirketinde gözü olduğunu duydum. Bir anlaşma yapıp yapılmadığını bilmek istiyorum.

Havanın parayla dolduğu bugün Belmont Park'ta olan her şeyi bilmek istiyorum. Herkesin masada fişleri var, birinin eve kazanan olarak döneceğini bilmenin adrenalini var. Alkol ve gevşek dudaklar... ister heyecanla ister hayal kırıklığıyla ayrılınsınlar, kontrolleri daha az ve bu benim için bir fırsat.

Ana süitтейim, masanın üzerinde her şey var, Almanya'da üretilen her bir bira buzun üzerinde duruyor. Tüm bu meşgul küçük arılar etrafımda vızıldıyor olmalı, bilgi akıyor...

Bunun yerine, kendi tüccarlarım yan kapıdan gizlice giriyor.

"Pennywise az önce nereye gitti?" Briggs diyor ki.

Penn'in Keller'ın süitine açılan kapıdan içeri süzölüşünü izleyerek kendi sorusunu yanıtlar.

"Ah."

Briggs bu heceyi sanki neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi söylüyor.

Sonunda

çatladım. "Kız

kim?"

Briggs sırtıyor. "Blake Abbot."

"Blake Abbot kim?"

"Muhtemelen Manhattan'daki en yüksek maaşlı eskort."

Yüzüm biraz rahatlıyor. Keller'ın o kadar seksi bir kızı getirmesi ve onun için para ödemek zorunda olduğunu bilmek acımı hafifletiyor. Şimdi onun yerine merak ediyorum.

"Onunla bir gece ne kadara mal olur?"

Briggs sırtıyor. "Onunla gece diye bir şey yok. Onun listesine girmek zorundasınız. Şehir kulübü üyeliği gibi bir şey."

İş modeli olan bir fahişe. Buna bayıldım. "Keller'ı içeri aldıysa o kadar da özel olamaz."

Briggs omuz silkiyor. "Vickers bir koltuk kapmaya çalıştı. 50 bin dolar teklif etti.

-Bir telefon bile almadım."

Homurdanıyorum. "Amı altın kaplama mı?"

Briggs yumruğu büyüklüğünde bir karides alır, kokteyl sosuna batırır, kocaman bir ısırık alır ve çiğnemeye devam ederken konuşur.

"Biliyorsam ne olayım. Onlara gizlilik sözleşmesi imzalatıyor. Ama Lukas Larsen onun hayatını değiştireceğini söylüyor. Keller'a bakın, bir yıl önce bir anlaşılmayı bile zar zor yapabiliyordu. Şimdi günün adamı

oldu."

"Keller bir bok değil," diyorum niyetimden daha zehirli bir şekilde.

Bize VizTech'te bir hisse teklif etti. Defterlerine baktıktan sonra teklifi geri çevirdik. Bir hafta sonra birisi SEC'e aleyhimizde şikayette bulundu. Briggs'in o kindar çakal olduğunu doğrulaması yaklaşık bir saat sürdü.

Yüzüme balta sallayan bir adamla hiçbir sorunum yok. İş savaştır. Ama beni sırtımdan bıçaklarsan, bıçağın kimin elinde olduğunu asla öğrenmesem iyi olur.

"Başka kiminle görüşüyor?"

"Zak Simmons." Briggs'in cevabı hazır. O benim iş bitiricim ve saldırı köpeğim, ama bir numaralı işi önemli olan herkesi gözetim altında tutmak.

"Larsen harika bir yıl geçiriyor. Simmons daha da iyi."

"Evet. Onunla çıktığını ve senin de sıcak."

Eminim öyledir. Finansçıların batıl inançları vardır. Bütün işimiz rakamlar, ama borsadan daha fazla histeriye maruz kalan bir şey yok.

"Desmond Lowe da onunla görüşürdü - seksin delice olduğunu söylerdi, bu konuda susmazdı," diye sırtıyor Briggs. "Ta ki kadın onu serbest bırakana kadar."

Lowe kibirli bir pislik. Bir eskort tarafından terk edilme fikri beni gülümsetiyor.

"Ondan şimdiden hoşlandım."

"Peki, yapma." Briggs kaşlarını çatar. "Neden olmasın?"

"Çünkü ne kadar rekabetçi olduğunu biliyorum."

Ona yan gözle baktım. "Bir kız yüzünden değil."

"Doğru," diye homurdandı Briggs. "Sadece diğer her şey için."

Keller'ın kutusunun içine bakmaya çalışarak boynumu eğiyorum. Kızın sırtından, omzundan ve kulağının kenarından kışkırtıcı bir kesit görüyorum.

"Ateşli koşmaya" inanmıyorum. Ama şehir kulübü seksi fikri ilgimi çekti.

Gözlerim o kalçanın kıvrımında, "Her şeyin en iyisine sahibim... Bu neden olmasın?" diyorum.

"Lanet olsun, hayır." Briggs başını sallar.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ya gerçekten o kadar iyiye? Ve bir daha asla o kadar iyi hissettirmezse? Hayır, olmaz. Ben baştan savma, sarhoş son çağrı seksine devam edeceğim, istediğim zaman yapabileceğim türden."

Evet. Bu kesinlikle halleder.

İçmeyeceğim bir Reissdorf almak için odayı geçiyorum. Buradan küçük süiti engelsiz bir şekilde görebiliyorum.

Keller gerçekten de farklı görünüyor; başı dik, omuzları geride, bronzlaşmış ve neredeyse şık. Ama odadaki mıknaş Blake Abbot. En önemli insanlar onun etrafında toplanmış. Şehirdeki en büyük altıncı serbest yatırım fonunu yöneten Freidman'la konuşuyor. O soğuk kahve içen akbabanın gülümsediğini bile gördüğümü sanmıyorum. Şimdi tüm takma dişlerini sergilemiş, kemikli omuzları kahkahadan titriyor.

Eğer dikkatli olmazsa, gelecekteki bir müşterisine bir koroner verecek.

Kendi düşüncemden iğreniyorum.

Freidman'ın buruşuk yaşlı pençelerinin o yemyeşil vücuda dokunması fikri midemi bulandırıyor.

Ayrıca, bu küçümseyici. Freidman onu becermek istediği için her kelimesine takılmıyor; kız onu gerçekten güldürdü.

Ne dediğini bilmek istiyorum.

Koridora çıkıp küçük süitin kapısının önünden geçiyorum. İçerideki konuşmalardan hiçbir şey anlaşılmıyor; sadece çok fazla erkeğin kokusu ve parfümünden bir parça var. Ayaklarım sanki bir adımı kaçırmışım gibi sallanıyor.

Duruşunu, vücudunu nasıl konumlandırıldığını, bir parmak ucunu çenesine dayayışını izliyorum. Yavaş gülümsemesini, göz temasını. Yaptığı işte çok iyi, gerçekten çok iyi.

Odadaki tek kadın o değil - Bridgewater'da baş tüccar olan Miriam Castro, kalabalığın içinde bir suikastçı gibi ilerliyor. Beni asıl etkileyen, Blake'in onunla kolayca sohbet edebilmesi.

O kadar doğal ki, neredeyse kaydığı anı kaçıracadığım. Keller, Castro'yla konuşmasını yarıda kesiyor, elini onun sırtının küçük kısmına koyuyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor. Üst dudağı kıvrılıyor, bir gülümsemeyle gizlediği bir kızgınlık parıltısı.

Çok çekici. Cezbedilmek istemiyorum, aktif olarak rahatsız oluyorum. Yine de kendimi Keller'ın yanına sıkışmak için kendi süitimi terk etmek isterken buluyorum.

Nasıl olduysa kapı aralığına kadar geldim.

Gözleri yukarı kayıyor. Benimkini yakala. Tam bir saniye orada kal.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı, Bay Howell?" Dirseğimin dibinde telaşlı bir görevli belirdi.

"Hayır." Yanından geçip duvar boyunca sıralanmış monitörlere doğru ilerliyorum. Kendi odamda da monitörler var ama birdenbire bunları daha çok sevdim.

Ekrandaki isimleri kaydırmak için zaman ayırıyorum. Asteroid, Goldfinder, Handsome Chap... Bu yıl hepsini her zamankinden daha yakından takip ediyorum, sonunda kendime ait bir yarış atı satın alabileceğimi düşünüyorum.

Listedeki son isim yeni geldi. Flightline, Cobwebs'in idrar testini geçememesinin ardından bu sabah listeye eklendi. Bahisçilerden bir saat önce haberim oldu ve kafamda taya onlardan daha kötü oranlar verdim. Sadece tek bir yarış kazandı.

Bahsimi ikinci favori olan Asteroid'e yatırıyorum.

Topuklar fayanslara vuruyor. Onu tekrar kokluyorum, dumanlı, miskli, zar zor tatlı. Parfümü çay gibi baharatlı, altındaki ten bal gibi sıcak, yumuşak tatlı. Bu kokuyu şişeleyip evime sıkmak için çok para verirdim. Ama o zaman hiç iş yapamazdım.

Benimle konuşmaya geldiğini düşünerek döndüm. Onun yerine, üç monitör aşağıda bir pozisyon alıyor ve bir bahis oynuyor.

Buraya benim için geldiğine hala eminim.

Biletini yazdırmasını ve arkamı dönmesini bekliyorum.

O an geldiğinde, yüzüme bir hava hücumu gibi geliyor. Arkadan çok iyi görünüyordu, hatta tam karşıdan daha da iyi. Gözlerinin mavi mi yeşil mi olduğunu söyleyemem. Kimse konuşmuyor. Birbirimizi ölçüp biçiyoruz. Ayakkabılarına bakıp başımı sallıyorum, şık, sivri ve tehlikeli.

"Senin için yürümesi için o aptallardan birini bulmadığına şaşırdım."

Gülümsüyor. B i r gamze beliriyor ve göz kırpar gibi kayboluyor. "Onlara güvenilebileceğini düşünmemiştim."

Sesi tüylerimi diken diken ediyor. Biletini tuttuğu için hangi atı seçtiğini göremiyorum.

O uzun, ben daha uzunum. Ben yaklaştıkça nefesi yavaşlıyor.

Tam onun alanına giriyorum, böylece aynı havayı paylaşıyoruz, bu yüzden çenesini yukarı eğmek zorunda kalıyor.

Gözleri kesinlikle yeşil.

Bileti elinden kaptım.

Yine o öfke parıltısı. Onu bu kadar çabuk saklamasından etkilendim. Onu bilerek kızdırdığımda bile.

"Flightline kırkta bir. Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

"Pek çok şey." Biletini geri aldı. "Fas'ın başkenti. Mükemmel bir yumurta nasıl pişirilir."

"Yumurtayı haşlayamayacağımı nereden çıkardın?"

"Kaçak avlanamazsın demedim. Benim kadar mükemmel yapamazsın dedim."

Alınmış gibi yapıyorum. "Beni hafife alma." Bana gülümsüyor, gözünü kırpmadan. "Asla yapmam."

O kadar yakın duruyoruz ki elimle kalçası arasında sadece bir santim boşluk var. Yanlışlıkla ona sürtünmek istiyorum. Sanırım denememi istiyor. Bunu istiyormuş gibi davranmanın onun işi olduğunu biliyorum ama öfke gibi bu da gerçek gibi geliyor. O durgun, pürüzsüz sakinliğin altından sızan bir sıcaklık.

Kendimizi tanıtmadık. Onun kim olduğunu biliyorum ve eğer o beni tanımasaydı hakarete uğrardım.

Kollarını kavuşturuyor, başını eğiyor, gözlerinin yüzümden göğsüme inip tekrar yukarı çıkmasına izin veriyor. "Seni burada gördüğüme sevindim."

Gülümsüyorum. "Nedenmiş o?"

"Bildiğiniz gibi, tüm milyarderler bir yarış atı, bir yarış arabası ya da Mars'a bir roket satın almak zorundadır."

"Henüz bunlardan hiçbirini almadım."

Bir parmağını kaldırıyor, "Ama sen...", sonra yargılamak için parmağını bırakıyor, "...ve ben en çok at milyarderlerini seviyorum."

Tercihini milyarderlerden yana kullanması beni eğlendiriyor. "Ne fark eder ki?"

Benim kendi teorim var. Ben de onunkini duymak istiyorum.

Onları parmaklarıyla işaretliyor. "Uzay milyarderleri: megalomanlar. Kimse Dünya için fazla iyi değildir. Formula 1: Bu özel bir psikopat türüdür, delirene kadar kalemi saniyenin sekizde biri kadar daha keskinleştirir, daha keskinleştirir, daha keskinleştirir. Ama at sahipleri..."

Beni doğru anlayıp anlamayacağını merak ederek yargılanmayı bekliyorum.

"At sahipleri hayalperesttir. Her yıl kırk dört bin tay kaydediliyor, sadece on altısı Belmont'a gidebiliyor."

Teorisini beğendim ama fazla cömert.

"Onlar hayalperest değil, kumarbaz. Bir yarış arabası kazası yaparsınız, on beş milyon dolarlık bir çek yazar ve bir tane daha alırsınız. Burada tüm işinizi tehlikeye atıyorsunuz. O at yuvarlanır ve bacağını kırarsa, sadece yarışınızı kaybetmezsiniz, çiftliğinizi de kaybedersiniz. Bugünün favorisinin milyon dolarlık bir damızlık ücreti var. Sahibi piste günde bir milyon dolarlık bir damızlık ücreti koydu çünkü onu elinde tutmak için bunu yapmak zorunda."

"Oh, tamam." Blake azarlanmış gibi başını sallıyor.

Sonra bana gülümsedi. "Yani sen asla bir at almazdın..."

Ben de gülümsüyorum. "Ben öyle bir şey demedim."

Bunu takip eden duraklama bir öncekinden farklıdır - bu daha çok bir şişe şarabın tıpasını açıp nefes almasına izin vermek gibidir.

Ona soruyorum, "Ne için buradasın? Ve bana Keller deme."

Yüzünde gizemli bir gülümseme beliriyor. "Ben de herkes gibi aynı şey için buradayım... Yükselen bir yıldızı yakalamak için."

Onunla nazıkçe alay ediyorum. "Flightline'ın bir sonraki American Pharoah olduğunu mu düşünüyorsun?"

Benim ne düşündüğüm onun gülüşünün umurunda bile değil. "Muhtemelen hayır. Ama üçe bir kazanmanın ne eğlencesi var ki?"

"Seni küçük fingirdek, ekranıma baktın."

"Biletini çalmaktan daha kurnazca."

Keller kafasını küçük süitten çıkardı. Blake'in benimle konuştuğunu gördü ve aceleyle yanıma geldi.

"Yarış başlamak üzere."

Blake kımıldamadan, "Biliyorum," diyor.

Keller bana başını sallıyor. "Ramses."

"Neden benim kutumdan izlemeye gelmiyorsunuz?" Blake'in kabul ettiğinden emin olmak için daveti ikisine de uzatmam gerekiyor. "Finişi daha iyi görebiliyorum."

Keller'ın istediği bu değil.

"Oldukça benzerler," diye mırıldanıyor.

Blake'e göz kırparak, "Yakınlık sadece at nalı oyununda önemlidir," diyorum.

Her zaman bu kadar büyük bir pislik değilim. Ama olduğumda iyi hissettiriyor.

Keller süitin içine bir göz atar ve büfenin yanında Bosch'u görür. Aniden fikrini değiştirir.

"Evet, neden olmasın."

Bana uyar. Eğer o ikisi anlaşma yapmak istiyorlarsa, bunu hemen yanımda oturarak yapmaları gerekecek. İki koltuk aşağıda. Blake'i yanımdaki koltuğa oturttum.

Briggs bira küvetinin yanında duruyor ve bana başını yavaşça sallıyor.

Onu görmezden geliyorum, ki bunu yapmak kolay çünkü Blake çok daha hoş bir manzara.

Saçları uzun, siyah ve yumuşak ama parlak değil. O kadar parlak değil ki neredeyse bir boşluk gibi görünüyor.

içine düşebilir. Elimin arkasına değdiğinde tüm kolum titriyor. Tırnakları boyasız, keskin törpülenmiş. Sırtımı tırmalamalarını istiyorum.

Hareket ettiğinde, dizinin yan tarafı benimkine baskı yapıyor. Bizi sadece ince bir yün tabakası ayırıyor.

Aletim sertleşiyor. Bir dakika içinde insanların fark edeceği kadar sertleşiyor, özellikle de Blake'in. Ona en yakın pantolon paçasından aşağı sarkıyor. Dizini bana her bastırdığında zonkluyor ve biraz daha şişiyor. Bunun liseden beri başıma geldiğini sanmıyorum. Bu komik olurdu -ama gerçekten durduramıyor gibi görünüyorum.

Sanırım kalkıp ondan uzaklaşabilirim. Ama bunu yapmayacağım.

Gözlerini on iki tayın sıralandığı kapılara dikmiş. Flightline en dışta, en kötü pozisyonda.

Kapılar açılır ve atlar ileri atılır, ikisi tökezler ve başlangıçtan itibaren geride kalır. Flightline keskin bir açıyla iç tarafa doğru ilerliyor. Jokeyi agresif, sürünün içinden geçiyor. Tay raya ulaştığında, bir yük treni gibi sürüyor, toynakları gürlüyor, toprak parçalarını tekmeliyor.

Asteroid güçlü bir başlangıç yaptı. Favori Goldfinder'a karşı liderlik için savaşıyor. Kendi atımı izliyor olmalıydım ama gözlerimi yavaşça tırmanan Flightline'dan alamıyorum.

Ya da Blake'ten. Koltuğunda öne doğru eğilmiş, zorlukla nefes alıyor, elleri ağzında.

Taylar bayrağını çekmeye başladı. Belmont Stakes'e "şampiyonun sınavı" diyorlar. Kuzey Amerika'daki en uzun toprak pist, bir buçuk millik bir döngü. Bazen atlar başlangıçta o kadar hızlı koşarlar ki bitiş çizgisini yürüyerek geçmek zorunda kalırlar.

Flightline yavaşlamıyor, o orospu çocuğu hızlanıyor. İri bir herif. Geniş göğüslü. Bir tane görseydim

onu yarıştan önce görseydim, ihtimallerimi gözden geçirebilirdim.

Asteroid ve Goldfinder hâlâ lider durumda ve diğer atların tam bir boy önünde.

Flightline üçüncü sıraya doğru ilerliyor. Öndeki atların arkasındaki boşluğu kapatıyor ve topuklarına kadar yaklaşıyor.

"Bu ne lan..." Briggs inliyor.

Kutu bağırışlar ve tezahüratlarla, vahşi tehditler ve cesaretlendirmelerle dolu. Blake'ten tek bir fısıltı bile yok. Bunca zamandır nefes alıp almadığını bilmiyorum.

Flightline'ın jokeyi öne doğru eğiliyor, neredeyse kulağına fısıldıyor. Asteroid ve Goldfinder'ın kabaran boyunları arasındaki boşluğa doğru hızla ilerliyor.

Bitiş çizgisini neredeyse bir boy önde geçiyor. Blake az önce 800 bin dolar kazandı.

Şimdi çığlıklar atmasını ya da bayılıp ölmesini bekliyorum.

Gördüğüm şey şok değil. Heyecan bile değil.

Yüzü saf bir memnuniyetle parlıyor.

Şimdi hem tahrik oldum hem de aşırı derecede şüphelendim.

Jokey kaskını çıkardığında onun bir kadın olduğunu anlıyorum. Hepsi o kadar ufak tefek ve kaslı ki, anlamak zor. Görevliler beyaz karanfillerden oluşan örtüyü atının sırtına atarken sırtışı yüzünün yarısını kaplıyor.

Briggs çok kızgın. Goldfinder'a 100 bin dolar yatırdı ama sadece dereceye girmek için, şov için değil.

"Bir farkla kaçırmak, sonuncu olmaktan daha kötüdür."

"Hayır, değil," diyor Pennywise asık suratla. Atı gerçekten de sonuncu olmuştu.

Blake'i izlemeden duramıyorum, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Herkes onu tebrik ederken o sakın sakın gülümsüyor.

"Ne kadar bahse girdin?" Keller soruyor. "İki bin." Kolayca yalan söylüyor.

Müşterinize 800 bin dolar kazandığınızı söylememek için pek çok neden var. Blake'in sebeplerinin tahmin ettiğim sebepler olmadığını hissediyorum.

Biri bana ne iş yaptığımı sorarsa yatırım derim ama bu pek doğru olmaz. Yaptığım şey bilgi toplamak ve bunun ne anlama geldiğine karar vermek.

Bütün gece Blake'i izledim.

Rakamlar tutmuyor.

Keller elini tekrar kızın beline koyar ve iddiasını yineler. Kadın buna izin verir.

Şimdi onları tekrar bir arada görmek sadece rahatsız edici değil, tahammül edilemez de.

"Manzara için teşekkürler," diyor Keller bana, biraz fazla mutlu görünüyor.

Blake elini uzatıyor. Benimki onunkini tamamen yutuyor.

Tenimiz ilk kez gerçekten birbirine değiyor. Tıpkı görüldüğü gibi hissediyor, bir tür alaca hayvan gibi. Yumuşak, yumuşak, yumuşak ve kollarının arkasındaki altın rengi tüylerin en hafif tozuyla.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Blake, sanki yaptığımız tek şey buymuş gibi.

Keller, Bosch'a "Sonra konuşuruz," diyor, sanki çoktan konuşmuşlar gibi.

Konuşmalarına hiç dikkat etmedim, yarım kulakla bile dinlemedim.

İhtiyacım olan tokat bu. Ben hata yapmam. Blake'e

sırtımı döndüm ve gidişini izlemedim,

ki bu şimdiye kadar yaptığım en fedakârca şey olabilir.

Onun yerine Bosch'un yolunu kestim. On dakika içinde ona Keller'la yaptığı anlaşmayı anlattırdım ve yirmi dakika içinde anlaşmayı iptal etmeyi kabul etti.

Keller parasını alamıyor. Eğer yardım edebilirsem. "Bu bize neye mal olacak?" Briggs, Bosch'tan sonra soruyor yapraklar.

"Hisseyi açığa satarak kazanacağımızdan daha az." "Bu çok agresif. Ve kindarca."

"En sevdiğin iki şey."

Briggs sırtıyor. "Kafanı tekrar oyuna vermene sevindim."

"Evet, öyle. Yüzde yüz. Ama..."

Briggs inliyor, elini yüzüne götürüyor.

I Söyle, "Sen hiç görüldü biri kutlamak gibi kırkta bir kazanan?"

Briggs omuz silkiyor. "Desmond ona Şanslı Fahişe diyor."

Midemin çukurunda bir sıcaklık alevleniyor.

Bundan hoşlanmadım. Daha önce kafamda ona fahişe dememden bile hoşlanmadım. Konuştuğumuzda bu kelime ona hiç uymuyordu.

"Şanslı mı?" Homurdanıyorum. "Bir sorunu vardı. Onun hakkında öğrenebileceğin her şeyi öğrenmeni istiyorum."

Briggs benimle yaşadığı her bir sıkıntıyı yavaşça yutuyormuş gibi görünüyor. Bu uzun zaman alıyor.

Sonunda küçük bir homurtu

çıkartır. "Elbette, patron."

BLAKE ABBOT

T Büyük avları avlamanın en iyi yolu onları cezbetmektir. Ramses Howell şehirdeki en büyük oyun. Yatırım şirketi en büyüğü değil ama

son dört yılın en yüksek getirisini elde etti. Bir kez şanslıdır. İki kez etkileyici. Dört kez... Duyulmamış bir şey.

Bir süredir gözüm üzerindeydi. Onunla ilk kez bir odada bulunuyordum.

Teknik olarak yan odada olmam gerekiyordu. İçeri girerken beni gördüğünden emin oldum ve onu kutusundan çıkarmam uzun sürmedi. Agresif ve kabaydı. Tam da beklediğim gibi. Ta ki öyle olmayana kadar.

İkna edici olduğunu duymuştum. Kimse ağzını açmadan önce sizi ikna edebileceğinden bahsetmedi. Büyük olduğunu söylüyorlar ama bu sizi yiyebilecek elleri ve güneşi engelleyen omuzları olduğu hissini vermiyor.

Çekici ve korkutucuydu. Cazibesi benim içindi, korkutuculuğu Keller için. Ya da belki ikisi de benim içindi. Tek bildiğim, Keller'ı kendi süit partisini terk etmesi için zorlamasını izlemek biraz dehşet vericiydi.

Onunla konuşmak bir ayıyla boks yapmak gibiydi. Kucaklanacak mıyım yoksa parçalanacak mıyım bilmiyordum.

Ve biletimi kaptığı için lanet olsun ona! Göründüğünden daha hızlı.

Herkese favori olduğumu söylemeyi planlıyordum. Şimdi Ramses ne kadar kazandığımı biliyor. Eminim şüpheleniyordur. Farklı davranmalıydım. Ağlamış gibi yapmalıydım.

Pek çok şey için pratik yapabilir ve hazırlanabilirsin. Asla her şeye değil.

Bu sabah aracı kurum hesabıma girdiğimde kendimi üç milyon dolar daha zengin bulmayı kesinlikle beklemiyordum.

Birisi dün gece yarısı havale yapmış.

Havale isimsiz ama not satırında şöyle yazıyor: Üç koltuğu da istiyorum.

Ramses'in sorun çıkaracağını biliyordum. Bu yüzden ona daha önce hiç ateş etmedim.

Filmde T-Rex'i avlamaya hazır olduğunu düşünen adama ne olduğunu biliyor musunuz? Asla sonu iyi bitmez.

Öte yandan... Beni nasıl baştan çıkaracağını bilen erkekleri severim.

Çay ve tost için otururken Ramses arıyor. Garip bir numara çıkıyor ve midem bulanıyor. Ekrana baktığım birkaç saniye bana sonsuzluk gibi geliyor.

Bunu istediğimi sanıyordum. Elde etmek için her şeyi yaptım. Şimdi burada olduğuna göre, dehşete düşmüş durumdayım.

Sesimin düzgün çıkması için dua ederek açıyorum. "Çok hızlıydı."

Hattın diğer ucunda onu duyuyorum; nefes alışının derin sesi, bu adamın ağırlığı bir şekilde telefona kadar geliyor.

"İstediğim bir şeyi gördüğümde karar vermem uzun sürmüyor."

"Gururum okşandı."

Aslında biraz kızgınım. Aracı kurum hesabımı nasıl buldu?

Ramses sabırsızlıkla, "Ama kabul ediyor musun?" diye sorar.

Çayımdan bir yudum aldım ve bardağı bıraktım.

"Şu anda hiç boş yerim yok. Aynı anda sadece üç müşteriyle görüşebiliyorum."

Daha da sabırsız, bir yargıcın tokmağını indirmesi gibi: "Onları serbest bırakın. Paylaşmıyorum."

Bu adam çok uzun zamandır 'hayır' kelimesini duymamış bir adam.

Onu inkar etmenin zevki, hesabımdaki tüm o sıfırlardan neredeyse daha tatlı.

"Bu işler böyle yürümüyor. Bekleme listesi var. Ve ben müşterilerle asla özel olarak görüşmem."

Bir numaralı kural. Bozmayacağın kural.

Ramses'in sesindeki sıcaklık inanmak istediği kadar kontrollü değildi.

"Bir müzakerede asla kelimesini kullanmayın."

Bana ne yapacağımı söyleme.

Öfkemi yutuyorum ve gülümsemeye zorluyorum, Ramses'in sesimden bunu duymasını umarak, "Bu bir pazarlık değil. Eğer kurallarıma uymazsan, seninle iş yapmakla ilgilenmem."

Sonra telefonu kapattım.

Ellerim terliyor ve kalbim göğsümde bir delik açabilir.

Aslında kendime güvenmiyorum. Birazcık bile.

Ama çok iyi bir oyuncuyum.

Metroyla Belmont Park'a dönüyorum. Sadie, Flightline'ı küçük pistlerden birinde çalıştırıyor, yarıştan kalan laktik asidi atmak için onu yürüyüşten biraz daha fazla gezdiriyor. Tribünde beni fark etti ve koşarak yanıma geldi.

Burnu güneşten yanmış ve soyulmuş, sarı saçları küt örgülerinden saman çöpü gibi dışarı fırlamış. Gülümsemesi Times Meydanı'nı sönük gösteriyor.

Ona sarılmak için parmaklıkların üzerinden eğildim.

"Seni lanet olası vahşi. Öndeki iki kişiyi omuzlayarak geçme şeklin-"

"Bisküviyi bölmek riskliydi." Sırıttıyor. "Ama Flighty'nin daha yeni başladığını hissedebiliyordum."

"Bir şampiyonun kalbi," diyorum burnunu okşayarak.

"Mavi bir balinanın kalbi," diye gülüyor Sadie. "Bence pisti iki kez koşabilirdi."

"Ona benden bir kavun al." Sadie'ye bir zarf uzatmaya çalışıyorum. Karpuzlar Flightline'ın favorisidir.

Başını şiddetle sallıyor ve parayı geri itiyor.

"Büyük bir çanta kazandım, buna ihtiyacım yok."

"Umurumda değil." Gömleğinin önüne tıktırıyorum. "İyi bilgi için her zaman para öderim."

"Bana ödeme yapmak zorunda değilsin." Sadie kırıldı.

"Tabii ki sana ödeyeceğim. Kendi kız kardeşime kazık atacağımı mı sanıyorsun?"

Bunun işe yarayacağını biliyordum.

Sadie zarfı gömleğinden çıkarır, ikiye katlar ve dikkatlice cebine koyar. Yüzü pembeleşmiş ve gözlerini kırptırıyor. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

Bazen Sadie'nin yetişkin yüzünün içinde hâlâ çocuk yüzünü görebiliyorum. Belli bir ifade takınıyor ve altı ya da on bir yaşındayken nasıl görüldüğü tekrar kaybolmadan önce yüzeye çıkıyor. Bu göğsümü garip bir şekilde acıtıyor çünkü tüm o diğer Sadie'ler hala onun içinde, ama aynı zamanda sonsuza dek gittiler.

"Sen benim kız kardeşimsin," diyorum ona, "ve seninle gurur duyuyorum."

"Ah," Sadie ellerini çırparak başka bir şey söylersem kendini kaybedeceği anlamına gelen bir hareket yapıyor. Sadie iltifatlardan son derece rahatsız. "Peki ya ana locadaki sen!"

"Oh, bunu gördün mü?" Tırnaklarımı inceliyormuş gibi yapıyorum. "Tabii ki gördüm. Kim bu koca adam?"

Şehrin en tehlikeli adamını a s m a n ı n heyecanını hatırlayarak kendi kendime gülümsüyorum.

"O..." Dolambaçlı. Kinci. Büyük bir hata. "Yeni bir tanıdık."

"Müşteri mi?"

"Muhtemelen."

"Zengin mi?"

"Son derece."

"Şey... ateşli arkadaşları varsa bana haber ver." Sadie'nin gülümsemesi sulandı.

"Joel yapmadı-"

"Evet." Burnunu elinin tersiyle siliyor. "Bu sabah beni terk etti."

"ALÇAK!" Bu niyetlendiğimden daha yüksek sesle oldu. Birkaç eğitmen başını çevirdi. Yüzde on daha sessiz, "Kıskanç herifin teki, biliyorsun değil mi?" diye ekledim.

Sadie iç geçiriyor. "Ben bir çanta çalana kadar başka bir jokeyle çıkmanın eğlenceli olduğunu düşünüyorlar."

"Onu çalmadın. Sen kazandın."

"Her iki durumda da... yine bekâрім," diyor Sadie sıkıntıyla.

Joel'in galibiyeti onun için lekelemesine çok kızgınım - ayrılmak için birkaç gün bekleyemez miydi?

"Seni tekrar ata bindireceğiz." Bu bir kelime oyunu ve umurumda değil. "Daha iyi bir at. Finans dangalağı değil, sana iyi birini bulacağım."

"Ribaunt için 'iyi'ye ihtiyacım yok." Sadie'nin sırtışı yeniden ortaya çıkmaya başladı bile. "Sadece büyük bir penise sahip olmalarına ihtiyacım var."

"İşte bu yüzden jokeylerle çıkmıyoruz."

Sadie gülüyor ve Flightline'ı topuklarıyla hafifçe dürtüyor. "Şaşıracaksın."

Bir erkeğin beni bir kez olsun iyi bir şekilde şaşırtmasını çok isterim.

Ve bana Ramses'in bu sabah yaptığını söylemeyin... Ramses'ten iyi bir şey çıkıp çıkmayacağını göreceğiz.

Zak Simmons'la randevumda hâlâ on bininci dereceye kadar heyecanlıyım. Arabasına bindiğim andan beri durmadan konuşuyor ve ben tek kelimesini bile duymadım çünkü Ramses'in telefon konuşmasını kafamda tekrar tekrar oynatıyorum.

Ne demek istediğini... ne söyleyebileceğimi... ve neden onun dikkatini çekmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü.

Açgözlü oldum. Kendi başarımla yükseldim.

Simmons ne istediğimi sormadan mezeleri sipariş etti. Umurumda değil, aç bile değilim ama beynim bir hesap makinesi ve her zaman skor tutuyor.

Yaklaşık bir yıldır müşterim. En çok parayı o ödüyor. Aynı zamanda en sıkıcı olanı, bu yüzden en yüksek ücreti ondan alıyorum. Buna Sıkıcı Vergi diyelim. Keşke eski karısının erkek arkadaşından her bahsettiğinde artırabilseydim.

Aiden geçen ay ortaya çıktı. Uzun saçları ve bir motosikleti var. Keşke Simmons'ın eski sevgilisine, onu kızdırmak için böyle mükemmel bir yol bulduğu için iltifat edebilseydim. Bana yirmi kez ne kadar umursamadığını ve bunun onu hiç rahatsız etmediğini söylemiş olmalı.

"Sezonluk biletlerimi kullanarak çocuğumu Mets maçına götürüyor!"

"Parker beyzboldan hoşlanmıyor," diye hatırlatıyorum ona. "Onu Hamilton'ı görmeye götürmelisin."

"Broadway'den nefret ediyorum," diyor Simmons, çocuğunun tam tersini düşünmesini umursamadan.

Söz konusu çocukla tanışmadım ama tüm müşterilerimin dosyalarını tutarım. Her randevudan sonra bana söyledikleri her şeyi not ederim, bu yüzden Simmons'ın oğlunun bugünlerde neyle ilgilendiği konusunda muhtemelen ondan daha iyi bir fikrim var.

Telefonum kucağımda bir bildirimle titriyor. Aşağı baktım ve Keller'ın hisselerinin bir on daha düştüğünü gördüm.

Puan. Halka arzı dibe vurdu. VizTech bu sabah halka arz edildiğindeki değerinin yarısı kadar.

"Neden gülümsüyorsun?" Simmons soruyor.

"Çünkü bugün senin büyük öğle yemeği toplantın vardı." "Hatırladın." Simmons memnun görünüyor.

Hayır, sadece yazdım. Şimdi gerçekten ilgimi çeken şeyler hakkında konuşabiliriz.

"Nasıl geçti?"

"Parkın dışına vurdu." Simmons mutlu bir şekilde aramızdaki tabaktan bir karides mızrakladı. "Hafta sonuna kadar anlaşmayı tamamlamalıyız."

Aksini söyleyen bir kaynağım var.

Ayrıntıları öğrenemeden tabağımın üzerine bir gölge düşüyor. Çok büyük bir gölge.

"Blake." Sesinin tonu içimdeki her şeyi eritiyor gibi.

"Konuşmamızı bitirmedik."

Kendime düşünecek zaman tanımak için yavaşça dönüyorum.

Ramses siyah takım elbisesiyle arkamda duruyor, sanki bana bir suikast düzenlemek için gelmiş gibi görünüyor. Bushwick'te sert bir şekilde büyüdüğünü söylüyorlar ve bence bu imajı bilerek geliştiriyor - bir boksörün elleri, sürekli saat beş gölgesi.

Simmons üzerinde işe yarıyor. Karidesini yemeden bırakıyor ve onun yerine şarabını yudumluyor. "Birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum."

Ramses'e soğuk bir tavırla, "Akşam yemeğindeyim," dedim. "Sana katılacağım."

Yan masadan bir sandalye kapar ve onu sürükleyerek tüm o kütleyi dört cılız bacağın üzerine bırakır. Şef garson onu izliyor ve hiçbir şey söylemiyor. Bir avamın burada rezervasyon yaptırması bir yıl sürer ama muhtemelen Ramses'in mutfağa girip kendine ızgara peynir pişirmesine izin verirler.

Güç, her istediğinizi yapmaktır ve kimse size hayır demeye cesaret edemez.

Zevk, güçlü bir adamın yüzüne bakıp ona siktirip

gitmesini söylemektir.

"Ramses," diyorum tatlı tatlı. "Siktir git. Randevum var." Telefonu yüzüne kapatmak iyi hissettirdi.

Ona küfretmek kesinlikle erotik.

Tüm vücudum zonkluyor, kollarımdaki tüyler diken diken oluyor, aramızdaki vazodaki orkidelerin kokusu suratıma bir yumruk gibi iniyor. Kocaman, korkunç biri ve on santim ötemde, odanın sıcaklığını değiştiriyor - sol kolum sağ kolumdan daha sıcak.

Simmons neler olduğunu anlamaya çalışarak aramızda bakışıyor.

Ramses ona siktirip gitmesini söylediğim için kızgın değil. Aslında hoşuna gittiğinden yüzde yüz eminim. Bir saniye bile göz temasını kesmedi. Sandalyeyi sürüklerken bile gözlerini benden ayırmadı.

Sesi, omurgamın hizasına yerleştirilmiş bir bas hoparlör gibi. "Pazarlığımız henüz bitmedi."

"Henüz başlamadık. Ve başlamayacağız, meşgulüm."

"Sorun değil." Ramses sandalyesinde arkasına yaslandı.

Bu bir

Altından çatırdama sesi geldi. Küçük bir gıcırta değil, gerçek bir çatırtı. Endişeli görünmüyor. Her şeyin çökmesini bekliyorum.

Ağır bir kolunu masaya dayamış, parmak ucu Simmons'ın çatalının dişine zar zor dokunuyor. Kocaman elleri var ama beklediğiniz gibi beceriksiz değiller; güzel şekillendirilmişler, sadece gerçekten çok büyükler. Çatala dokunması da dahil olmak üzere her hareketi kasıtlı. Ramses bir hat kesici ve kışkırtıcı. Yaptığı her şey sizi germek için.

"Buraya seninle konuşmaya gelmedim," diyor bana.

"Henüz."

Onun yerine dönüp akşam yemeği randevuma bakıyor.

"Allscape anlaşmasında sizi kurtaracak birini arıyordunuz... benim şirketim bunu yapacak ve fiyatı şu şekilde belirleyeceğiz

Hemen kalkıp giderseniz hisse başına 90 dolar."

Simmons kolay lokma değildir. O, Manhattan'ın kan kırmızısı sularında her gün öldüren ve yiyen bir

köpekbalığıdır.

Onun da karşılık vermesini bekliyorum. Ya da en azından karşı koymasını. "Üzgünüm Blake," diye mırıldanıyor koltuğunu boşaltırken.

Aynen böyle, bir yıl boyunca geliştirdiğim varlık buhar olup uçuyor.

Geriye kalan tek şey masanın diğer yarısını kaplayan adam.

Ramses Simmons'ın şarabını alır ve bitirir. "Nerede kalmıştık?"

Çok sinirliyim. Merlot şarabımı alıp suratına fırlatmak istiyorum.

Ne kadar kızgın olduğumu görüyor. Sırtımayı bırakıyor ve sandalyesinde doğruluyor, ellerini kaldırıyor, sanki ona bir yumruk atabileceğimi düşünüyor. "Pekala, bu biraz ağır oldu."

"Tanklarla birlikte yuvarlandınız."

Ağızımdan çıkan her kelime bir dinamit lokumu gibidir. Eğer Ramses bir kıvılcım daha yakarsa.

Sesini dikkatle nötr tutuyor.

"Kadronuzda bir boşluk yaratmak zorundaydım." İçinden bir parça eğlence geçiyor. "Belki de Keller'ın yerini beklemeliydim... Sana daha fazla parasının yeteceğini sanmıyorum. Umarım sana hisse senedi olarak ödeme yapmıyordur."

"Umarım tutacağımı düşünmüyorsunuzdur."

Ben kendimi durduramadan kelimeler dökülüyor. Ramses bunu dosyalamak için yarım saniye durakladı.

Siktir, siktir, siktir! O kadar sinir bozucu ki. Hata yapıyorum.

"Haddimi aştım," diyor Ramses. "Baştan başlayabilir miyiz?"

Saçları o kadar koyu ki kahverengi gözler bekliyordum ama aslında maviymiş. Geceleyin gökyüzü gibi mavi - uzak yıldızlar gibi parıldayan iğne uçlarıyla derin çivit mavisi.

Sanırım tam olarak kendini bir roketle bağlamış ve fitili ateşlemiş bir insanın hissini yaşıyorum.

"Üç milyon bende kalacak." dedim.

"Peki bu bana ne kazandıracak?"

"Bu sana ilk randevuyu getirir."

O hıncır gülümseme yine yüzüne yayılmaya başladı bile. Masaya doğru eğilip gözlerinin içine bakıyorum.

"Kendimi açıkça ifade etmeme izin verin - yine böyle etrafta dolaşıyorsunuz, diğer müşterilerimin gözünü korkutmaya çalışıyorsunuz ve bana en yakın olacağınız şey kalabalık bir odada bir bakış. Sınırlarıma saygı duymayan insanlarla çalışmam."

"Anlaşıldı." Ramses'in gülümsemesi şimdi daha iyi gizleniyor ama gözlerinin kenarlarında, ağzının köşelerinde gizlendiğini görüyorum. "Kurallarınız nedir?"

Sadece onları ezebilmek için bilmek istediğinden şüphelenmeye başlıyorum.

"Üç kural," diyorum ona. "Cam gibi berrak, demir gibi sert. Dışlayıcı değilim, yatıya kalmam ve 'kırmızı' nerede olursak olalım ya da ne yapıyor olursak olalım 'dur' demektir."

Ramses kabul etmekten çok onaylar gibi başını salladı. "Ya seni bir yolculuğa çıkarmak istersem?"

"Ayrı odalar. Gecenin sonunda yalnız uyuyorum." "Bana uyar. Evde hiçbir zaman fazla yer olmaz. yatak."

Ramses'i büyük boy bir şiltenin üzerine yayılmış olarak düşünmek kalçalarımın sıkışmasına neden oluyor.

Şarap şişesini alıp kalanını bardağıma boşaltıyor. Sonra sapını elime bastırıyor, parmakları benimkileri yakalıyor.

"Sana ne sıklıkla sahip olabilirim?"

Ağır bir yutkunmayla bağırsaklarımın derinliklerindeki zonklama hissini yok etmeye çalışıyorum.

Ben bir profesyonelim. Lanet olası bir profesyonel.

"Açtığım kadar sık."

"En sevdiğiniz müşterilerinizle daha çok görüşüyor musunuz?" Şimdi gülümseme sırası bende. "Tabii ki."

"Güzel." Ramses kollarını göğsünün üzerinde rahatça kavuşturarak sandalyesinde geriye doğru yaslandı. "Eğer tek müşterin ben değilsem, en sevdiğin olacağımdan eminim."

Ona bakıyorum, koltuğuna yayılmış, egosu restoranın yarısını dolduruyor.

"Bir hafta dayanabileceğinden emin değilim."

Ramses güler. "Peki ya ben? Ya ben mutlu değilsem?"

Şarabımın kalanını geri atıp boş bardağı yere bırakıyorum. "Hayal kırıklığına uğrattığım tek erkek, müşteri olarak bıraktıklarım oldu."

Alçak sesle ve yumuşak bir şekilde, "Ben onlar gibi değilim." diyor. "Bütün erkekler böyle der."

"Dene beni." Ramses öne doğru eğildi, sandalyesi altında inliyordu. "Bir kere gitmem. İki kez de gitmem. Tatmin olana kadar giderim."

Aklımdan geçen görüntüler bir rahibenin aforoz edilmesine neden olabilirdi.

"Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Ramses'in bakışları bir banyo ve ben de suyu emen bir süngerim, başımdan ayak parmaklarıma kadar ağır ve sıcak.

"Blake... Sanırım sen ve ben uzun süre arkadaş olacağız."

"Bence sen ve ben birlikte çok eğleneceğiz" diyeceğini düşünmüştüm. Bu cümlenin sonunda yüzümde aptal bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

Garson benim carbonara ve Simmons'ın sipariş ettiği porterhouse ile geliyor. Şaşkınlıkla karşımdaki boş koltuğa ve onun yerine cisimlenen Ramses'in devasa formuna bakıyor.

"Buna ihtiyacımız yok." Ramses ona bir kredi kartı uzatıyor. "Benimkine ihtiyacım vardı," diyorum garson yemekleri götürürken.

Yemek.

"Hayır, yok."

"Cebinde sandviç var diye mi?" Ramses sandalyesini geriye iterek masadan kalktı.

"Çünkü daha iyi bir yere gidiyoruz." "Şefin bunu söylediğini duymasına izin verme."

"Muhtemelen aynı fikirde olurdu - eğer dürüst olsaydı."

Şimdi tamamen meraklandım ve ayağa kalktım. "Nereye gidiyoruz?"

Ramses elimi tutuyor ve şövalyece olması gereken ama onun yerine tutsak gibi hissettiren bir hareketle kolunun kıvrımına sıkıştırıyor.

"İlk randevumuza çıkıyoruz."

RAMSES

"Y Kendin mi geziyorsun?" Blake, Lincoln'ün kaldırıma yanaştığını gördüğünde şöyle der.
"Çoğunlukla." Her zaman.

Kapıyı onun için açık tutuyorum, böylece içeri tırmanışını izleyebiliyorum ve ayrıca kapıyı oldukça sert bir şekilde kapatmanız gerekiyor.

Direksiyonun arkasına geçtiğimde, içerideki kadranlara, vites koluna, oxblood koltuklara bakıyor. Belmont Stakes'e girerken de aynı şekilde odayı taramıştı. Ne arıyor?

Cevabı zaten biliyorum çünkü bir odaya girdiğimde aradığım şeyle aynı: bilgi topluyor.

"Kararın nedir?"

Yakalandığının farkındaymış gibi gözleri hızla bana kayıyor. Özür dilemeden gülümsüyor ve "Gerçekten bilmek istiyor musun?" diyor.

"Vur bana, kaldırabilirim."

Arabayı çalıştırırken, vites değiştirirken ve trafiğe çıkarken ellerimi izliyor. "Bunu sevdiğini düşünmeye başlıyorum."

Ona sert bir bakış attım. "Bunu aklından bile geçirme. Lukas Larsen gibi sivri uçlu ayakkabılarla üzerime yürüyemezsin, o kadar kolay kurtulamazsın."

Hafif bir kaş kaldırma hareketi bana kazandırdığı tek şey. Tepkileri incelikli; yakından izlemem gerekiyor.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sorun yok, bana kendisi söyledi. Briggs'e de aynı şeyi söyledi."

Onun gülüşü bende çok kötü şeyler yapma isteği uyandırıyor.

"Bilgi diğer tarafa da akıyor mu? Briggs'e tüm sırlarımı anlatacak mısın?"

Hayır, ama bana seninkini söyledi.

"Konuyu değiştirme."

Kafasını çeviriyor, böylece profili yerine onu doğrudan görüyorum. Göz temasını kullanma şekli çıldırtıcı.

-Bana istediğim kadar sık bakmıyor.

"Yaptığım işi asla diğer müşterilerimle tartışmam."

Hayır, tartışmıyorum. Sanki çok büyük bir onur meselesiymiş gibi "ASLA yapmam" diyor.

Sınırlarına her yaklaştığımda bana saldıran bir kaplan gibi.

Onu henüz öpmedim ve ne kadar beklemem gerektiğini merak ediyorum.

"Sorun değil." Kolumu koltuğun arkasına koyuyorum. Şerit değiştirmeyi bitirdiğimde, orada bırakıyorum. Saçları bir omzunun üzerinden sarkıyor. Parmak uçlarım çıplak ensesini okşuyor. "Konuşacak daha önemli şeylerimiz var."

"Senin gibi," diyor.

"Bu doğru."

Gülümsüyorum.

Arabanın etrafına bir kez daha bakıyor. Bu seferki teatral, beni terletmek için. Dikiz aynasındaki küçük Aziz Christopher madalyonuna dokunuyor. Sanki parmağını eskiden oturduğu göğüs kemiğime bastırmış gibi hissediyorum.

"Sanırım kolay cevap, insanların sizin de zengin bir dangalak olduğunuzu düşünmesini istememeniz. Klasik bir araba bir McLaren'den daha az gösterişlidir."

"Ama sen asla kolay cevabı seçmezsin."

"Bu sefer değil." Elini elli yıllık gösterge paneline dayıyor. "Duygusal olabilir - büyükbabanın eski arabası..."

Başını üzüntüyle sallıyor. "Ama korkarım durum bundan çok daha kötü."

"Beni teşhis edin, doktor."

Yavaşça, yumuşakça, omurgamı okşayan parmaklar gibi mırıldanıyor, "Her şey kontrolle ilgili. Bu arabayı senden başka kimse kullanamaz."

Haklı olup olmadığını bilmiyorum ama bu fikir beni heyecanlandırıyor. Sadece dokunuşlarıma cevap veren kadim dişlilerin arasında geziniyorum, sonra elimin tüm ağırlığını boynunun dibine yaslıyorum.

"Yetki bende olsun isterim."

"Toplantı odasında ve yatak odasında mı?" "Özellikle yatak odasında."

Dizleri bana doğru dönük, dirseği kapıya dayanmış. Araba bizi bir tecrit odası gibi dünyanın geri kalanından ayırıyor.

Sevişmeye çoktan karar verdik - nedense bu aramızdaki gerilimi on kat daha artırıyor. Şimdi bunu tam olarak ne zaman ve nasıl yapmak istediğime kafayı takmış durumdayım. Bu hediyenin paketini yırtmayacağım, güzelce ve yavaşça açmak istiyorum.

Blake'in gülümsemesi dişlerini nadiren gösterir. "Şaşırdığımı söyleyemem."

"Seni şaşırtmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Henüz bilmiyorum. Analizimi henüz tamamlamadım."

"Benimle edepsiz konuşmaya devam edersen yemeğe yetişemeyiz."

Blake gülerek penceresinin önünden geçen sıra sıra kahverengi taşları seyrediyor. "Yemek sözü verip duruyorsun ama sanki yemekten uzaklaşıyormuşuz gibi hissediyorum..."

Bir restoran değil, bir ev olduğu çok açık olan bir binanın önünde duruyorum.

"Bana güvenmiyor musun?"

"Pek

sayılmaz."

"Akıllı kız."

Arabanın yanından geçip kapısını amamı beklemiyor, kaldırıma çıkıyor ve pencerelerinden taşan bitki kutularıyla kumtaşı cepheye bakıyor.

"Lütfen beni annenle tanıştırmaya götürmediğini söyle."

"Annemle asla tanışamayacaksın."

"Biliyorum," diyor Blake soğukkanlılıkla. "O bir akaydı."

"yle demek istemedim-" Duruyorum, içimdeki çalkantıyı yatıştırmaya çalışıyorum. "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Tamam." Blake bunu yorum yapmadan kabul eder. "Peki ne için buradayız?"

Annemle ilgili düşünceleri ait olduğu yere itiyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Bu bir haşlanmış yumurta yarışması."

Blake'in yüzünde heyecan titreşiyor. "Oh, başın büyük belada..."

Merdivenleri aceleyle çıkıyor.

Biz tepeye ulaşmadan kapı açılıyor.

"Ramses!" April Izard siyah şef ceketini çoktan giymiş, kıvrılmış manşetlerinin altından şeker rengi dövmeleri görünen bir halde merdiven sahanlığına fırladı. "Bu da Blake olmalı."

Blake üç adım aşağıda durdu, ağzı açık kaldı.

"Aman Tanrım."

April sırtıyor. O buna alışık. "Nina kaçmadan içeri gir."

Bobtail'i ayağıyla tekrar içeri itiyor. Kedi April'ın spor ayakkabısının üzerinden düzgünce atlıyor ve merdivenlerden aşağı fırlıyor. Blake onu kuşağına alıp arkasına geçiriyor.

"Teşekkürler." April Nina'nın başının üstünü öpüyor. "O bir kaçış sanatçısı."

Blake hala şaşkın görünüyor. Aslında umduğumdan daha şaşkın. April'ı bitkilerle ve baharat kokularıyla dolup taşan bir konağa kadar takip ediyor.

April bizi mutfağa götürüyor. Tezgahları kasap taşı, aletleri küçük bir uzay gemisi büyüklüğünde.

Blake belli belirsiz, "Programınızı her gün izledim," dedi.

"Sen bir OG'sin." April Nina'yı pencerenin yanına bırakır. Nina hemen perdelerin arkasında kaybolur.

"Ne dizisi?" Neden bahsettiklerini bilmediğime şaşırdım.

"Sadece YouTube'daydı," diyor April, kilerinden malzemeleri çıkarıp tertemiz mutfak adasına düzgünce dizerken.

"Bu benim rahat saatimdi," diyor Blake. "Sen bıraktığında özledim."

"Tankerlerde çok meşguldüm."

Tankers New York'taki ilk gastropub'dı. Ya da April'in dediği gibi, ilk ülserinin başlangıcı.

"April Midtown'da yeni bir yer açıyor," diyorum

Blake'e. "Biz açıyoruz," diye düzeltiyor April.

Blake bana sonunda etkilenmiş gibi bakıyor. "Ne tür bir yemek?"

"Asya esintili küçük tabaklar."

Taşaklarımın gerilmesine neden olan alçak bir beklenti sesi çıkarıyor. "İlk müşterin ben olacağım."

April akşam yemeği için ihtiyacımız olan tüm malzemeleri yerleştirmeyi bitirdi. Hepimize birer önlük verdi ve ellerimizi yıkamamızı söyledi.

Blake ve ben çift lavaboda yan yana durmuş, itinayla köpürtüyoruz. Başını eğdiğinde sol kulağının arkasında bir dövme görüyorum. Ne olduğunu anlayamıyorum, bu açıdan bakınca eğri büğrü bir çizgi gibi görünüyor.

"April Izard'ı tanıdığına inanamıyorum," diye mırıldanıyor.

Blake'in büyük bir hayranı olduğu için şansına inanamıyorum. İlk defa tamamen dağılmıştı, yanakları kızarmış, elleri titriyordu.

"Kıskanmalı mıyım?" Homurdanıyorum.

Blake usulca gülüyor. "Hayır. Onun gösterisi benim için çok şey ifade ediyordu."

"Acele edin, yavaşlar!" April çağırıyor. "Benim aşçılarım olsaydınız, çoktan bulaşıkçılığa terfi etmiştiniz."

Blake aceleyle adaya gelir ve kesme tahtasının önünde yerini alır, saçları arkadan bağlanmış, önlüğü düzgünce düğümlenmiştir. Üzerinde Zak Simmons için giydiği yumuşak, siyah ve vücudu saran elbise var. Benim için de aynı şeyi giyip giymeyeceğini merak ediyorum. Kumaş kadifemsi görünüyor. Elimi sırtında gezdirmek istiyorum.

"Ramses!" April tahta bir kaşıkla parmak eklemlerime vuruyor. "Arpacık soğanlarını kes!"

Blake gülüyor. Onunkilerin yarısı bitti bile, şeffaf şeritlerden oluşan tek tip bir yığın. Ne yaptığımızı bile bilmiyorum.

"Tayland fesleğeni İtalyan fesleğeninden daha sert bir tada sahip," diyor April, pencere kenarından taze kopardığı otları yuvarlayıp koyu yeşil yaprakların kıvrımlı şeritlerini tıraş ederken. "Bir günlük pirinç kullanacağız çünkü sosu daha fazla emecek ve çok fazla topaklanmayacak."

Karidesleri sotelemeye başladığımızda, Tayland usulü kızarmış pilav pişirdiğimizi anladım. April her adımı gösteriyor. Blake ve ben farklı başarı seviyelerinde taklit ediyoruz.

April'in yaptığı şeyi aynen kopyalamaya çalışıyorum, biberleri ayıklama şekline kadar. Blake daha az hassas davranıyor, tavaya fazladan bir biber ve bir avuç doğranmış kırmızı biber atıyor.

"Kötü kız. Talimatlara uymuyorsun."

Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle olmana şaşırdım."

"Uzmanların tavsiyelerine ne zaman uyacağımı bilirim."

"Bir endüstri devi gibi konuştun."

İltifatları bile alay gibi geliyor.

Briggs'in masama bıraktığı dosyayı düşünüp duruyorum. -Yirmi dört saat içinde Blake hakkında öğrendiği her şeyi. Genelde topladığından daha az bilgi vardı ama yine de benim bilmemi isteyeceğinden şüphelendiğim birkaç külçe vardı.

Şimdi bir ikilem içindeyim çünkü sorularım var ve kendimi ele vermeden bunları soramıyorum.

Dürüstçe cevap verip vermeyeceğini görmek için birkaç yumuşak adımla başlıyorum.

"New York'tan mısın?"

"Coney Island'da büyüdüm."

"Ailen hala orada mı?"

Blake'in bıçağı fesleğeninin üzerinde hareketsiz duruyor. Sessizce şöyle diyor: "Pek ailem yok. Koruyucu aile yanında büyüdüm. Ama sanırım bunu zaten biliyorsunuz."

Midem suçlu bir şekilde yuvarlanıyor.

"Herkesin geçmişini kontrol ederim. Kişisel bir şey değil."

Blake hala bana bakmadan fesleğenini kesmeye devam ediyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Ama bunun ortaya çıkmasını beklemiyordu.

April lavabonun yanında karides tavasını ovuyor.

Çabucak, "Merak etme, yeterince temizdi." dedim. Eksi islahevi kaydın.

Blake bıçağını bırakıp bana doğru döndü. Öfkesi başımızın etrafındaki havayı dolduruyor.

"Ne bulduğun umurunda değil. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Kendi kendini yetiştirdiğini biliyorum. Tanıştığımız anda anlamıştım." Bu onu silahsızlandırır ya da en azından g e r g i n l i ğ i n i alır. İstiyormuş gibi görünmeden bıçağı tekrar eline aldı.

Beni onunla bıçakla. "Bu senin için önemli mi?"

"Buna saygı duyuyorum. Başladığımız yerden bu posta koduna gelmek için ne gerektiğini biliyorum."

"Senin için neyin gerekli olduğunu biliyorsun," diyor Blake.

Fesleğenini yeşil konfeti olana kadar daha küçük ve daha küçük parçalara ayırıyor.

"Hey," diyorum ve o bana bakana kadar bekliyorum. "Özür dilerim. Cevabı zaten biliyorken böyle bir soru sormak çok baktandı."

Blake iç çeker, bir balon gibi söner. "Sorun yok."

April'ın arkasına bakar. April muhtemelen bilerek karides tavasıyla çok uzun süre uğraşıyor.

"Teşekkür ederim," diyor Blake sessizce. "Beni buraya getirdiğin için. Onun videolarını izlerdim, hiç duymadığım egzotik malzemelerle uğraşmasını izlerdim. April onları tarif etmekte çok iyiydi, nasıl koktuklarını, tatlarının neye benzediğini.... Avokado ya da kişnişi hiç denememiştim. Sanırım ilk kez biftek yediğimde 20 yaşındaydım."

Kalp şeklindeki yüzünde gözleri kocaman ve aç.

Yedinci sınıftaki öğle yemeği görevlisinin bana hesap bakiyemin -22\$ olduğunu ve ödenene kadar başka bir şey alamayacağımı söylediği an gözümün önünde canlandı. Boş tepsimi geri vermek için sıranın sonuna kadar yürürken yüzümü yakan utanç...

"Bir gün böyle bir mutfağım olacağını hayal ederdim." Blake çift buzdolabına, paslanmaz çelik davlumbaza, sarkan sıra sıra bakır tencerelere bakıyor. "İstediğim her şeyi pişirebileceğim bir yer."

"Mutfağınız şimdi nasıl?" "Güzel.

Bunun kadar güzel değil."

"Hayalindeki mutfak nasıl?"

"Bir kale istiyorum," diyor hemen. "Gerçek bir kale, dışı yıkık dökük, içi modern."

Gülüyorum. "Kimse seni küçük düşünmekle suçlayamaz."

"Hayalimdeki mutfak dedin." Blake rahatsız olmadı.

"Hayal kuracaksam, büyük hayal kuracağım."

April suyu kapatıyor ve ellerini bir havluya kuruluyor.

"Gerçek an" diye anons ediyor.

Ocağın üzerinde iki tencere su kaynatıyor ve bize suyu bir kaşıkla nasıl karıştıracağımızı, sonra da kırılmış bir yumurtayı doğrudan fokurdayan girdabın içine nasıl bırakacağımızı gösteriyor.

Blake ilk denemede mükemmel yapıyor. "Sana söylemiştim."

Göz kırıyor.

Bu mutfağın gördüğü en iyi haşlanmış yumurtayı yapmaya kararlıyım. Suyu kaynayan bir kasırgaya çeviriyorum ve yumurtamı içine atıyorum. Hemen parçalanıyor.

"Lanet olsun."

"Tekrar dene," diyor April. "Biraz daha az gayretle."

İkinci yumurtam, kızarmış pilavımın üstünde yerini alacak kadar kabul edilebilir.

Blake yemeğini benimkinin yanına koyuyor ve fesleğen konfetilerini tabağın kenarına serpiştiriyor.

"Garnitür sizi kurtarmaz," diye uyarıyorum.

"Senin paran da öyle," diye karşılık veriyor Blake. "Zaten April'in restoranına yatırım yaptın."

April kıkırdar. "Bu doğru, Ramses - tamamen tarafsız bir yargıç burada."

Yemeklerimizin tadına bakarken gözlerimiz fal taşı gibi açılıyor. April bu işi nasıl yapacağını çok iyi biliyor çünkü kendisi de en az dört kez Iron Chef yarışmasına katılmış.

Blake'in yumurtasını kesiyor. Sarısı pirincin üzerine sızıyor, sıvı altın gibi zengin. Benim yumurtam ikiye ayrılıyor, tamamen katı.

"Bu iyiye işaret değil," diyor

Blake. "Henüz bitmedi."

April fazla pişmiş yumurta olmadan pilavımdan bir ısırık alıyor. Yavaşça çiğniyor.

"Eee?"

"Dur bakalım." Blake'in pilavından bir çatal alıyor.

Birinin yutkunması için hiç bu kadar uzun süre beklememiştim. "Üzgünüm Ramses," diyor.

"Yaklaşamadım bile."

Blake çok fazla gülüyor. O ve April birbirlerine öyle bir tokalaşıyorlar ki sanki başından beri arkadaşmışlar gibi görünüyor. Ne haltlar dönüyor burada?

Bir çatal kapıyorum, Blake'in pilavından bir ısırık alıyorum ve sonra kendiminkini.

Hay sikeyim. Bu daha iyi.

Onun yerine April'a dönüyorum. "Ne dediysen yaptım!"

April bana ilk kez, "Terbiye ederken tadına bakmalısın," diye bilgi veriyor.

Blake'in pilavından bir ısırık daha yiyorum, sonra birkaç tane daha. Benimkinden daha tatlı, daha baharatlı ve daha tuzlu. Yumurta

daha iyi.

Blake tabağını geri aldı. "Ezik kendi boktan yemeğini yer."

"Bahis bu muydu?" April hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Borsada çıplak koşmak zorunda kalacağını umuyordum."

Blake gülüyor. "Biz şartları belirlerken sen neredeydin?"

"Bu bir onur bahsiydi," diyorum. "Ve ne yazık ki, rezil oldum."

"Merak etme," diye gülümsüyor Blake. "Kendini affettirmen için sana bir şans vereceğim."

KURTARMA, romdan o kadar çok örnek alınmasını içeren bir Bombe Alaska şeklini alıyor ki flambemiz şenlik ateşine dönüşüyor. April, benimki Blake'inkinden biraz daha az yandığı için bana galibiyet veriyor. Muhtemelen sadece yalakalık yapıyor - restoranına çoktan yatırım yapmış olabilirim, ama yine de en üst düzey ürün yelpazesi için bana ulaşmaya çalışıyor.

"Yemek vakti, huysuz," diyor April, Nina'yı kucağına alıp beslenmek üzere kilere götürürken.

Blake ve ben lavaboda bulaşık yıkarken yan yana duruyoruz.

"Randevularda her zaman her şeyi yapar mısınız?"

Hafif ve kolay söylüyor, ama altında bir kırılmanlık notası var. Bu gece özel hissettiriyor - gerçekten öyle olup olmadığını merak ediyor.

"Bu bir yıldır içtiğim tek içki."

Homurdanıyor. "Sana inanmıyorum."

"Sevişmediğimi söylemiyorum. Çıkmadığımı söylüyorum."

"Neden olmasın?"

"Zamanım yok."

Bunu saçmalıkmiş gibi geçiştiriyor. "Herkesin gün içinde aynı sayıda saati vardır."

"O zaman buna öncelik vermiyorum."

"Ben de öyle." Blake bir tabağı yıkar ve kuruması için rafa koyar.

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyor. "Yaptığım işten hiç hoşlanmıyorlar ve her neyse, ben kendi alanımı seviyorum. Kendi dairemi alır almaz kendime bir daha asla başka biriyle yaşamayacağımı söyledim."

Gerçek hayatta bir erkek arkadaşı olabileceğini düşünmemiştim. Var olmadığı için şanslı.

"En uzun ilişkiniz neydi?" "Bir yıl,"

diyor. "Seninki?"

"Üç yıl." "Vay be."

"Lisedeydi." Bunu bir kenara bırakıyorum, Blake hakkında konuşmakla daha çok ilgileniyorum. Muhtemelen bir sonraki soruyu sormamalıyım ama sormak zorundayım. "Hiç bir müşteriyle çıktın mı? Yani, onlarla gerçekten çıktın mı?"

"Bir kez."

Mutfak ısınıyor, içtiğim son rom boğazımı yakıyor.

"Ne oldu?"

Blake bir şef bıçağının ağzını dikkatle kuruluyor, bıçağın kenarı havlunun üzerinde parlıyor.

"Dersimi aldım."

Kim olduğunu sormak istiyorum ama sanırım zaten biliyorum.

Bu sadece erkekler Ben de hayal kırıklığına uğramış vardır ve olanlar

Müşterilerimi bıraktım.

Desmond ona Şanslı Fahişe diyor.

Blake'in o serseriye karşı gerçekten bir şeyler hissetmiş olabileceği gerçeği içimde bir ateş topu oluşturuyor.

Onu yanımda eve götürmek istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki mutfak duvarındaki saatin her tik takı bana lezzetli bir işkence gibi geliyor.

Onu şu anda bir otele götürebilirim, ama sorun şu ki, ona ne yapmak istediğime tam olarak karar veremedim.

Sadece Blake'i becermek istemiyorum. Sikişmek kolay. Sikişmek anlamsızdır.

Onu bir motor gibi açmak istiyorum. Onu bir midilli gibi koşturmak istiyorum.

Ona kendi kurallarını çiğnetmek ve sonra da bu kuralları koyduğu için onu cezalandırmak istiyorum.

Blake benim hakkımda haklıydı: Kontrolü arzuluyorum.

O savaştıkça, direndikçe ben daha çok istiyorum.

Bir kadının vücudu zihninin yarısı kadar bile gizemli değildir. Gözlerinin ardında ateş ışığı gibi titreyen duyguları görüyorum - kin, eğlence, arzu - ve beyninin içinde kilitli olan fantezilerin sadece daha karanlık olabileceğini biliyorum.

Nasıl gireceğim?

Blake anahtarı paraymış gibi davranıyor ama bu yalanı tanıştığımız gün fark ettim. O 800 bin dolar için ateşli olmadı. Üç milyon için bile.

Nedir o zaman? Neye mal olacak?

Her ne ise, onu bulacağım.

Zihninin en karanlık kısmına gireceğim ve onu tamamen gücüm altına alacak o umutsuz ihtiyaçı bulacağım.

Ve bana vermek istemediği şey de tam olarak bu. Bu yüzden onu kandırmam gerekecek.

Blake sabunlu parmaklarıyla saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Dövmesini şimdi daha iyi görebiliyorum - basit bir çizgi çizimi, kulaklar ve kuyruk, bir sırtın eğimi. Minik bir kedi.

Beynimin en sinsi yerinde bir fikir oluşmaya başladı.

"Cuma akşamı boş musun?"

Blake bana temkinli bir bakış attı.

"Olabilirim." "Saat yedide seni alması için bir araba göndereceğim."

Son tabakları da rafa yerleştiriyor ve bulaşık bezini düzgünce katlıyor. "Ne getireyim?"

"Sadece kendin."

Ses tonumdaki bir şey onu şüphelendiriyor. Önlüğünün iplerini yavaşça çözüyor. "Sana mı geliyorum?"

"Gergin misin?" Alay ediyorum.

"Gergin değil.

Meraklıyım." "Ne hakkında?"

"Fantezileriniz." Önlüğünü başından geçirip bir sandalyenin arkasına astı. "Ramses zaten sahip olmadığı ne istiyor ki..."

Gülüyorum. "Yok bir şey."

Blake gülümsüyor. "Eğer bu doğru olsaydı, beni işe almazdınız."

Onu bıraktığımda Blake'i öpmeyi planlamıyorum.

Beklentinin tadını çıkarıyorum. Onu öpebileceğimi, ona dokunabileceğimi, boş zamanlarımda soyabileceğimi bilmek, baş döndürücü bir her şeye kadirlik duygusu yaratıyor. Ona tam olarak ne yapacağımı tasarlamak için iki günüm var.

Chelsea'deki çiçek bölgesinde, içeriden daha iyi görüldüğünü tahmin ettiğim çirkin bir tuğla binada yaşıyor. Dükkânlar gece için kapanmış olsa da taze çiçeklerin kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyor.

"Hangisi senin?" Pencerelelere bakıyorum.

"Ben en üst kattayım." Hangisi olduğunu göstermiyor.

İçeriye görmek istiyorum.

Blake temelde o kadar ketum ki, yatak odasına girip yorganı geri çekmek, çarşaflarının kokusunu içime çekmek istiyorum. Dolabındaki tüm kıyafetleri karıştırmak, raflarındaki kitapların sırtlarını okumak, buzdolabında gerçek yiyecek olup olmadığına bakmak istiyorum. Evcil hayvanı var mı? Yerde ıslak havlu bırakıyor mu? İçeri adım atmak onun tenine adım atmak gibi mi hissettiriyor?

Zihninin koridorları, tüm bağılıkları, tüm tercihleri ortaya döküldü.

"Cuma saat 7'de mi?" Blake sanki düşüncelerimi okumuş gibi, ben daha yukarı çıkmayı teklif edemedi barikatları kurmaya başlamış gibi konuşuyor.

Arabasının kapısını yarıya kadar açmasına izin verdim, sonra onu ensesinden yakaladım ve geri çektim.

Ağızlarımız birbirine çarpıyor. Kavrayışım o kadar sıkı ki geri çekilemiyor, başını bile çeviremiyor. Ağzı yol veriyor, yumuşak dili, dolgun dudakları saldırının altında eziliyor. Dilimi ağzının derinliklerine daldırıp tadına bakıyorum.

Blake bir lezzet cümbüşü, ateşli, baş döndürücü. Tadı geç saatlere kadar süren geceler ve kötü kararlar gibi, baştan çıkarmanın ete kemiğe bürünmüş hali gibi.

Onu bedenime sıkıca bastırıyorum ama Blake'i zapt etmek imkânsız. Hiç direnmeyerek, içine gömülerek direniyor... Cıva gibi akıyor, kavraması imkansız, kollarımda sıvı ama asla emilmiyor.

İstediğimi yapmama izin veriyor, hatta bana karşılık veriyor ama ben onu açlıkla öpüyorum ve o kendini tutuyor. Göğüs uçları elbisesinin yumuşak kumaşının arasından göğsüme doğru bastırırken, gözleri açık ve odaklanmış durumda.

Elimi direksiyonda tutmayı seven tek kişi ben değilim.

Yanakları kızarana ve teninden uyarılma kokusu yükselene kadar onu daha sert, daha kaba öpüyorum.

Onu bıraktığımda ağır ağır nefes alıyordu. Dudakları şişmiş, saçları dağılmıştı.

"Ramses..."

Onu tekrar öperek araya giriyorum. Vücudunun ellerimin altındaki hissi o kadar tatlı ki, doğrudan ağzına bir inilti bırakıyorum. Blake sertleşiyor ve şimdi o da beni tamamen farklı bir şekilde öpüyor, daha ıslak, daha dağınık, daha aç...

Geri çekildiğimde, elimi ensesinde kilitli tutuyorum.
"Beni böyle öpmeni istiyorum."

BLAKE

I Bir randevu için giyinirken hiç bu kadar gergin olmuş muydum bilmiyorum.

Genelde seks en az endişelendiğim şeydir. Çoğu erkek memnun etmek o kadar da zor değil.

Şaşırtıcı bir sayı dommed olmak istiyor. Bunu keşfettiğinde en çok şaşıran kişi genellikle erkeğin kendisi oluyor. Beni yatağa bağlayıp eski karısının yapmasına asla izin vermediği her şeyi yapmak istediğini düşünerek beni arıyor... üç seans sonra, kirli iç çamaşırımı ağzına tıkarak onu dizlerinin üzerine çöktürüyorum.

Güçlü erkekler bütün gün işlerinin başındadır, emir yağdırır, işlerinin baskısını omuzlarında taşırlar. Kontrolü başkasına bırakmanın rahatlığını keşfettiklerinde, sanki beyinlerinde bir şalter atar. Kısa süre sonra bu, gevşeyebilmelerinin tek yolu olur.

Lukas Larsen'in sırtına stilettolarımla nokta vuruşu yapmak ona yaptığım en az berbat şey, ama bunu Ramses'e asla söylemem. Müşterilerimle yaptığım şey benim için günah çıkaran bir rahip kadar kutsaldır. Buna ne kadar ihtiyaçları olduğunu biliyorum ve bu güvene asla ihanet etmem.

İkinci en yaygın sapkınlık ayak fetişidir. Zihin kablolarının nasıl çalıştığını bilmiyorum ama

Devre kartlarının kozmik yaratıcısının, insanların ayak algısını lehimlerken güldüğünden eminim.

Üçüncü grup ise benim azgın genç oğlanlar olarak adlandırdığım grup. En kolayı onlar çünkü bana yapacakları tüm pis şeyleri söylüyorlar ama aslında olan şey altı dakika içinde sakso çekmek, oda servisi sipariş etmek ve kanepede uyuyakalmak.

Ramses alışlagelmiş kategorilere uymayacak.

Erkekler bana bir hizmet, bir kolaylık için geliyorlar - çıkmaya zamanları yok, berbat bir boşanmanın ortasındalar, şehrin her yerinde duyulacağından endişe etmeden garip şeyler yapmak istiyorlar.

Ramses ile bu kişisel bir şey.

Bana aşık olduğunu sanmıyorum. Aptal değilim.

Ama beni bir meydan okuma olarak gördüğünü düşünüyorum ve bu sadece kazanmak için değil, yok etmek için oynayan bir adamla birlikte olmak için tehlikeli bir durum.

Beni zorlayacak. Beni test edecek. Benimle bir şekilde dalga geçmeye çalışacak.

Şey...

Bakalım gerçekten ne kadar kötüsün, Ramses.

Zihnimi bedenimden nasıl ayıracağımı uzun zaman önce öğrendim. Zihnim uzaktayken bedenime ne olduğu önemli değil. Bu sayede çirkin erkekleri, beni sıkan erkekleri, ahlakını küçümsediğim erkekleri becerebiliyorum. Onları beni kullandıkları gibi kullanabiliyorum çünkü bedenim ne yaparsa yapsın kontrol zihnimde.

Ramses benim için kolay olmayacak.

Hesabıma üç milyon yatırmasının bir nedeni var ve bu egomu okşamak için değildi.

Hayır diyemeyeceğim kadar büyük bir rakam söyledi.

Bu adamlar böyle çalışır, Baba filmindeki gangsterlerden farkları yoktur; size reddedemeyeceğiniz bir teklif yaparlar.

Wall Street'in kibar bir yanı yok. Ne adil ne de medeni. Oyuncular iş yapma şekilleriyle çıkıyorlar-

düşmanca devralmalar, arka kapı anlaşmaları, tehditler, rüşvetler, haraçlar...

Ramses ne kadar sevimli "haşlanmış yumurta yarışmaları" düzenlerse düzenlesin, beni bir saniye bile kandıramaz. Yaptığı her şey nihai hedefine yönelik. Ve bu hedef her ne olursa olsun, onun yararına, benim değil.

Bacaklarımı tıraş ederken, saçlarımı kuruturken, yüzümü boyarken kendime tekrar tekrar bunu söylüyorum. İçimde kıpırdanan hevesli bekleyişi bastırmaya çalışıyorum.

Ramses'i çıplak görmek istiyorum.

Ellerini gördüğüm andan beri bunu istiyorum. O ellere uyan siki görmek istiyorum.

Belmont Stakes'te pantolonunun paçasından aşağı sıştığını gördüm, sanki beni hissedebiliyormuş gibi canlanıyordu, sanki kendine ait bir hayatı vardı. Ramses fark etmeden gizlice bakmaya çalışırken zar zor nefes alabiliyordum...

Ona olan çekimim büyük bir sorun.

Cazibe yargıyı gölgeliyor. Bunun benim ona karşı silah, onun bana karşı değil.

O öpücük.

Ruhuma bakan o yıldızsız gözler, boynumun dibine kilitlenmiş eller...

İşte beni böyle öpmeni istiyorum.

Suyum gelmiş gibi külotum ıslandı. Siktir, siktir, siktir, siktir.

Başım çok büyük belada.

Dürtüyle, Ramses'e bir mesaj gönderdim:

Arabaya ihtiyacım yok, 7:00'de senin evinde olurum.

Tabitha'nın dairesine giden trene bindim. Queens'te bir apartmanda yaşıyor. Yürüme kısmı bugünlerde onun için oldukça boktan - kalçalarında, dizlerinde, ayak bileklerinde artroz var. Bolşoy Balesi için günde on dört saat dans etmenin bedeli.

Seksenli yıllarda New York'a yaptığı bir ziyarette, bir Vanderbilt'in metresi olmak için iltica etti. Vanderbilt ona genelevi olacak bir Beaux-Arts konağı ayarladı. Onunla tanıştığımda, otuz yıldır şehirdeki en başarılı eskort ajansını işletiyordu.

Tabitha bana tüm ebeveynlerden daha çok şey öğretti.

O bir anne gibi değil. Ama ara sıra bana bir baba gibi davrandığı da oldu. Oğlundan asla memnun olmayan, sert ve talepkar bir baba. Müşterilerim bana bunun başarı için mükemmel bir reçete olduğunu öğretti.

Kapısını çaldım.

Tabitha'nın cevap vermesi uzun sürer. "Mesaj atabilirsin."

Kapıyı ancak yarıya kadar açarak loş daireye geri döndü. Tabitha shuffle yapmazdı. Kafatasının tepesinden bir ipe asılmış gibi yürürdü, tüm yerçekimi onu düz bir çizgide aşağı çekerdi.

Onu ziyaret etmek bana bu işi ne kadar uzun zamandır yaptığımı hatırlatıyor.

Tabitha genç kızlık günlerinde bir kuğuysa, şimdi bir yırtıcı kuş kadar zayıf ve sert. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Keşke romatizmalı değil de bunak olsaydı.

"Neden bu kadar süslüsün?"

"Bir randevuya gidiyorum."

"Belli ki." Alaycılığı Çernobil derecesinde yakıcı. "Neden bu kadar zahmete girdiğini soruyorum."

Bir saatimi saçlarımı parlak bir tabaka halinde ütöleyerek geçirdim. Elbisemin ve iç çamaşırlarımın etiketlerini kestim. Kukum Beyaz Saray çimleri gibi bakımlı. Tabitha o kısmı göremiyor ama sadece geri kalanıma bakarak bunu biliyor.

"Ramses Howell ile görüşüyorum."

Tabitha oyundan çıktı ama ölmedi. Ramses'in kim olduğunu biliyor.

"Hm." Bu Rus Prima Ballerina'sının "Etkilendim "i. Aslında hiçbir zaman etkilenmezler, ama bazen biraz daha az hayal kırıklığına uğrarlar. "İlk randevu mu?"

"İkinci buluşma. İlk buluşma."

"Ah." Bu, şu ana kadar kabul edilebilir performans, hadi bunu nasıl mahvedeceğini keşfedelim anlamına geliyor. "Neyi sevdiğini biliyor musun?"

Oturmadı ama piyanonun yanında duruyor, sırtı dik, elleri önünde gevşekçe kenetlenmiş. O sınav görevlisi, ben öğrenciyim.

Ödevimi yapmayı unutmuşum gibi, "Tanıdığım kimseyle çıkmıyor" diye mırıldandım.

Tabitha kaşını kaldırıyor. Yaklaşık yüz yıl sürüyor ve ruhumu yok ediyor.

"Bu bir bahaneye benziyor."

Tüm bu tatlı, tatlı akıl hocalığını içime çekiyorum. "Sorun bu değil, söz veriyorum."

Tabitha pencereye gidiyor ve bir sigara yakmadan önce kanadı kaldırıyor. Pencereyi ispinozlarla dolu kafesinden uzak tutmak için açıyor, böylece dairesi dumandan çok kağıt ve menekşe gibi kokuyor.

Derin bir nefes alıyor ve nefesini ara sokağa doğru veriyor. "Sorun nedir?"

"Ondan etkilendim."

Duman, koyu renkli, cilalı tırnaklarının etrafını sarıyor. Dudakları da aynı renge boyanmış. Bugün kimsenin geleceğini bilmiyordu. Sanatçılar yalnızken kimin için gösteri yaparlar? Kafalarının içinde hiç yalnız kalırlar mı?

Bir nefes daha çekiyor ve dumanı sarmal bukleler halinde serbest bırakıyor. "Bu hatayı daha önce de yaptın."

Farkındayım. Beni iki yıl geriye götürdü ve hala müşterilerime mal oluyor.

Tabitha'ya aynı hatayı ikinci kez yapmayacağımı söylemek isterdim ama herkes böyle söyler.

aynı hatayı iki kez yapmayın.

Onun yerine "O zamandan beri büyüdüm." diyorum.

Homurdanıyor. "O zaman neden buraya baloya giden on altı yaşında bir çocuk gibi zıplayarak geldin?"

Ona gülümsüyorum. "Seni gördüğüm için heyecanlandığımdan olamaz mı?"

"Bir çocukla dalga geçme."

Tabitha sigarasını söndürüyor ve kalanını daha sonra içebilecekmiş gibi kül tablasının ağzına koyuyor. Keşke beş parasız mı yoksa sadece cimri mi olduğunu bilseydim.

Eskortluk işi internete taşındı ve bir yangın Tabitha'nın muhteşem eski malikanesini kül etti. Dut duvar kâğıtları, gül ağacı ve Venedik camları, Tabitha'nın eski bale kostümleri ve onlarca yıllık sevgililerinin hediye ettiği mücevher dolabı için ağlayabilirdim.

Bir nesneyi sevdiğinizde, ruhunuzun küçük bir parçasını onun içine koyarsınız. O zaman elinizde canlı hissedersiniz, anılarınızı ve sevincinizi tutar, size geri yansır.

Ama sevdiğiniz şeyi kaybederseniz, çalınırsa ya da yanarsa... sizden bir parça da onunla birlikte gider.

Tabitha kendinden çok şey kaybetti. Durumu iyi değil.

Pencere kenarında oturup ara sokağa bakıyor. Ön pencereler ağaçlarla çevrili sokağının güzel bir manzarasını sunuyor ama o sadece sigara içmek için bu pencereyi açıyor ve çıplak tuğla duvarlara bakıyor.

Tabitha çakmağını elinde evirip çeviriyor, gümüş, üzerinde başkasının baş harfleri kazılı. "Bu adamlar senden her şeyini alacaklar. Onlara sadece ödedikleri kadarını verin."

"Merak etmeyin. Ben hala kurallara uyuyorum."

Tabitha kontratımı imzaladığım gün bana bir kurallar listesi verdi. Hepsini saklamıyorum, hiç saklamadım. Ama sonuncusu beynime kazındı:

Gerçek olduğuna asla inanma.

Bu hatayı bir daha yapmayacağım.

BLAKE

R Amses, Central Park üzerindeki Skyline Tower'ın çatı katının sahibi.

Onun binası, tüm cam kalemlerden daha güzel. Billionaire's Row, gotik kuleli gri taş ve yeşil patinalı bakır çatı.

Ramses mesajıma cevap vermedi. Muhtemelen şoförünün beni almasına izin vermek yerine onun evine Uber'le gittiğim için sinirlenmiştir.

Bunu bilerek yapmadım ama üzgün de değilim. Her şey oyunun bir parçası ve buna Ramses'in emir verirken çok rahat olmasına izin vermemek de dahil.

Kapıcı beni Ramses'in özel asansörüne yönlendiriyor. Bazen süper insanların deneyimlerini çalmaya bayılıyorum.

Zengin. Diğer zamanlarda ise onların dünyasında dolaşmaktan, onlardan biri gibi davranmaktan nefret ediyorum.

Para kazanabilirsiniz ama kafanızda fakir olmayı asla bırakamazsınız.

Yoksulluk banka hesabındaki bir rakam değildir. Gününüzün her bölümünün yüzünüze patlamasıdır çünkü hayatın temellerinden yoksundur - okula gitmek için otobüs kartı, beden eğitimi dersi için ayakkabılar, boş sırt çantanızda beklemeyen yiyecekler. Bu, son derece şanssız olduğunuz, evren tarafından nefret edildiğiniz, başka hiç kimse tarafından sevilmediğiniz hissidir. Değersizsiniz ve

Bunu, kıyafetleriniz uymadığı, saçlarınız dağınık olduğu ve koktuğunuz için sizden kaçan herkesin yüzünde görebilirsiniz.

On yıldır o kişi değilim. Ama hayaleti hâlâ duruyor.

Kendimi bir daha bu kadar güzel bir yere ait hissedebilir miyim bilmiyorum.

Asansör camdan bir tüpün içinden yükseliyor, park aşağıda gevşiyor. Altın saatin şeftali rengi güneş ışığı Hudson'da parıldıyor. Arkamdaki aynalar bulutlardan bir duvar, ben elli kat tırmanırken sayılar vızıldayarak geçiyor.

Asansör yavaşlar ve durur. Hafif bir zil sesiyle kapılar doğrudan çatı katı süitine açılır.

Burası bir apartman dairesi değil, gökyüzünde bir malikane. Tüm duvarlar pencere ve pencereler şehrin camdan bir zoetropu gibi boylu boyunca uzanıyor.

Ramses'i görmeyi bekliyordum. Derin sessizlik bana buradaki tek kişinin ben olduğumu söylüyor.

Kolonyasının, takım elbisesinin yününün, ayakkabılarının derisinin kokusunu alabiliyorum. Kanepede oturduğu yeri görüyorum, minderler ağırlığından çökmüş.

Ben devin kalesindeki Jack'im. Ramses'in evindeki her şey onun ölçeğine göre yapılmış -yüksek tavanlar, kadirga büyüklüğünde mobilyalar, tüm duvarı kaplayan sanat eserleri. Renkler zengin, karamsar, erkeksi, mutfağı siyah ceviz ve parlak koyu fayans.

Onun özel alanında yalnızım. Her şeye bakabilirim, her şeye dokunabilirim, istediğim yere gidebilirim. Kameradan izliyor olabilir ama beni durduramaz.

Birinin ben olmadan evimde dolaşmasına asla izin vermem. Muhtemelen yanlarında olsam bile.

Ramses kapıyı açtı ve beni içeri davet etti.

Hatta benim için bir hediye bile bıraktı.

Sehpa işlevi gören taş levhanın üzerinde, şampanya ve altınla zarif bir şekilde sarılmış büyük bir kutu duruyor.

Zarfı açtım ve Ramses'in yoğun karalamasını okudum:

*Bu gece bunu giymeni istiyorum.
Söylediğiniz kadar iyiyseniz, nasıl
davranacağınızı bilirsiniz.*

Kelimeleri sanki kulağıma söylemiş gibi duyuyorum.

Parçalara ayırdığımda doku parmak uçlarımda kıvılcımlar çıkarıyor.

Kutunun içinde ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yok. Giysiyi ambalajından çıkardığımda bile hala tam olarak emin değilim. O kadar ince ki elimde buruşturup bir top haline getirebilirim, bir çorap kadar hafif, neredeyse şeffaf.

Kutuyu en yakın yatak odasına taşıyorum, duvarları ham süet ve yatakları yağmur bulutu renginde olan bir misafir süiti. Çırılçıplak soyunuyorum, kıyafetlerimi yatağın üzerine dağıtıyorum ve yerine takım elbisemi giyiyorum.

Hepsi tek parça, ayaklarımı çıplak bırakan bir korsaj. Ellerim bir tür parmaksız eldivenle bitiyor, sadece tırnaklarım dışarı çıkıyor.

Elbisenin arkasını fermuarla kapatıyorum. Boynumdan bileğime kadar örtülü olmama rağmen serin ve rahatım, malzeme o kadar ince ki neredeyse çıplak hissediyorum.

Peçeteyi karıştırırken bir çift kulak buluyorum, yumuşak siyah kürk, minik dişlerle süslenmiş bir kafa bandına takılmış. Bandı yerine oturtuyorum, dişler perçemimi yakalıyor ve tüm saçlarımı yüzümden geriye doğru çekiyor. Başımı salladığımda kulakların arkasında minik gümüş çanlar şingirdiyor.

Boy aynasının önüne geçiyorum. Şık siyah bir kedi bana bakıyor.

Gölgeli ışıktaki takım elbise hiç de takım elbise gibi görünmüyor - canlı bir deri gibi görünüyor. Döndüğümde, kırımın kıvrımı siyaha boyanmış çıplak et gibi görünüyor. Kıyafet benimle birlikte değişiyor, her hareket, her nefes.

Kafa bandı her şeyi değiştiriyor. Kaküllerim olmadan yüzüm çıplak, kaşlarım siyah ve vahşi. Kulaklar yükseklik katıyor.

Kıyafet vücudumu sımsıkı sarıyor, hiçbir şey sallanmıyor, hepsi kıvrımlı hatlar. Birkaç adım atıyorum. Kalçalarım birbirine çarpıyor, kollarım yanlarımda kayıyor. Tırnaklarımın uçları eldivenlerin ucunda parlıyor.

Bu takıma bayıldım.

Ben de Ramses'in evinde o yokken dolaşmayı seviyorum. Ramses'in tadını uzaktan çıkarmak en iyisi... Ofisine gizlice girmek, koltuğunda dönmek, tıraş losyonunu koklamak, duvarında çerçevelenmiş manşetleri okumak. WaMu'ya El Konuldu, ABD Bankacılık Tarihindeki En Büyük İflasla Satıldı...

Bu tür saçmalıklar bu adamların milyarlarca dolar transfer etmesine neden oluyor.

Ben de öyle.

Fakirlik, paranın kesinlikle önemli olduğunu bilmektir.

Rich, bunun aynı zamanda herhangi birinin yakalaması için havada uçuşan bir grup bir ve sıfır olduğunu biliyor.

Asansörün sesini, Ramses'in eve dönüşünü dinliyorum. Beni daha ne kadar bekletmeyi planlıyor?

Parmak uçlarımda ofisinden çıkıyorum, yaşam alanı ile koridorun birleştiği yerde duraklıyorum. Yatak odasına girmeye cesaret edebilir miyim?

Karar veremedim koridordaki masanın üzerinde daha küçük bir paket görüyorum. Bu bir mücevher kutusu gibi düz, kurdelenin altına bir zarf sıkıştırılmış.

Bir hazine avı duygusuyla sersemlemiş bir halde Ramses'in ikinci notasını çıkarıyorum.

*Bunu giy ve kendini çalışma odasında bana
takdim et.*

Gözlerim kapı aralığına kayıyor, Ramses her şeye rağmen burada olabilirmiş gibi irkiliyorum.

Boş değil. Boş bir evin nasıl hissettirdiğini bilirim.

Kurdeleyi çekiyorum. İpek parmaklarımın arasından akıyor, su gibi serin. İlk öğrendiğiniz şey budur - para her şeyi iyi hissettirir.

Kutunun içinde incilerden yapılmış bir yaka var, üç katlı, zengin ve krem gibi pürüzsüz. Boynuma geçirip tokasını sıkıyorum. Düz altın bir etiket göğüs kemiğimde parıldıyor:

Minx

Boynumda bir kızarıklık oluştu. Daha önce hiç lakabım olmamıştı. İstemediğimi söyledim.

Gülümsemem aynada beni şaşırtıyor. Minx bana yakışıyor.

Bu kıyafet bana daha da çok yakışıyor. O kadar rahat ki içinde yaşamak istiyorum ama uzanmak istemiyorum. Sinsice dolaşmak istiyorum.

Ramses bir şovmen, elinden geleni yapıyor. Ben de elimden geleni yapmak istiyorum.

Ama bir şey eksik.

Terk ettiğim çantama koşup eyeliner'ımı alıyorum ve birkaç düzeltme yapıyorum. İşim bittiğinde, Michelle Pfeiffer'ı kıskandıracak bir kedi gözüm var.

Mükemmel.

Bu takımın içinde kendime dokunmadan duramıyorum.

Bir dolap dolusu iç çamaşırım var ama daha önce hiç hayvan gibi giyinmemiştim.

Belki de Ramses tarafından aşağılanmış hissetmeliyim. Belki de bana bir köpek yavrusu kostümü bıraksaydı hissederdim.

Kediler farklıdır.

Kediler seksidir. Kediler güçlüdür.

Üç basamağı inerek gömme çalışma odasına giriyorum, kalçalarımın ileri geri sallanmasına izin veriyorum, ayaklarımı üst üste atıyorum. Güneşin son ışıklarına doğru parmak uçlarımla ilerliyorum, oda zengin kırmızı ışıkla yıkanıyor.

Ramses orada değil. Onun yerinde bir kamera oturuyor, bir tripoda monte edilmiş, çoktan kayda başlamış. Kameranın boş siyah gözleriyle karşılaşıyorum, Ramses'in bir yerlerde beni izlediğinden eminim.

Bakişlarının yanından geçiyor, dönüyorum ve tekrar geri dönüyorum. Bazen Ramses'e bakıyorum. Bazen onu tamamen görmezden geliyorum.

Kanepeye uzanıyorum, başımı minderlerden geriye doğru sarkıtıyorum, ayaklarımı havaya kaldırıyorum. Ramses'in kanepesi bir dönüm uzunluğunda, minderler o kadar pelş ki içine gömülüyorum.

Ayak parmaklarımı gösteriyorum, esnetiyorum, tekrar gösteriyorum. Sonra karnımın üzerinde dönüyorum ve topuklarımın üzerine oturup sırtımı esnetiyorum.

Bu şekilde etrafta dolanmak saçma ve aptalca ama beni ne kadar tahrik ettiğine inanamıyorum. Oda güneşten sırlsıklam, bedenim ağır ve sıcak. Bulutların arasında yalnızken ekingenliğimi bir kenara bırakmak çok kolay.

Kameranın gözü tenimde yanıyor, kırmızı ışığı kalp atışı gibi titreşiyor.

Yalnızım ama yalnız değilim. Ramses beni görebiliyor ama ben onu göremiyorum.

Sırt st dönüp bacaklarımı açıyorum.

Tenim şeffaf giysinin içinden parlıyor, meme uçlarını tavanı gösteriyor. Avuçlarını ipeksi kıvrımlarda gezdiriyorum.

Adrenalin sanki Ramses yanımdaymış gibi damarlarımda dolaşıyor ama aklım bana evimdeki kendi yatak odamdaki kadar zgr olduğumu söylüyor; ellerimi belimden aşağı kaydılmakta, avuç içimi amımın üzerinde gezdirmekte, giysiden yayılan ısıyı içime çekmekte özgürüm...

Ramses'in ağır eli amımı avuluyormuş gibi yapıyorum. Kalın parmaklarının klitorisimin ucunu sıyırdığını, ileri geri kaydığını, alay ettiğini, bastırdığını hayal ediyorum...

Kalçalarım yukarı doğru kalkıyor, güneş ışığı ellerimi normalde olduğundan çok daha sıcak yapıyor, bir erkeğin eli gibi sıcak, bir ağız gibi sıcak, ıslak ve eriyen...

Dorukların en yumuşağı üzerime yuvarlanıyor, yağmur damlaları tenimden aşağı szlyor. Minderlere yaslanıp

titriyorum, dudaklarım aralanıyor, bir inilti çıkıyor.

Yuvarlanıyorum, bir bacağımı kanepeden aşağı sarkıtıyorum, tüm ağırlığımla uyluklarımın arasındaki kalın, yumuşak yastığa bastırıyorum.

Vücudum güneşe doydu. Kalçalarımı minderlere doğru sallarken zevk yavaş dalgalar halinde üzerime geliyor. Sıcak, tembel ve tamamen rahatlamış durumdayım.

Asansörün zili çalıyor.

Elim kalçalarımın arasında dondu kaldı.

Kapılar kayarak açılır. Ağır bir adım koridoru geçer.

Ramses'in gölgesi ondan önce çalışma odasına giriyor, yerde sürünüyor ve başı neredeyse tavan çizgisine değene kadar duvarda yükseliyor. Adamın kendisi kapı aralığına adım atıyor.

Yüzü kızarmış, gözleri parlıyor. Beni gördüğünde yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"İşte buradasın, seni özledim."

Odayı üç adımda geçiyor, üzerimde yükseliyor. Ağır eli başımın üzerine düşüyor ve omurgamdan aşağıya doğru kayıyor.

Beni okşuyor. Beni okşuyor.

Eli sırtımı kaplıyor, ağırlığı kaslarımı gevşetiyor, sıcaklığı beni sakinleştiriyor. Ramses bana bakıyor, yüzünde şakacı ve sevecen bir ifade var.

"Sen de mi beni özledin, Minxie kız?"

Benimle bir kedi gibi konuşuyor. Bana bir kedi gibi bakıyor, bana bir kedi gibi dokunuyor.

Bu rol yapmanın çok ötesinde, tamamen farklı bir kişilik gibi.

Bu işte neden bu kadar iyisin, seni psikopat?

Beklediğim bu değildi. Bu beni biraz korkutuyor. Aynı zamanda.

Ramses'in bana bakışını seviyorum, sanki beni görmek için aceleyle eve gelmiş gibi. Parmaklarının sırtımı yoğuruşunu seviyorum. O büyük, sıcak eller üzerimdeyken stresli olamam.

Bana herhangi bir talimat vermedi. Cevap vermemi istiyor mu? Konuşmaya iznim var mı?

Bu da testin, mücadelenin bir parçası.

Bu işte en iyi olduğumu söyledim, benden bunu çözmemi bekliyor.

Ben en iyisiyim.

Yanağımı Ramses'in kalçasına dayayıp yüzümü bacağına yaslıyorum ve boğazımdan derin bir mırıltı sesi çıkarıyorum.

Kalçası meşe gibi sertleşiyor.

Eli saçlarımın altından yukarı kayıyor ve beni ensemden kavlıyor. Eğilip tam kulağıma, "Aferin kızıma. Benim için mırıldanman hoşuma gidiyor."

Eriyip gidiyorum.

Belki beni tutuş şeklinden, belki yüzündeki ifadeden, belki de kanepeye kıvrılmış ona bakışından... Ramses bana iyi kız dediğinde beynim sulanıyor.

İyi bir kız olmak istiyorum.

Bana böyle gülümsemesini istiyorum.

Ama Ramses geldiği gibi hızla dönüp gidiyor ve beni inimde bırakıyor.

Ağır adımları koridorda kayboluyor.

Bekliyorum, geri geleceğini düşünüyorum.

Beş dakika geçti.

Ramses yatak odasından çıkıp çalışma odasının önünden geçiyor. Bir bardağın içindeki buz küplerini duyuyorum, sonra diğer kanepeye yerleşen bedeninin gıcirtısını.

Ne oluyor lan?

Biraz daha beklerim.

Hayır, kesinlikle dışarıda kalıyor.

Kafam karışmış ve sinirlenmiş bir şekilde ayağa kalktım.

İşte başka bir ikilem: Dört ayak üzerinde sürünmem mi gerekiyor? Bu çok garip.

Kediler garip değildir. Kediler zarif ve kendinden emindir.

Girdiğim gibi çıkıyorum, ağır ve yavaş.

Ramses ana salonda oturuyor, evrak çantası açık, kâğıtlar yayılmış. Bir tür rapor okuyor ve ben içeri girdiğimde başını kaldırıp bakmıyor bile.

Kıyafetlerini değiştirmiş. Takım elbisesi gitmiş, yerine gri bir eşofman altı ve kolları mavi olduğu bile anlaşılmayacak kadar solmuş bir beyzbol gömleği gelmiş. Kollarının altı çıplak, koyu renk saçlarla kaplı.

Ramses içkisinden bir yudum alıyor, ben onun görüş alanından geçerken bile hâlâ kayıtsız.

Sinirlenmeye başlıyorum.

Beni buraya sırf görmezden gelmek için mi getirdi, bana bu kıyafeti mi giydirdi?

Bir sütuna yaslanmış, kollarımı kavuşturmuş, onu izliyorum. Ramses sonsuz ve sıkıcı kitabının bir sayfasını daha çeviriyor.

Rapora bakıyorum.

Evet, aynen öyle yaptı.

Hepsi oyunun bir parçası. Güç mücadelesinin bir parçası.

Kendi kendime gülümseyerek, tekrar odanın içinde geziniyorum. Ama bu kez daha yavaş, kalçalarımı yuvarlayarak. Ramses'in önünde durup geriniyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, göğüslerimi dışarı çıkarıyorum, çorap kadar şeffaf takım elbisemin içinde kıcımı esnetiyorum. Sonra bir tur daha atıyorum.

Üçüncü seferde Ramses sayfaları çevirmeyi bıraktı.

Önündeki halının üzerine uzanıyorum ve yoğun yığının içinde yuvarlanıyorum.

Ramses'in evindeki halılar kalın ve kabarık, yavru bir tavşan kadar gri. Muhtemelen yetimler tarafından dikilmiş yavru tavşanlardan yapılmışlardır. Ramses öyle birine benziyor.

Her neyse, tenimde muhteşem bir his uyandırıyor. Yan yatıp çıplak ayak parmaklarımı yumuşaklıkta gezdiriyorum.

Ramses bana doğru bakıyor, sonra gözlerini sayfaya geri çekiyor, ama yeterince hızlı değil.

Ha.

Sırt üstü dönüyorum, manevra yapıyorum, böylece bir bacağım onun kucağında, ayağının üzerine uzanıyorum. Ayak parmaklarım

eşofmanındaki şişkinlik.

Ramses yolunuza çıkan bir hayvana yaptığınız gibi ayağımı umursamazca itiyor. Aleti daha da sertleşiyor.

Onun yerine kanepeye geçip kâğıtlarının üzerine uzanıyorum ve onları kasıtlı olarak kırıştırıyorum.

Sert bir şekilde elini sırtıma koyuyor ve bastırarak beni sabit tutuyor.

"Rahatla."

Rahatlamayacağım. Artık numarası bende var.

Birkaç dakika bekliyorum, sonra tekrar onun alanına tecavüz etmeye başlıyorum, başımı kucağına koyuyorum, parmaklarımın baldırının arkasında aşağı yukarı dans etmesine izin veriyorum.

Tam olarak sikinin üzerine uzanmış değilim ama sıcaklığı yanağıma yakın, eşofman altı dar. Kalçalarından ısı yayılıyor, altımda kalın ve katı, her biri tüm vücudum kadar büyük. Kollarımı bacağına dolamak bir kızılağaca sarılmak gibi.

Ramses'in yüzüne bakıyorum.

Gülümsememeye çalışıyor, gözlerini raporundan ayırmamaya çalışıyor.

O bana bakamazken ben ona bakmayı seviyorum.

Siyah kirli sakalı yüz hatlarını belirginleştiriyor, çenesini daha keskin ama dudaklarını daha yumuşak yapıyor. Ramses'in uzun, zayıf bir yüzü, itici olması gereken ama olmayan bir burnu ve ağzının ele vermeye çalıştığı tüm vahşeti katan kaşları var.

Saçının kesilmesi gerekiyor. Tüm sert şekillere ve çizgilere karşı yumuşak. Kıyafetleri vücudunun sertliğine karşı yumuşak.

Çatı katı da aynı şekilde - karamsar, erkeksi ama sizi bataklık kumu gibi içine çeken dokulara sahip. Burası bir gece yarısı rüyası.

Bu oyun beklediğim gibi değil.

Ramses kaba biri gibi görünüyor ama çok zeki; aylardır yaptığı işlemleri takip ediyorum.

İkimiz de dışarıdan görüldüğümüz gibi değiliz.

Dış görünüşünü daha çok görmek isterdim.
Bütün gün bunu düşündüm. Hatta takıntı haline getirdim.

O sadece çok büyük.

Ve ben meraklı bir kediym.

Yan tarafıma kıvrıldım. Ramses'in siki tam yüzümün önündeydi. Henüz tam sertleşmemiş, sadece şişmiş ve sıcak.

Elimi, parmak eklemlerine kadar siyah olan kedi eldiveninin içine sokuyorum. Tırnaklarımı hafifçe sikiğin uzunluğuna, başının çıkıntısına geçiriyorum. Avucumun altında kabarıyor.

Ramses elini benimkinin üzerine kapatıp

sıkıştırıyor. Bana bakıyor.

"İlgi mi istiyorsun?"

Ona gülümsüyorum.

Evet. Hemen şimdi.

Kedi olmaya başlayabilirim. Kediler pisliktir.

Ramses kâğıtları toplar, evrak çantasına atar ve bir kenara koyar. İçkisinden bir yudum alır, sonra bir kumanda alır ve müzik çalmak için kullanır.

□ Hafta Sonu - Mac Miller

Kollarını genişçe açarak kanepeye yaslanıyor. Kucağına uzanıyorum, kalbim hızla çarpıyor çünkü vites yükseltmek üzere olduğumuzu biliyorum.

Aletini pantolonundan çıkarmaya çalışıyorum. Beni yine durduruyor. Şimdi sinirlenmeye başladım.

Uzun zamandır ilk kez bir müşteriden etkilendim ve ona dokunmama izin vermiyor mu? Bu kulağa çok doğru geliyor.

Ne istiyor o zaman?

Ramses'in yüzünü izliyorum.

İstedikini sandığı şey ve gerçekten istediği şey var. istiyor. Aynı olabilirler ya da olmayabilirler.

Ramses içkisinden bir yudum daha alır. Buz bardakta şıngırđıyor. Kenarındaki misket limonunun kokusunu alabiliyorum. Bu konuşmama olayını sürdüreceğ miyim? Bir şeyler içmek istiyorum.

Ramses parmağını cine daldırıyor ve dudaklarımın üzerinde tutuyor.

Likör dilimin üzerine damlıyor, serin ve lezzetli.

Tekrar daldırıyor. Bu sefer parmağının ucundan yakaladım.

Bir seferde sadece küçük bir damla almam, umutsuzca daha fazlasını istememe neden oluyor.

Ramses iki parmağını daldırır. Damlacıklar aşağı süzölüyor. Onları dudaklarımdan yalıyorum, sonra parmaklarını dişlerimin arasına alıp emerek temizliyorum.

Başkalarının elindekini yiyen biri değılim. Çatalları bile paylaşmam.

Ama şu anda, ben Blake değılim.

Şu anda ben bir hayvanım ve hayvanların vicdanı aynı değıldir.

Ramses oyunu o kadar sert oynuyor ki kendimi kaptırıyorum, mücadelenin içinde kayboluyorum.

Sadece parmaklarını yalamıyorum. Onları bir canavar gibi yalıyorum, aç, çılgınca. Küçük inleme sesleri bile çıkarıyorum.

Ramses'in nefesi kesildi. Yüzüne baktığımda, sanki bir robotmuş da ben programını silmişim gibi sersemlemiş ve bomboş duruyor. Yüzünde beliren sırtış o kadar zahmetsiz ve gerçek ki, bir anlığına ben de kırılıp ona sırtıtıyorum.

Yüzümü tutuyor ve beni öpüyor.

Onu parmaklarını yaladığım gibi öpüyorum, vahşi ve çılgınca, dilimle mümkün olduğunca çok tadına bakıyorum.

Bu onun motorunu sonuna kadar çalıştırdı. Ellerini saçlarımdan arasına sokuyor ve beni derin derin öpüyor.

Ramses'in dudakları dolgun ve sert. Ağzında hafif cin tadı var ama daha çok onun tadı var. Öpücüğü beni boğuyor - ondan çok fazla var, kokusundan, sıcaklığından, vücudumu saran ellerinden çok fazla var.

Geçen gece benden istediğı gibi onu öpüyorum, dağınık, ıslak, sınır tanımayan. Yüzünü tutuyorum ve dilimi

yalıyorum.

yanagından yukarı.

Çirkin hissettiriyor ve gülmek istiyorum, ama aynı zamanda çok seksi, kirli sakalının dilime sürtünme şekli. Her parçasının tadı güzel, iyi hissettiriyor. Teninin kokusu beni deli ediyor. Boynunu yaladığımda, dudaklarından daha tuzlu.

Kucağında sürtünüyorum, ortaya çıkarmayı çok istediğim sertliğe sürtünüyorum. Elleri belimi kavıyor, sonra sırtımdan yukarı kayıyor. Elim nemli ve zonklayan pantolonunun içine sokmaya çalışıyorum. Bu sefer beni durdurduğunda homurdanıyorum ve dudağını ısııyorum.

Ramses beni boğazımdan tutup kucağına yatırıyor, kolunu göğsüme bastırıp ağırlığıyla beni sabitliyor. Eğilip yüzüme baktı.

"Kesin şunu."

Beni bu kadar kolay hareket ettirebilmesi kafa karıştırıcı. Küçük değilim ama onun yanında küçücük kalıyorum. Kendimi küçülmüş gibi hissediyorum.

Güneş tamamen kaybolmuş, duvarlar şehir ışıklarından oluşan parlak bir manzaraya dönüşmüştür.

Bu elbisenin içinde, bu yerde farklı hissediyorum. Ramses beklediğim gibi biri değil. Hayal ettiğim her şey yok oldu; körlemesine dolaşıyorum.

Elini vücudumda gezdiriyor, gözlerimin derinliklerine bakıyor.

"Benim için mi geldin?"

Başımı hafifçe sallayarak ona bakıyorum. "Beni memnun etmek mi istiyorsun?"

Evet.

"Beni mutlu etmek mi istiyorsun?"

Evet.

"O zaman benim için **g e l e b i l d i ğ i n** kadar çok gelmeni istiyorum."

Anlayıp anlamadığımı görmek için yüzümü izliyor. Bu bir emir, açık bir hedef.

Ne yapacağımı tam olarak bildiğimde ortaya çıkan o heyecanı yaşıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, Ramses'in avucunun baskısının bedenimi doyurmasına izin veriyorum, zevk dalgaları yayılıyor. Dudaklarım ayrılıyor ve uçup gitmeye başlıyorum...

Ramses yanağıma hafifçe tokat atarak beni sarsıyor. "Bana bak. Benim için geliyorsun."

Kızgınlığımı gizleyemiyorum. Ona bakmak istemiyorum. Hiçbir şeye bakmak istemiyorum, gözlerimi kapatıp hislerime odaklanmak istiyorum.

Ramses sadece sırtıyor, o siyah sakalların arasında beyaz bir parıltı. "Doğru, burada benimle kalacaksın."

Gözleri derin bir su gibi, dalga yok. İlk başta bakışlarını tutmak zor. Sonra başka tarafa bakamıyorum.

Karnımdan boynuma kadar bir kızarıklık yayılıyor.

Ramses'in vuruşları yavaş ve ölçülü, kalçalarımın aşağı, göğüslerimin üzerinden. Meme uçlarım canımı acıtacak kadar sert, elbisenin içinden dışarı fırlıyor. Ramses'in avuçları uçlarında geziniyor. Sırtımı eğip inliyorum.

Göğüslerime dokunuyor, kalın parmaklarının sanki tenime resim çiziyormuş gibi meme uçlarımın etrafında hafifçe dolaşmasına izin veriyor.

Kucağında kıvranıyorum, kalçalarım birbirine yapışıyor.

Meme ucumu çimdikliyor, hafifçe yuvarlıyor. Her çekiş bacaklarımdan aşağı zevk dalgaları gönderiyor.

Gözlerim açıkken, ona bakarken hissettiklerime odaklanmak zor. Aynı anda o kadar çok şey var ki, dikkatimi dağıtıyor, kuşlar gibi beni çekiyor.

Birinin gözlerine hiç bu kadar uzun süre baktığımı hatırlamıyorum. Uzadıkça kurallar değişiyormuş gibi geliyor. Uzaklara bakmanın bir anlamı var. Tutmak daha çok şey ifade ediyor.

Eli uyluklarıma doğru iniyor, dizlerimin etrafındaki uzun kasları nazikçe yoğuruyor. Baskı beni gevşetiyor. Beni bir kukla gibi oynatıyor, başparmağı gergin noktalarda çalışıyor. Kan, tıkanmamış bir baraj gibi pürüzsüzce akıyor ve ayak parmaklarıma kadar karıncalanıyorum.

Bacaklarım açıldı.

Ramses ne istediğimi biliyor. Sıcak avucunun tümseğimin üzerinden geçmesine izin veriyor, inleyip eline bastırmaya çalıştığımda eğleniyor. Parmaklarını kedi dudaklarımın arasındaki yarıktan aşağı yukarı gezdiriyor, elbisenin içinden sızan ıslaklığı hissediyor.

"Aferin kedicik... Dokunulmayı seviyorsun."

Sevmek bunu anlatmaya yetmez. Bunun için kuduruyorum. Malzeme ince ama hissi engelliyor. Kalçalarımı eline doğru yuvarlıyorum, parmak uçları klitorisimin üzerinde kayıyor, çıldırtıcı derecede yakın ama tam temas kuramıyor.

Umutsuz sesler çıkarıyorum, nefes nefese kalıyorum. Ramses gülümsüyor.

Parmakları hafif ve alaycı. Zevk dalgaları yükseliyor, yükseliyor ama tam olarak doruğa ulaşamıyor.

Bir parmağını girişime bastırıyor. Malzeme bir inç içeri itmek için yeterince yol veriyor. İnliyorum ve bacaklarımı daha da açarak parmağını bastırmaya çalışıyorum. Kıyafet biraz daha esniyor.

Orgazmın geçmesi için can atarak avucuna yapışıyorum. Beni böyle görmesine izin verdiğime, bunu yaparken yüzüne baktığıma inanamıyorum. İşte bu kadar çıldırmıştım ve çok uzun süre kenarda asılı kalmıştım.

Ramses elbiseyi kasıklarından yırtarak açar. Hiç çaba harcamadan, sanki örümcek ağından yapılmış gibi. Soğuk hava, bir çiçek gibi açılmış ıslak tenine çarpıyor.

İki parmağını ağzında ıslatıyor ve klitorisime bastırıyor.

Anında boşalmaya başladım. Çıplak düğmelerime dokunan o parmakların yoğunluğu canlı bir tel gibi. Bu ana kadar hiç dokunulmamıştım.

Amım eline karşı eriyor, parmakları içine batıyor. Orgazm devam ederken yavaş daireler çizerek ovuyor.

Çıkardığım sesler insanlık dışı. Gözlerim geri yuvarlanıyor. Tüm vücudum titriyor. Pieta gibi kucağında sallıyorum.

Gülümsüyor ve son kıvılcım sönene kadar yavaşça ovuyor.

"İyi kız. Ben de bunu istiyorum."

Kucağında gevşek bir haldeyim, kimyasallarla kızarmışım, sular çekilmiş, tüm sinirlerim açığa çıkmış.

Ama Ramses durmuyor.

Eli olduğu yerde kalıyor, klitorisimin etrafında derin, yavaş daireler çiziyor.

Bir çürük gibi yumuşak ve şişmişim. Çok fazla şeyle karışık çok iyi bir hisle zonkluyorum.

Ramses bana bakıyor, yüzüne karanlık bir neşe yayılmış. Yalan söylemiyor, boşalmamı izlemekten derin bir zevk alıyor. Biraz rahatsız edici bir şekilde, bir deneyi gözlemleyen bir bilim adamı gibi.

Ben Manhattan Projesi'yim. Ramses, Oppenheimer'ın ikizi.

Dalgalar tekrar yükseliyor, tahmin edebileceğimden daha hızlı bir şekilde geri dönüyor.

Şimdiden bunun son olmayacağı ya da son olmaya yakın olduğu gibi hastalıklı bir korku hissediyorum.

Nefesimi tutamıyorum, bir saniye bile kendimi tutamıyorum. Ramses amımın kontrolünü ele geçirdi. Hile kodlarını benim çözebildiğimden daha hızlı çözüyor, parmakları test ediyor, gözleri yüzümü izliyor.

Tenim ipek ve yağ içinde, kıvrımlarım şişmiş ve ağrıyor. Ramses bir parmağını içime sokuyor, ıslaklığı kullanarak klitorisimi sertleşip zonklayana, tırnaklarımı koluna geçirene, ona yapışıp inleyene kadar okşuyor.

Kalın bir parmağını içeri itiyor. Her tarafım o kadar hassas ki, tek bir parmak bütün dünya gibi geliyor. Birkaç milimetre içeri ve dışarı hareket ettiriyor. Onun etrafında kenetleniyorum, hıçkırık gibi bir ses çıkarıyorum.

Beni parmaklarıyla yavaş ve derin sikiyor.

Yüzüyorum, batıyorum, yüzüyorum, kolunun altına hapsolmuşüm, tamamen onun gücündeyim.

Sesi hipnotize edici. Beynimde yankılanıyor.

"Seni en az bir saat bekletmeyi planlamıştım. Ama seni o takım elbisenin içinde gördüğüm an..."

Bana bakıyor, gülümsemesi tenimde güneş ışığı gibi parlıyor.

"Hiç bu kadar cazip bir şey görmemiştim. Buraya gelmem gerekiyordu. Koştum amına koyayım."

Ramses'in kızarmış ve terlemiş bir halde kapıya doğru koştuğunu düşünüyorum ve parmaklarına sarılarak sert ve hızlı bir şekilde boşalıyorum.

Beni çenemden yakaladı ve ona bakmaya zorladı. "Burada benimle kal."

Dünya parçalanıp yok olurken ben onun gözlerinde boğuluyorum.

Ramses sabit kalan tek şey, diğer her şeyi yutan bir kara delik.

Parmakları daha önce hiç dokunulmamış yerlerime giriyor. Karşı koyamadığım noktayı buluyor ve beni öldürene kadar boşalmamı sağlayacakmış gibi bastırıyor.

Bu bir tür berbat işkence, ne zaman uzaklaşmaya çalışsam, bu hissin içinde kaybolmaya çalışsam, Ramses yanağıma bir tokat atıyor ve beni tekrar sarsıyor. Tam olarak hissetmemi istediği şeyi bana hissettirirken beni bakışlarına kilitliyor.

"Sakın benden çekinmeye kalkma. Her şeyini bana vermeni istiyorum. Her şeyini. Bunu ne kadar çok istediğini göster bana. Burada benimle olmaktan ne kadar mutlu olduğunu göster."

Parmaklarını bir kanca gibi derine sokuyor ve ben gözlerinin içine bakarken, titrerken, seğirirken, yalvarırken o düğmeye tekrar, tekrar, tekrar basıyor.

"Gelebileceğin en zor şey bu mu? Senin en iyisi olduğunu sanıyordum, bundan daha sert gelebilirsin. Evet, boşalabilirsin. Ver onu bana, istiyorum amına koyayım. Beni ne kadar çok istediğini göster. Beni memnun etmek için ne yapacağını göster. Gel amına koyayım."

Bu tam on ikiden vurdu.

Karnım tek bir noktaya kadar kasılıyor, sonra patlıyor. Bu bir doruk değil, bu bir patlama, amımda patlıyor.

Sanki bir şey yırtmışım gibi. Beynimin içinde sekiyor, yoluna çıkan her şeyi yok ediyor. Düşündüğüm, istediğim, olduğum her şey yok oluyor.

Geriye kalan tek şey Ramses'in gözlerimin içine bakan, bu dünyadan çıkışımı izleyen ve sonra beni tekrar geri sürükleyen gözleri.

Gülümsemesi yayılıyor, hınzır ve memnun.

"Aferin kızıma. Şimdi tatmin oldum."

İçimi bir rahatlama

kaplıyor. Nefes alıyorum.

Ve gözyaşlarına boğuldu.

Kendime o kadar şaşıyorum ki ellerimi yüzüme kapatıp bir çocuk gibi saklanmaya çalışıyorum.

Ben ağlamam. Hiç ağlamadım.

Özellikle de diğer insanların yanında.

Özellikle de onun önünde.

Ramses sertleşiyor ama elleriyle beni yakalayıp göğsüne yatırıyor. Başımın arkasını kırılganmış gibi kucaklıyor. Kolları her tarafımı sarıyor.

Yüzümü göğsüne çeviriyorum, o kadar utanıyorum ki daha çok ağlıyorum. Bunun üzerinde, daha önce olanlar üzerinde sahip olduğumdan daha fazla kontrolüm yok. Hıçkırıklar tıpkı zevk gibi içimi titretiyor, sıvı ve gevşek.

Kollarının mağarasına kıvrılıyorum, şimdi kendimi küçük ve küçülmüş hissettiğim için mutluyum çünkü bu saklanmamı kolaylaştırıyor.

Ramses avucunu sırtımın ortasına koyuyor. Omurgamdan aşağıya doğru uzun, yavaş vuruşlar yapıyor.

"Şşşt," diye mırıldandı kulağıma. "Çok iyidim, seninle gurur duyuyorum."

RAMSES

I Blake'i eve bırakmayı planlamıyordum. Şoförüm var. Bu anlaşma Tony'nin sonunda işini yapması için mükemmel bir fırsat olabilirdi. Fakat

Blake muhtemelen tamamen inatçılıktan dolayı arabayla gelmeyi reddetti ve şimdi onu eve kendim götürmek istiyorum.

Yolcu koltuğunda sessiz.

Keşke ona utanmamasını söylemenin bir yolu olsaydı.

Anlıyorum. Dünyada yapmak isteyeceğim en son şey başkasının önünde ağlamaktır. Sanırım o da aynı şeyi hissediyor.

Ama o an inanılmazdan başka bir şey değildi.

Vücudu kontrolüm altındayken hissettiğim güç duygusu, gözlerinin benimkilere kilitlenmesi... ve sonra tamamen serbest kalması. Sanki Everest'i fethetmiş ve zirveden aşağı atlamış gibiydim.

Blake'in kendini kontrol etmesinin onun zırhı olduğunu görmek için akıl hocası olmaya gerek yok. Belmont Stakes'e bu şekilde girdi ve yüzlerce kez oynadığı rolde güvende, bir savaşçı gibi o odada çalıştı.

Bu gece ona yeni bir rol verdim. Kontrol edemediği bir rol.

Benim var.

Hâlâ o kadar tahrik olmuş durumdayım ki koltuğumda zar zor oturabiliyorum. Sanki onu parmak uçlarımda hissedebiliyorum, eriyor,

ellerimin altında eriyor.

Arabaya temiz hava girsin diye camı açıyorum.

Blake de aynısını yapıyor, başını pervaza yaslıyor, gözlerini kapatıyor ve derin nefes alıyor.

Kollarımdaki ağırlığını düşünüyorum, ağır ve sıcak. Sırtını okşadığımda bana karşı nasıl rahatladığını. Yüzünün ıslaklığı gömleğimi ıslatıyordu.

"Üzgünüm," diyor Blake.

"Özür dileme. Tam olarak istediğimi aldım."

Dönüp bana bakıyor, gözleri hâlâ kızarmış olsa da eğleniyor.

"Geceni böyle bitirmek istiyormuş gibi mi davranacaksın? Biri senin için ağlıyor mu?"

"Birisi değil," diyorum. "Sen."

Yüzüne renk sızıyor. Hafifçe kaşlarını çatarak dudağının kenarını çiğniyor.

"Beni rahatsız etmeyi seviyorsun."

Gülümsüyorum. "Daha önce bu kadar rahatsız görünmüyordun." Kızarması derinleşiyor.

"Bunu daha önce yaptın mı? Bu senin sapkınlığın mı?"

Başımı sallıyorum, kırmızı ışıktaki hafifçe duruyorum. "Denemeyi hiç düşünmedim bile."

"O zaman neden onu seçtin?"

Bank koltuğuna doğru eğilip bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve parmaklarımın gizli kedinin üzerinde kaymasına izin veriyorum.

"Dövmen. Sana yakıştığını düşündüm."

Hafifçe titriyor, bakışlarını tutuyor. Şimdi bana daha uzun süre bakıyor.

İnsanlar da tıpkı hayvanlar gibi eğitilebilir. Ceza ve ödül hepimizi kontrol eder.

"Bana dokunma şeklin..." Yumuşak bir iç çekti. "Hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Ben de öyle.

"Seni yarın tekrar görmek istiyorum."

dedim. "Yarın olmaz."

"Neden olmasın?"

"Meşgulüm."

"Ne ile?"

"Sakın başlama," diyor
uyarırcasına. Açımı
değiştiriyorum, hâlâ saldırı
halindeyim. "Seni ne zaman
görebilirim o zaman?"

"Salı."

"Pazar ya da Pazartesi'nin nesi var?"

Sessizliğin aramızda uzamasına izin veriyor,
gülümsemiyor. Ben de aynı sabırla bekliyorum.

Sonunda, "Pazar günü yapabilirim." dedi.

Her muharebe genel savaş için önemlidir.

"Saat iki," diyorum. "Ve bu sefer seni ben alacağım."

Asansörün kapısı daireme açıldığında Blake'in parfümünün kokusunu alıyorum. Yırtık takım elbise misafir odasındaki yatağın üzerinde gevşek bir şekilde duruyordu, Blake'in tasmaı ise kutusuna güvenle geri konmuştu.

Dušta durup kaynar suyun sırtımdan aşağı yuvarlanmasına izin veriyorum, buhar bulutları banyonun geri kalanını gözden siliyor.

Sikim ağırlaştı ve şişti. Neredeyse on iki saattir böyle. Elimde ateş gibi yanıyor.

Küçük yavru kedimin kameranin önüne geçtiği andan itibaren gece boyunca koşarak yavaşça okşadım.

Beni sersemletti. Beni sersemletti.

Onu yumuşatmak için en az bir ya da iki saat orada bırakmayı planlamıştım.

Ama hareket edişı, omzunun üzerinden arkasına bakışı, alay edişı, flört edişı... Rolüne büründü ve sanki ele geçirilmiş gibi oynadı.

Kendisine nasıl dokunduğunu düşünüyorum, ellerinin vücudunda nasıl hareket ettiğini tam olarak dosyalıyorum. Benim nasıl

ona dokundu, tüm zaman boyunca yüzüne baktı, her nefes alışını, her iç çekişini izledi.

Vücudunun sarsıldığı, kontrolünü tamamen kaybettiği anları hatırlamaya çalışıyorum. Ne söylüyordum? Ne yapıyordum?

Hiç bu kadar baştan çıkarıcı bir şey görmemiştim... Beni ne kadar çok istediğini göster bana... Beni memnun etmek için neler yapabileceğini göster...

Bana nasıl baktığını hatırlıyorum, hevesli, endişeli... Ve her şeyini bana nasıl verdiğini.

Aletim patlıyor, lavlar elimden aşağı sıcak bir şekilde akıyor. Suyun akmasına izin veriyorum, hepsini kanalizasyona akıtıyorum.

Omuzlarım çöküyor, sırtımdaki gerginlik azalıyor. Başım açılıyor ve ruh halim değişiyor.

Birkaç saat çalışıyorum, haftalardır olmadığım kadar iyi konsantre olabiliyorum.

İyi uyuyamıyorum. Gece ikide uyanıyorum, sonra dört... Sessizlik sessizlik değil, kulaklarımda çınlıyor.

Bu gece yatak yumuşak, çarşaf lar serin. Televizyonu açmadan ışığı kapatıyorum.

Uyku umduğumdan daha hızlı geliyor, kırmızı, sıcak ve şehvetli. Elimi sikimin üzerine koyuyorum, yarım yamalak hatırladığım her rüyada alçalıp yükseldiğini hissediyorum.

Gecenin geç saatlerinde, sadece bir kez uyandım.

Uyku beni terk etmedi, battaniye gibi yakın, hemen başımın üzerine çekebilirim.

Zihnimde uçuş an görüntüleri gözden geçiriyorum-Blake siyah kedi kulaklarıyla bana gülümsüyor. Takım elbisenin içinden am dudaklarının şekli. Keskin küçük tırnakları sikimi tırmalıyor...

Ama beni uykuya geri götüren anı, Blake'in kollarımdaki ağır ve sakın hissidir. Nefesim onunkine uyacak şekilde yavaşladı. O beni içine çeken bir yerçekimiydi, ta ki ben bütün ve eksiksiz bir huzur hissedene kadar, sanki tüm dünya sonunda dengeye gelmiş gibiydi.

Derine batıyorum ve sabaha kadar uyanmıyorum.

Yataktan kalkar kalkmaz Goldman Sachs'taki bağlantım Carl Contigo'yu aradım.

Teklifimi göndermek için Blake'in hesabını bulana kadar altı bankayı kontrol etmek zorunda kaldım. Küçük Minx'imın derinlere indiğine dair bir fikrim olmasına rağmen, bakiyesinin 12.7 milyon dolar olduğunu duyduğumda oldukça şaşırdım.

İslahevinden çikalı sekiz yıl olmuş bir evlatlık için hiç fena değil. Aslında, çok etkileyiciydi. Bu yüzden saygı göstergesi olarak 3 milyon dolar yatırdım. Çünkü dikkatini çekmek için bunun gerekli olduğunu düşündüm.

Görünüşe göre yanılmışım.

Ya da en azından beklediğim kadar görkemli değildi. "Blake Abbot'ın hesabını aç."

Carl inliyor.

"Ramses, sana söyledim-"

"Sadece yap."

Goldman Sachs'ta 450 milyon dolarlık mal varlığım var. Carl'ın kafasına abajur geçirip conga dansı yaptırırdım. Montauk'taki sahil evini sadece benim komisyonlarımla aldı.

Dizüstü bilgisayarını tıkırdatırken çıkardığı sesi duyuyorum. Saat sabahın 6:20'si. Karısı muhtemelen yatakta onun hemen yanında hançer gibi bakıyor.

"Tamam, anladım." diyor. "Şu anki bakiye ne kadar?"

"Yirmi dört nokta iki milyon."

Sanki bir çizgiyi koklamışım gibi heyecanlanıyorum.

Biliyordum amına koyayım.

"Son üç transfer neydi?"

"Buna erişip erişmediğimi görebilirler," diye sızlanıyor Carl. "Her şey izleniyor."

"Kimse görmeyecek çünkü kimse bakmayacak. Yukarı çek."

Daha fazla tıklama. Bir süre sonra Carl, "Geçen hafta yatırdığınız üç milyon vardı. Ondan önce, bir aracı kurum hesabından... yirmi sekiz nokta beşlik bir transfer-"

"Hangi gün?" Çabucak söyledim.

"On iki Haziran. Ve sonra, aynı gün... yirmi milyonluk bir transfer..."

"Nereye?"

Klik, klik, klik... ve Carl'ın ıslak nefes alışının sesi, telefonu muhtemelen kulağıyla omzu arasında, ağzına çok yakın bir şekilde kenetlenmişti...

"Bir İsviçre hesabı."

Tüm vücudum zonklıyor. Sabah ışığı mutfağımdaki yüzeyleri ıslık ıslık yapıyor.

"Aracı kurum hesabında ne kadar var?"

"Göremiyorum, IBKR'de."

Çok sevindim, kendi kendime sırtarak, "Ona göz kulak ol; transfer olduğunda bana haber ver" dedim.

Carl homurdanarak bunu yapacağını ama bu konuda somurtkan bir sürtük gibi davranacağını ifade eden bir ses çıkarır.

Telefonu yere bıraktım, mutfak suluboya ışığıyla çalkalanıyordu.

Biliyordum. O 800 bin dolar için aklını kaçırmadığı an anlamıştım.

Akşam yemeğinde Anthony Keller'ı sorduğumda, "Umarım sana hisse senedi olarak ödeme yapmıyordur..." dedi.

Blake bana ters ters baktı, umarım tutacağımı düşünmüyorsundur.

Ticaret yapıyor. Ve küçük miktarlarda değil.

Keller'ın şirketi battığı gün 28,5 milyon dolar kazanmıştı.

Halka arzın başarısız olacağını biliyordu. Hisselerini açığa sattı.

Benim küçük sinsiciğim içeriden bilgi sızdırıyor, müşterilerinden ve katıldığı partilerden öğrendiklerini kullanarak oyunlar oynuyor.

Gerçekte ne kadar parası var? İsviçre hesabının bakiyesini görmek istiyorum.

Daha önce birinden bu kadar etkilendiğimi hatırlamıyorum. Hayır, kesinlikle hayır.

Kadınlardan ve seksten hoşlanıyorum ama hiçbir zaman önceliğim bunlar olmadı. Öncelik paraydı. Başarı.

Kontrol edecek kutularım tükenmeye başladı. Eskiden beni motive eden şeyler artık o kadar parlak değil.

Blake bir yapboz. Parçaları yerine oturtmak uzun zamandır hissetmediğim bir heyecan - ne kadar uzun olduğunu fark etmemiştim.

Cumartesi olmasına aldırmadan, bugün için dolu bir programım var. Briggs 30 dakika içinde benimle ofiste buluşacak. Hazırlanmaya başlamadım bile.

Zihnim yarın Blake'e ne yapacağıma dair planlarla dolu.

RAMSES

I Blake'in binasının önündeki kaldırımda bekleyip pencereleri izliyorlardı.
1:55'te ona mesaj attım:

Aşağıda bekliyorum.

Bir an sonra, üçüncü kattaki köşe penceresinin panjurları seğiriyor.

Kendi kendime gülümsüyorum. Seni buldum.

Blake cevap yazıyor:

5 dakika içinde
aşağıda olurum.

Tam beş dakika sonra merdivenlerden iniyor, üzerinde bembeyaz bir bluz, şort ve babetler, saçları Audrey Hepburn atkuyruğu şeklinde arkaya toplanmış, kolunda hasır bir çanta. Güneşli bir pazar öğleden sonrası gibi görünüyor.

Arabadan indim.

Yolcu tarafına yönelirken sırtıyor, gamzesi göz kırptıyor.

Onu kolundan tutup vücuduma doğru çekiyorum. "Beni öpmeden geçip gitme."

İtaatkâr bir şekilde ağzını yukarı kaldırıyor ve beni istediğim gibi derinlemesine öpüyor. Onu boynunun altından tutuyorum ve

sırt. Tamamen zıt şekillere sahip olmamıza rağmen vücudu benimkine sanki bunun için yaratılmış gibi oturuyor.

"Nereye gidiyoruz?" diyor ayrıldığımızda. "Doğru giyindim mi?"

"Seni hiç yanlış giyinirken görmedim."

Gülüyor. "Pek çok insan buna katılmayacaktır." "Hangi insanlar?"

Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor. "Oh, bilirsin... öğretmenler, patronlar... birlikte yaşadığın insanlar."

Birlikte yaşadığınız insanlar... Koruyucu ailesini böyle mi görüyor? Tek bir aile miydi yoksa birçok aile mi?

Blake hakkında her şeyi bilmek istiyorum ama yine etrafı karıştırdığımı öğrenirse çok kızacağını hissediyorum.

Kaldırımdan uzaklaşırken ona "Bugün giydireceğimiz kişi benim," diyorum. "Keller'a yaptığın makyajı gördüm. Yeni takım elbise seçmeme yardım edebileceğini düşündüm."

Blake kıkırdıyor, alçak sesle ve sarhoş edici. Onu güldürmek benim için bir saplantı haline geliyor.

"Ona bazı tavsiyelerde bulundum" diye itiraf ediyor.

"Bu onun iyiliği için miydi yoksa ona bakmayı kolaylaştırmak için mi?"

O salları onu Kafa at Ben. "Sen sadece yapamam Kendine yardım et."

"Hayır, yapamam." Kolumu onun koltuğunun arkasına doladım. "Kıskanıyorum."

Homurdanıyor. "Anthony'yi kıskanmıyorsun." "Artık kıskanmıyorum.

Onu daha serbest bırakmadın mı?"

Yana doğru bir bakış atıyor. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü istediğini aldın."

Arabanın içindeki sakinlik tehlikeli. Blake'in parmağı pencere kenarına vuruyor.

"Ne istediğimi sanıyorsun?"

O lanet olası bir CIA ajanı, istihbarat arıyor.

Beni bir yalan makinesine bağlayın, terlediğimi görmeyeceksiniz.

Ve dürüst olduğum için değil.

"Bana kendin söyledin, onun hisselerini asla elinde tutmayacağını söyledin. Fiyaskoyla sonuçlanacağını biliyordun. VizTech'i açığa sattın."

Blake'in göğsü yükselip alçalıyor, güzel ve sabit. Bunun onun rahatladığı anlamına geldiğini düşünecek kadar aptal değilim. Kafamı ısırmamak için kendini yavaş nefes almaya zorluyor.

"Hesabıma baktın."

Ben kaçıyorum: "Üç milyonu yatırdığım gün zaten hesabınıza bakmıştım."

Yüzü kızarıyor. Elleri kucağında dönüyor.

Sonunda "O hesabı bilen diğer tek kişi sensin" demeden önce pek çok olası cümleyi düşünmüş gibi görünüyor.

"Beni etkiledi."

Dönüp bana baktı, yüzünde alevler vardı.

"Bu senin için çerez parası."

"Bu hiç de doğru değil. Kazandığım ilk milyon hayatımda yaptığım en zor işti. Sende bundan çok daha fazlası var."

Tırnaklarını yemek ister gibi elini ağzına götürüyor. Aynı hızla tekrar aşığı çekiyor.

"Bu bilgiyi ikimizin arasında tutarsanız memnun olurum."

Eminim yaparsın.

"Briggs'e bile söylemedim." Bu onu gülümsetti.

Biraz daha itiyorum. "Numaran kaç?"

Ne kadar parası olduğunu sormuyorum, hangi rakama ulaşmaya çalıştığını soruyorum.

Her oyuncu kendi numarasını bilir.

Blake de lanet olası bir oyuncu.

Cevap vereceğini sanmıyorum. Eminim vermeyecektir. Sonra, alçak sesle ve sessizce, "Yüz" dedi.

Yüz milyon. Dudaklarından çıkan ses bile zonklamama neden oluyor.

Orada durmayı planlamıştım ama şimdi bilmek zorundayım. "Ne kadar yakınsın?"

Yüzünde iki dürtü savaşıyor: sırrını saklama ihtiyacına karşı gözümü kamaştırma isteği.

Sonunda fısıldıyor, "Altmış yedi."

Omurgamdan aşağı bir heyecan akıyor. O kovalamacayı, o avı hatırlıyorum.

"İlk yüz yıl yorucudur. Bir anlaşmadan birkaç yüz bin kazanmak kolaydır. Ama dokuz haneli rakamlara ulaşmak için... taşaklarınızı masaya koymanız gerekir."

"Tabiri caizse." Blake gülümsüyor. "Kesinlikle birkaç saç kesimi yaptım."

Şimdi zırhında bir çatlak buldum, acımasızca sıkıştırıyorum.

"İlk milyonunuzu vurduğunuzda kaç yaşındaydınız?" "Yirmi iki."

"Lanet olsun." Islık çaldım. "Beni yendin. Yirmi dört yaşındaydım."

Sırıttırıyor. "Ama tam 10'a yükselmişken, 6'ya geri düştüm."

Başımı sallıyorum, ona sırtarak karşılık veriyorum. "Benim de başıma birçok kez geldi."

Ateşler içinde, nihayet birine bu muazzam şeyi söylüyor, kelimeler dudaklarından dökülüyor:

"Bir borsa yarışmasını kazandım. Columbia'ya bu şekilde girdim, ödül burstu. Ama..." Blake duraksıyor, gözlerine garip bir donukluk çöküyor. "Mezun olamadım. İkinci yılımda okulu bıraktım. Paraya ihtiyacım olduğunda... bu işi yapmaya başladım."

İşte bu yüzden beni deli ediyor. Her cevap bir düzine soru daha doğuruyor. Gerçekten cevaplayabileceğini düşündüğüm soruyu soruyorum:

"İşe yarar bilgiler topladığınızı ne kadar sürede fark ettiniz?"

Blake'in gülümsemesi geri gelir. "Hemen. Biri bana ilk kez bir çanta aldığında, onu sattım ve

Paysign. Yüzde dört yüz getiri sağladı."

Bunu neden yapmaya devam ettiğini sormuyorum. İyi bilgi edinmenin ne kadar zor olduğunu herkesten daha iyi biliyorum. Bilgi üstünlüktür, önemli olan tek silahtır.

"İlk müşterilerinizi nasıl buldunuz?"

"Bir arkadaşım aracılığıyla," diyor, başka bir şey söylemeden.

Direksiyonu çeviriyorum, son derece memnunum. Bu kadar kısa sürede ondan almayı umduğumdan daha fazlasıydı.

Son bir soru soruyorum, umarım sınırı aşmamışımdır:

"Numarana ulaştığında ne yapacaksın?"

Blake kaküllerinin altından bana bakıyor, yaşından daha genç görünüyor. "Şatomu al tabii ki. Hayal edilebilecek en güzel yeri istiyorum, masallardaki gibi bir bahçe. Ve tamamen benim olmasını istiyorum."

Göğsümde garip bir gerginlik var. Blake yüzümde bunun ipuçlarını görüyor.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir sorun yok." Yalan söylemek çok kolay gelir. Gerçek dudaklarda yeşerir - canlı çıkan ve başka bir şeye dönüşen kelimeler. "...Eskiden böyle bir fantezim vardı."

Blake ilgiyle doğruluyor. "Bir kale mi istiyordun?"

"Bir evim olsun istedim." Bir zamanlar otobüs penceresinin önünden geçtiği gibi aklıma geliyor - bahçede açan güller, merdivenlerdeki taze boya. "Bu evi okula giderken görürdüm. Onu satın almayı hayal ederdim ve orada yaşarsam hayatımın ne kadar mükemmel olacağını hayal ederdim."

Blake hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. Neden bahsettiğimi tam olarak bildiğini gösteren türden bir gülümseme - o evi sadece bir ya da iki kez değil, her gün hayal ettiğimi.

"Özel olan neydi?"

"Hiçbir şey." Sözcükler sert çıkıyor. "Artık asla orada yaşamak istemem."

Blake hafifçe kaşlarını çatıyor, gözleri yüzümü arıyor.

Bir sonraki dönüş için iki tarafa da bakmak zorundaymışım gibi davranıyorum.

Annem bir keresinde bana böyle bir evi çok seveceğini söylemişti. Aslında, şu anda yaşadığı ev de benzer bir tarza sahip. Elbette çok daha büyük ve benim büyüdüğüm mahallenin yakınında bile değil.

"Kalende ne yapacaksın?" Blake'e söyledim.

"Bilmiyorum. Muhtemelen bütün gün okudum."

"O zaman kütüphanesi olan bir kütüphaneye ihtiyacınız var."

"Kütüphanesi olmayan bir kale ne işe yarar ki?"

Porter & Robb'un önünde durduk. Franklin Robb ilk özel dikimimden beri takım elbiselerimi kesiyor. Benden başka kimse için ölçü almıyor.

Zenginlik aslında size bunu satın alır: erişim. İnsanlara, deneyimlere, fırsatlara.

Başarı bir kartopudur; yuvarlandıkça büyür.

Başarısızlık bir çığ gibidir, her şey çökmeden önce ancak bir uyarı verir.

Robb'un sık bir sakalı, ince bir yüzü ve yuvarlak kaplumbağa kabuğu gözlükleri var. Elleri dalgaların sürüklediği odunlara benziyor ama kumaşı makine hassasiyetiyle kesiyorlar.

Blake'i sevdiğini söyleyebilirim çünkü kumaşları incelerken doğru soruları soruyor.

"Bu hangi fabrikadan?" Bir Zegna yününü parmaklıyor.

"Piedmont'taki." "Oraya sık gider misin?"

"Yılda altı kez." Robb gururla gülümsüyor.

"Ziyaret ettiğim en güzel yer."

"Gittin mi?"

"İki kez."

Kıskançlığın en komik halini hissediyorum. Blake'i en güzel yere götürmek istiyorum.

Ona olan aşkım giderek artıyor. Belki de yapabiliyorken çıkmalıyım.

Blake elini kolumun arasına sokuyor ve bu düşünce bir sabun köpüğü gibi patlıyor. Elimi kolumun üstüne koyuyorum.

Orada tutuyor.

"Bir şey deneyecek misin?" diye soruyor.

"Kıyafet denemekten nefret ediyorum. Bu yüzden buraya geliyorum."

"Biraz hazır giyim var." Blake duvar boyunca sıralanmış yazlık ceketleri ve hafif keten gömlekleri inceliyor.

Alay ediyorum. "Bunlar bana uymaz."

"Olabilir."

Robb yukarı bakıyor, ağzı iğnelerle dolu. Zegna yünlerini yerleştiriyor. "Bu gömleklerden birini bir hafta içinde senin için hazırlayabilirim."

Blake'e "Benim için bir tane dene" dedim. "Bakalım rengini beğenecek miyim?"

Ona emir vermeyi seviyorum. O soğuk yeşil bakışlarını bana çeviriyor ve gülümsüyor. Bir kırbaç şaklaması gibi; gözlerinin hızlıca fırlaması ve ardından dişlerinin yavaşça parlaması. İstedigimi yapmak için hareket ediyor, kalçaları tembelce sallanıyor, parmak uçları giysilerin üzerinde geziniyor. Bir kaplan terbiyecisi kontrolün kendisinde olduğunu düşündüğünde böyle hisseder.

Duvardan bir değil, birçok gömlek ve ceket indiriyor. Hatta bazı dimi pantolonları bile.

Soyunma odaları bir telefon kulübesi büyüklüğünde. Robb eski kafalı, dükkânı koyu maun, pirinç armatürler ve orman yeşili koltuklarla dolu.

Bizi yalnız bırakmak için arka odada kayboldu.

Blake maun telefon kulübesine girip çıkarken ve benim için kıyafet denerken ben onun koltuklarından birinde dinleniyorum.

Erkek gömleği giymiş bir kadın evrensel bir tahriktir.

Blake'in üstsüzken, göğüs uçlarını zar zor örten bir çift jartiyerle art arda spor ceketler giymesini izlemek, cinsiyet bükücü uyarılmanın yepyeni bir seviyesidir.

En sevdiğim kıyafeti ince çizgili yelek ve pantolon, göğsünde bir cep cüzdanı. Robb'un İtalyan mokasenlerini bile giymiş.

"Daha sık pantolon giymelisin."

Blake gülümsüyor. "Beni en çok pantolonsuzken sevdiğini sanıyordum."

Onu kucağıma çekiyorum, elimi ince çizgili yeleğinin içine sokuyorum. Göğüsleri güneşin ısıttığı meyveler kadar yumuşak. Başparmağımı meme ucunun üzerinden geçiriyorum.

Ağzını benimkine bastırıyor, parmakları saçlarımın arasında dolaşıyor. Beni öpme şeklini seviyorum, dudakları ayırık, dili istekli ve ıslak, sanki becerilmek istiyor.

Erkek pantolonu üzerinde bol duruyor. Elimi bel bandından aşağı kaydırmak ve amının sıcaklığını bulmak çok kolay. İpeksi külotu amının dudaklarına yapışıyor. Parmağımı köşebentin içine sokuyorum, ince malzemeyi hafifçe çekiyorum ve klitorisine hafifçe sürtüyorum. Blake inliyor ve ağzı biraz daha açılıyor.

Orta parmağımı içine daldırıyorum. Tam içine girdi. Sırılsıklam oldu.

Parmağımı daha derine bastırırken dilimi ağzına sokuyorum. Dilimi sanki bir sikmiş gibi nazıkçe emiyor. Parmağımınla aynı hızda ağzına sokup çıkarıyorum. Dili benimkine masaj yaparken iç duvarları sıkışıyor.

Kalçaları sallanıyor ve her tarafını sıkıca kavırıyor. Sikim o parmağın yerini almak için can atıyor. Onu içinden çekip çıkarıyorum ve ıslaklığını dudaklarıma götürüyorum. Kokusu kahve gibi kokuyor, binlerce kat zengin ve baş döndürücü bir koku. Onu öpüyorum ki o da tadına bakabilsin.

"Hoşuna giden bir şey buldun mu?" Robb sonunda yeniden ortaya çıktı. Blake kucağımdan kayarak "Bir sürü şey var." dedi.

Saçları cadı gibi ve yüzü kızarmış. Kendimi görebilseydim muhtemelen daha kötü olurdum. Robb not defterini ve kalemmini sallayarak fark etmemiş gibi davranıyor.

Blake beğendiğim her şeyi sıraladı, birkaç ekleme de yaptı. "Sonuncusu neydi?" Talep ediyorum.

Bana seçtiği malzemeyi gösteriyor, koyu bir bordo. "Hiç kırmızı takım giymemiştin."

Robb skandal yaratan bir ses tonuyla, "Bu vermillion," diyor. "Kemik düğmeli," diye ekliyor Blake yardımsever bir şekilde. Elimi beline doladım ve onu yanıma çektim. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur." Gülümsüyor. "Ben de- çünkü ucuz olmayacak."

Onu akşam yemeği için Hanover Square'de finans çevrelerinin favori mekânı olan Harry's'e götürüyorum. Masamıza giderken Blake tanıdığım iki kişiye başıyla selam verdi.

"Eski müşteriler mi?"

"Richard üç yıl önce müşterimdi," diyor Blake. "Graham sadece bir tanıdık, birlikte olduğu kıza el sallıyordum."

Graham Garcia'nın karşısında oturan sarışına daha yakından bakıyorum; kendisi aslında finansçı değil, ama kesinlikle sarışın olmayan biriyle evli bir Senatör. Kızın zayıf, neredeyse tüketici bir görünümü var, burun ve göz çevresi pembe. Hâlâ güzel ama cılız, sanki hafif bir rüzgâr onu yana devirebilirmiş gibi.

"Benim tipim değil."

Blake gülüyor. "Magda bir model."

"Umurumda değil. Bu beni cezbetmiyor."

Blake şarabından bir yudum alıyor, başını eğip beni izliyor. "Neyden etkileniyorsun?"

"Güç."

Bu cevap onu memnun etti mi bilmiyorum, tam olarak değil. Kaşlarının arasında küçük bir çizgi beliriyor.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diyor.

"Kaşlarını çatıyorsun."

"Magda'nın güçlü olmadığını nereden biliyorsun?" "Ona bir bak."

"Bir kitabı her zaman kapağına göre mi değerlendirirsiniz?"

"Herkes yapar - en son ne zaman kapağı boktan olan bir kitap aldınız?"

Bana gülümsemiyor. Sadece gözleri parlıyor, parlak ve kızgın.

"Güçlü olduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü burada benimlesin ve hâlâ Coney Island'da değilsin."

Boğazında bir kas zıplıyor.

"Magda hakkında yanılıyorsun. Ve muhtemelen ben de. Ben güçlü değilim. Her zaman değil."

Acaba hangi anı omuzlarına ağırlık yükledi, hüznün onu aşağı çekti.

Duyguları yüzünde sokak lambaları gibi yanıp sönüyor, ama başka bir boyuttan sokak lambaları - ne anlama geldiklerini bilmeden onları açıkça görüyorum.

Bir sonraki ifadesi çok açık: saf panik.

Döndüğümde Desmond Lowe'un masamıza doğru yürüdüğünü görüyorum. "Merhaba, Blake." Düz beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. Desmond yakışıklı, bunu kabul edebilirim - uzun boylu, fit,

Bronzlaşmış, biraz Bradley Cooper'a benziyor, ama daha İngiliz ve aynı zamanda daha fazla pislik.

Ona zar zor bakıyorum, izlediğim Blake'in yüzü. "Gerçekten çıktığı" tek müşteriye karşı ne hissettiğine dair bir ipucu arıyorum.

Kahretsin, keşke ondan başkası olsaydı. Başkası olsa kırıntı gibi atardım ama Desmond o kadar kolay gözden çıkarılabilecek biri değil.

Şehirdeki benimkinden büyük tek fonu yönetiyor ve ağzında Manchester büyüklüğünde bir gümüş kaşıkla doğmuş olmasına rağmen işinde oldukça iyi. Ama bitiş çizgisinden beş adım ötede başladı ve maraton koşmuş gibi davranıyor, bu da beni gerçekten kızdırıyor.

Blake o kadar hareketsiz ki nefes alıyor gibi görünmüyor. Onun ne düşüneceği konusunda endişeli mi? Ya da benim ne düşüneceğimden?

"Randevum var," diyor, ki neredeyse bana söylediğinin aynısı.

"Bunu görebiliyorum." Desmond sırtıyor. "Ramses. Senin paylaşacak bir tip olduğunu düşünmemiştim."

O yalaka suratın ortasına bir yumruk indirecek tiplerdenim ama en sevdiğim restoranlardan birinden men edilmemeyi tercih ederim.

Onun yerine, ben de ona gülümsüyorum.

"Paylaşmaktan hiç çekinmem. Hisse senedi tüyoları mı arıyorsun? MaxCap için zor bir çeyrek, piyasayı zar zor geçtiniz."

Bu çok kolay. Desmond kaskatı kesiliyor ve sinirleniyor, bu da çoktan kaybettiği anlamına geliyor. Bunu onun da gördüğünden emin olmak için Blake'le göz göze geliyorum ve gizlemeye çalıştığı gülümsemesini yakalıyorum. Evet, eski sevgilisine sataşmamdan hoşlanıyor.

Desmond sadece bir vikontun oğlunun nasıl güleceğini bildiği türden bir kahkahayla toparlanır - görkemli bir "a-ha".

"Ne kadar da yeni bir şey söylüyorsun. Yıllık getiriler üzerinden değil, hacim üzerinden skor tutuyoruz. Yönetiminiz altında küçük bir günlük tüccar kadar miktar varsa hamle yapmak zor değildir. On yıl kadar sonra bana geri gelin ve performans hakkında konuşalım."

Blake'in sakın sesi beni kesiyor.

"Tecrübelerime dayanarak söylüyorum Desmond, bir on yıl sonra hiç performans gösteremeyeceksin."

Desmond'ın ağzı anüs gibi büzüşür.

Benim kahkaham onunkinden çok daha içten. "Bu doğru mu, Des? Aile armana ED eklemek zorunda kalacaklar mı?"

Öfkeli ama gözlerini Blake'ten ayırmıyor, yüzüne karşı onunla alay ettiğimde bile.

"Çok eğlenceli." Ona bir adım daha yaklaştı. "Birlikte geçirdiğimiz zamandan ne kadar keyif aldığını komşularıma soralım, her şeyi duymuşlar."

Blake cevap veremedi sandalyemden kalkıp tam önünde durdum ve Desmond'ın her santimetrekaresini kapattım.

sevimli Pazar öğleden sonra kıyafetiyle görüntüsü.

Kafalar dönüyor. Umurumda değil.

Ellerimi yumruk yapmamak için her şeyi yapmam gerekiyor.

"Siz İngilizlerin ne zaman pes edeceğinizi bilememe sorununun ne olduğunu bilmiyorum. Burada istenmiyorsunuz, anladınız mı?"

Desmond'ın dudakları kıvrılır. "Kendini aptal yerine koyuyorsun, Ramses."

"Başkasının randevusunu basan ben değilim."

Blake'e göz kırpmak için dönüyorum, şu anda ne kadar öfkeli bir ikiyüzlü olduğumun farkında olduğumu bilmesini istiyorum. Blake'in gamzesi gülümsememeye çalışarak dudaklarını ısırırken bana göz kırıyor.

Desmond'ın gözleri aramızda gidip geliyor. Ağzından acı şekiller çıkıyor.

"Onun gerçekte nasıl biri olduğunu öğreneceksin."

Restorandan tamamen uzaklaşarak ayrılır.

Blake onun gidişini izliyor. Bir kez daha karşısındaki koltuğuma oturduğumda solgun görünüyor ve biraz midesi bulanıyor.

Aramızdaki buzları eritmek için, "Umarım haklıdır." dedim. Sinirli bir şekilde gülüyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Gerçekten nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyorum. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Bu onu pek de rahatlatmıyor. Shiraz'ından birkaç yudum alıyor.

Bardağını bırakana kadar bekliyorum. "İkinizin arasında ne oldu?"

Başını sallıyor, bakışları masa örtüsüne sabitlenmiş. "Desmond hakkında konuşmak istemiyorum."

Bu bir sorun çünkü bu kısa karşılaşmadan sonra aklımda binlerce soru var.

Beni en çok rahatsız edenle başlıyorum:

"Onu seviyor muydun?"

Gözleri benimkilerle buluştu. Blake'in gözleri yeşilin birçok tonunu barındıran türdendi -yeni yapraklar gibi,

zümrüt gibi, zeytin gibi- ve hepsi yıldız patlaması şeklinde birbirine karışmıştı.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Bu beni daha çok mu kıskandırır yoksa daha az mı bilemiyorum. "Sen-"

"Neden umursuyorsun ki?" Sözümü kesti. "Desmond'la ne olduğunun ne önemi var?"

"Sana söyledim," diye gülümsüyorum. "Senin favorin olmak istiyorum."

"Pekala, o yeri garantiye aldığımı düşün. Yaşadığım sürece Desmond'ı bir daha görmemeyi tercih ederim." Gülümsemesi tekrar yüzüne yayılıyor, kaşları yaramaz bir şey söylemek üzereyken yaptığı gibi kalkıyor. "Ve bir randevu için şu anda olduğum kadar heyecanlanmayalı uzun zaman olmuştu..."

Dizimi masanın altından onunkine bastırdım. "Ne için heyecanlanıyorsun?"

Dudakları ayrılıyor, nefesi derinleşiyor.

"Seninle birlikte kaybolmak istiyorum." diye fısıldıyor.

Göğsümün içinde sıcak bir şey genişliyor. Dün bütün gün her ihtiyaç, her fırsat ve her aksilik beynimde yankılanırken, Blake'in o kedi kostümünü giydiği ve işi hiç düşünmediğim o iki saate dönüp durdum.

Aklımda hep iş var. Onunla olduğum zamanlar hariç.

Masanın altına uzanıp elimi kalçasından yukarı kaydırıyorum. "Neyi bekliyoruz?"

"Yemeğimiz," diye gülüyor Blake. "Giderken alalım."

RAMSES

B atı katına döndüğümüzde, hiç tartışmadan, paket servis kutularımızı buzdolabına koyduk.

Blake misafir odasına kaçıyor.
yatağın üzerine yepyeni bir kedi kıyafeti serdi.

"Bunlardan bir dolap dolusu var mı bir yerlerde sakladığın?" diye sesleniyor.

"Kesinlikle daha fazlasını alabilirim, bu yüzden onları istediğın kadar becer."

Aslında o şeyi onun üzerinden çıkaracak olan benim ama önce onun üzerinde görmek istiyorum. Blake'i kedi gibi giydirmek şimdiye kadar aklıma gelen en akıllıca fikir olabilirdi - o kadar seksi görünüyordu ki neredeyse daireme dönerken bir polise arkadan arpıyordum.

Çok Güzel - Reyanna Maria

Yeniden ortaya çıkıyor ve beni bir kez daha büyülüyor. şeffaf kıyafetinin içinden vücudunun ipuçları basit bir çıplaklıktan çok daha seksi. Her dönüş ve esneme yeni bir şey ortaya çıkıyor.

İnci yakası uzun, siyah saçlarının hayaletimsi mağarasında parılıyor. Knyesindeki Minx ismini okumak bile başıma bir sıcaklık hücumu gönderiyor.

Takım elbiseyi giyer gibi karaktere büründü bile, ayaklarının üzerinde yavaş, şehvetli adımlar atıyor, kalçalarını sallıyor. Hareket ediş şekli, duruşu, bana sinsice bakışları, sinsi ve kedigil bir hal alıyor.

O elbiseyi giydiğinde, benim küçük Minx'im oluyor.

Mutfak tezgâhına yaslanmış, çenesini ellerine dayamış, keskin tırnakları parmaksız eldivenlerinin uçlarına batıyor.

"Aç görünüyorsun." dedim.

Gülümsüyor, gözleri vücudumdan aşağıya, pantolonumun fermuarına doğru kayıyor.

Tasmayı taktığında konuşmaması hoşuma gidiyor. Ne düşündüğünü tahmin etmeye çalışmayı seviyorum.

Şu anda, tahmin etmek zor değil. Minx aç. Ve doymak üzere.

Buzdolabının kapağını açıp bir kutu krema çıkarıyorum. Küçük pembe dili dışarı çıkmış, dudaklarında geziniyor.

Kremayı bir tabağa döküyorum ve tek elimle taşıyorum. Diğer kolumla onu kucağıma alıp bir kedi gibi taşıyorum, dirseğimi kışının altına sokuyorum, bacaklarını vücuduma yaslıyorum.

"Hadi, Minxie kızım."

Onu bu kadar kolay kucağıma almam onu şaşırtıyor. Kaskatı kesiliyor ama sonra başını göğsüme yaslıyor, sevimli tüylü kulakları çenemi gıdıklıyor.

Onu taşımak bana eskisi gibi huzur veriyor, gerçi şimdi ağlamıyor, sadece burnunu boynuma sürtüyor. Vücudunun benimkine uyuşunda bir şey var, sanki bana aitmiş gibi.

Onu halının üzerine bıraktım.

Minx diz çökmüş, avuçlarını kalçalarına dayamış, beklentiyle bana bakıyor.

Parmaklarımı kremaya batırıyorum.

Parmak uçlarımdan yalıyor, soğuk, zengin ve yoğun.

Dilini hissetmek sikimin kabarmasına neden oluyor. Orta parmağımı kremaya batırıyorum ve alt dudağının üzerinde kaydırıyorum. Ağzını parmak ucumun etrafına kapatıyor ve dilini oynatarak nazıkçe emiyor.

"Açgözlü kız."

Gülümsüyor, dudaklarını yalıyor.

Parmağımı daldırıp kendi dilime dokunduruyorum, onun tattığı şeyin tadına bakıyorum. Onu öpmek için öne doğru eğiliyorum. Küçük bir kedi yavrusu gibi dudaklarımı yalıyor ve kucaklıyor, sonra daha fazlasını çalmak için dilini ağzıma sokuyor.

Sikim pantolonumun önünü deliyor. Minx ona aç bir bakış atıyor.

"Arkana yaslan," diye emrediyorum.

Topuklarının üzerinde düzgünce oturuyor. İtaatkâr bir duruşu var ama gözleri fare deliğindeki bir kedi gibi fermuarımı izliyor. Dışarı çıkan her şeyi yutmak üzere.

Sikim elime sıçırıyor, sıcak ekmek gibi kabarıyor. Başının altından kavırıyorum ve ucunu tabağın içine daldırıyorum. Minx'in gözleri açılıyor ve dudakları krema damlayan sikime bakarken aralanıyor.

Şişman beyaz bir damlacık kafasından sarkıyor. Ağır çekimde düşüyor ve dilinin düzlüğüne iniyor. Minx gözlerini kapatıyor ve yutkunuyor.

Kremaya bulanmış sikimi dudaklarına değdiriyorum. Başını ağzına alıyor, bir buzlu şeker gibi yumuşakça emiyor.

Kremanın soğuğundan sonra ağzının sıcaklığı, kar kümesinin saunaya dönüşmesi gibi. Onun dilinde eriyorum.

Sikimin başının altına masaj yapıyor, yalıyor, alıştırıyor. Eliyle şaftımı okşamaya çalışıyor, ancak takım elbisenin eldiveni yoluna çıkıyor.

"İşte..."

Bir makas buluyorum ve eldivenleri ellerinden çekip çıkarıyorum, elbiseyi bilekten kesebilmek için esnetiyorum. Şimdi elleri tamamen çıplak.

Minx sikimin üzerine atlıyor, şaftı yakalıyor ve elini başının altında yakalayana kadar sertçe aşağı kaydırıyor. Orada

Olabildiğince sıkıyor, sikim dümdüz aşağı bakana kadar çekiyor.

Sanki vücudumdaki tüm kan bir davul gibi zonklayana kadar sikime akıyor, parmakları başının altında bir mengene gibi kilitlenmiş. Diğer eli pantolonumun içine kayarak taşaklarımı avuçluyor.

"Tanrım." Dizlerim titremeye başlıyor, topuklarım yere çarpıyor.

Minx sırtıyor. Ağızını sikimin etrafına sıkıştırıyor, elini sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirirken taşaklarımı hafifçe itiyor. Etkisi bir şişe diyet kolanın içine Mentos atmak gibi. Spermin kaynamaya başladı.

Sikimi ağzının derinliklerine doğru kaydırıyor, başını boğazının arkasından gelen kalın tükürükle kaplıyor. Eli taşaklarımın altında kalıyor, parmak uçları okşuyor.

Siktir. Sadece iyi değil, o aleti yok etmekte bir sihirbaz.

Daha önce hiç bu pozisyonda emilmemiştim, acımasızca aşağı çekiliyordum. Başının her sallanışı beni daha da ateşlendiriyor, sertleştiriyor, patlayacakmışım gibi zonklatıyor.

Parmaklarımı kremaya batırıyorum ve sikimin shaftına damlatıyorum. Ağızını açıp kremin diline damlamasına izin veriyor. Uzun hareketlerle yalıyor, kaçırdığı her parçayı yakalıyor.

Sikimi kavlıyor, tabağın derinliklerine daldırıyor ve başındaki kremayı emiyor, parmaklarındaki uzun, yavaş damlaları yalıyor. Bir damlacık bileğinden aşağı kayıyor. Dilini elinin arkasına kadar götürüp yalıyor.

Saçlarından bir tutam tutuyorum ve ağzını tekrar sikime doğru itiyorum, başını eğiyorum, boğazının derinliklerine sokmak için doğru açıyı buluyorum.

Boğazlar da tıpkı amlar gibi ısınır, yumuşar, şişer ve alıcı hale gelir. Ağızını ne kadar uzun süre sikersem, tükürüğü o kadar yoğunlaşıyor. Sikimin başı daha derine kayıyor.

Süt yağı dilini kayganlaştırıyor. Aletimden sıcaklık fışkırıyor, kremayla karışıyor.

Minx dizlerimin arasında diz çöküyor, başı sallanıyor, elleri çalışıyor. O sadece bir profesyonel değil, tam bir yıldız. Hiç bu kadar vahşi ve acımasız bir oral seks yaşamamıştım. Patlamamak için elimden geleni yapıyorum.

"Bekle." Nefes almak için kendime bir dakika vermek için onu durduruyorum. Dudaklarındaki kremayı yalayarak bana sırtıyor.

Eğilip yeni takım elbisesinin kasıklarını açıyorum, çıplak, ıslak amcığını ortaya çıkarıyorum, koyu renkli malzemeye karşı şok edici pembe.

"Sikimi emerken amını ovala."

Minx topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, klitorisinin küçük çıkıntısını ortaya çıkarmak için dizlerini ayırıyor. Kendini nasıl sergileyeceğini, görmem gereken şeyi bana nasıl göstereceğini biliyor. Sol eliyle klitorisini ovuyor, sağ eliyle de sikimi okşuyor. Kendine nasıl dokunduğunu izliyorum, bazen parmaklarını klitorisinin üzerinde aşağı yukarı kaydırıyor, bazen daireler çizerek bastırıyor ve ovuyor.

İlk başta bunu benim için yapıyor, hoşuma gittiğini düşündüğü şekilde kendine hafifçe ve güzelce dokunuyor. Ama bu çok iyi hissettiriyor-bir süre sonra hızı artıyor, daha sert bastırıyor ve gözleri geri dönüyor.

Hevesli küçük sesler çıkarıyor, kalçalarını kaldırıyor, parmaklarına karşı sikişiyor. Sağ eli sikimin üzerinde sarsılıyor.

Onu başının arkasından tutuyorum ve sikimi ağzının derinliklerine yediriyorum. Başı boğazının arkasına çarpıyor, tıpkı bir kedi gibi cebe giriyor. Boğazı sıcak ve süngerimsi. Her vuruşta inlerken göz kapakları titriyor.

Yarığını bir yangın başlatacak kadar sert ovuşturuyor. Şaftımın etrafındaki tutuşu hâlâ o kadar sıkı ki, aletim bir volkan gibi zonklasa da, dölüm taşaklarımda sıkışmış, öfkeleniyor, kaynıyor. Yük o kadar şişmiş ki etin içinden shafta doğru santimlerce ilerliyor.

Minx acımasızca sikimi okşuyor. Kolu bir piston gibi çalışıyor, parmakları şehvetli ve yumuşak bir şekilde akıyor.

Oldukça iyi bir kontrolüm var; kaç kez erken patladığımı bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim. Ama şu anda, ahırda bir kaba sağılan bir boğa kadar kontrol bende. Minx sikimi acımasızca pompalıyor. Yaklaştığımı görünce ağzını açıyor, dilini uzatıyor, gözlerimin içine bakıyor, sanki üflemem için bana yalvarıyor.

Ağzına fışkırıyorum, sıcak ve erimiş. Dudaklarını başın etrafına kilitliyor, siyah kıvılcımlar pencerelerin duvarını boğana kadar, tek görebildiğim beynimdeki patlama olana kadar emiyor.

Başını kaldırıyor, çenesinden aşağı krem akıyor. Sikim bir ünlem işareti gibi kalktı.

Onu tutup kucağıma çekiyorum ve yumuşamasına fırsat vermeden sikimin üzerine oturtuyorum. İçinde kasılıyorum, ağzından bile daha sıcak ve ıslak bir amcığa doğru yukarı doğru itiyorum.

Tenini yeterince hissedemiyorum. Takım elbiseyi omuzlarından yırtıp atıyorum, ellerimi sırtının uzun kıvrımında gezdiriyorum, kalçalarından kavrayıp onu daha sert, daha sert aşağı çekiyorum.

Kulağına homurdanıyorum, "O siki aşağı çeken kötü bir kızsın..."

Minx bana biniyor, nefes nefese, gözleri arkaya kayıyor.

Sağ elim saçlarına sıkıca sarılmış, yumruğum boynunun dibine kilitlenmiş, böylece başı geriye doğru eğilmiş, dudaklarım kulağına bastırılmış. Doğrudan beynine konuşuyorum.

"Bana ne kadar iyi bir kız olabileceğini göstermeni istiyorum..."

Her vuruşta homurdanıyor; beni zar zor duyuyor gibi görünüyor. Ama her kelimenin beyninde yankılandığını biliyorum.

"Gelebildiğin kadar sert gelerek beni ne kadar memnun etmek istediğini göster."

Etkisi anlıktır.

Sırtını kamburlaştırdı. Kalçaları öne doğru itiliyor, amı bir el gibi etrafımda kenetleniyor. Göğüsleri tavanı işaret ediyor, başı geriye atılmış. Sikim içine girmiş, başı arka duvarına sıkıca bastırılmışken uzun bir çığlık atıyor.

"Ah...ah...AHHHHHHH!"

Ben söylediğim için geldi. Ben bir tanrı olabilirim.

Ağır çekimde geriye doğru düşüyor, kalçalarımın üzerine uzanıyor, başı dizlerimden sarkıyor. Bacakları belime sarılıyor, yumuşayan sikim hâlâ içinde.

Başparmağımı klitorisine bastırıp yüzünü izliyorum.

Titreyen bir inilti çıkarıyor. Yanakları kiraz çiçekleri gibi pembeleşmiş, kızarıklık göğüslerine doğru iniyor. Sert meme uçları dimdik yukarı bakıyor. Birini hafifçe çekiyorum ve amcığı sikimin etrafında seğiriyor.

Klitorisine bir düğme gibi basıyorum, başparmağımla yavaş daireler çiziyorum.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kediciksin. Çok güzelsin, çok yumuşaksın..."

Minx inliyor, başı dizlerime yaslanırken göz kapakları çırpınıyor. Vücudu sıcak ve gevşek. Sikim yarı yarıya sertleşmiş, kendi eriyen dölümle ıslanıyor.

Klitorisi şimdiye kadar dokunduğum en narin şey. Başparmağımın altında yumuşak ve yay gibi.

Zevk, titreyen dalgalar halinde onun üzerinde yuvarlanıyor.

Alçak sesle ve ikna edici bir şekilde, "Dolaşmayı sevdiğini biliyorum, küçük kedicik... Nereye gittiğini sormuyorum... Ama sana sadece ben böyle dokunabilirim. Burada benimle olduğundan daha iyi vakit geçiremezsin..."

Yavaş, şehvetli vuruşlarla klitorisine masaj yapıyorum. Gözleri parlıyor, dudakları ayrılıyor.

Ellerimi onun vücudunda gezdirmek beni de en az onun kadar, hatta belki daha da fazla rahatlatıyor. Dokunmak her zaman benim için

En güçlü his. Onun her santimini ve sevdiği her şeyi öğreniyorum.

Ağırlığı sıcak ve ağır, kalçalarımın baskı yapıyor. Nefes alış veriş derinleşiyor. Pencerelelerin dışındaki gökyüzü siyah ve yıldız benekli, hayalet gibi gri bulutlar var.

Sessizce, "Seni gördüğüm ilk andan beri senden etkilendim. Çok güçlüsün... Seninle her konuştuğumda yanıyormuşum gibi hissediyorum. Seni düşünmeden duramıyorum..."

Genelde bu kadar dürüst değilimdir. Geçen gece, onu görmek için nasıl aceleyle eve geldiğimi anlatmaya hiç niyetim yoktu. Ama küçük Minx'im kadar rahat ve rüya gibi oldum.

"Seni ilk aradığımda ve sen telefonu yüzüme kapattığında, gidip mastürbasyon yaptım."

Başını kaldırıyor, gözleri yıldız ışıqlıyla parlıyor. Sikim onun içinde kalınlaşıyor. Biraz hareket ettiriyorum ve amı sıkıca kenetleniyor.

"Çok zekisin, her zaman odada çalışıyorsun. Gözlerimi senden alamıyorum. Beni manipüle ettiğini bilsem bile, bunu yapmanı istiyorum..."

Amcığı titriyor, sikimin etrafında kasılıyor. Başparmağım klitorisinin üzerinde daireler çiziyor. Düşük bir çığlık atıyor.

"Bu kadar iyi bir kız olmana bayılıyorum. Her geldiğinde çok mutlu oluyorum..."

Vücudu titriyor, sırtı yay gibi bükülmüş. Bunu kaç kez yapabilir? Düşündüğünden daha fazla...

Kalçalarımın yaslanıp gevşiyor, başı geriye düşüyor. Yavaşça, başparmağımın klitorisine yaptığı baskıyı bırakıyorum. Titriyor.

Onu sikimden kaldırıp bir battaniyeye sarıyorum ve başını kucağıma yaslaması için kanepeye yatırıyorum. Parmaklarımı nazikçe saçlarında gezdiriyorum, önce bir film başlatıyorum, böylece onu istediğim kadar okşayabiliyorum.

Parmak uçlarım saç diplerini gıdıklıyor. Boynunun dibindeki sıkı kaslara masaj yapıyorum, sonra

omuzlarının üstünden tutup avuç içimi omurgasından aşağıya doğru kaydırdım.

Bütün topakları çıkarmak bir iş. Buraya düğümler halinde geliyor, onu hamur gibi yoğurmak zorundayım.

Onu okşamak beni rahatlatıyor.

Aslında hiç evcil hayvan sahibi olmadım. Büyürken bir köpek için ölürdüm ama annemin alerjisi vardı ve şimdi çok fazla seyahat ediyorum.

Hiç kedi düşünmemiştim.

Blake ile oynadığım bu oyun beni tam olarak anlayamadığım bir şekilde besliyor. Tüm hafta boyunca şarj oldum, beynim binlerce yeni fikirle alevlendi. Belki de sadece yeniliktir ama umarım uzun sürer. Diğer her şeyden ne kadar sıkıldığımı fark etmemiştim.

Babam bana Ramses adını verdi çünkü benim dünyaların fatihi olmamı istiyordu. Uzun bir süre, tam olarak öyle oldum.

Ancak, ulaşmak için yola çıktığınız şeyi başardığınız yerde, getirilerin azaldığı bir nokta vardır. Hedefler koymaya, tırmanacak yeni dağlar bulmaya devam edersiniz, ancak yeni dağlar eskilerine çok benzemeye başlar. Ve bazen neden dağlara tırmandığınızı merak edersiniz.

Blake oyunumuzu beğendi mi?

Onu iyi hissettirdiğimi biliyorum. Ama o da benim gibi arzuluyor mu? O da benim gibi bunu takıntı haline getiriyor mu?

Sanki yeni bir kıta keşfettik. Keşfetmeye can attığım bir kıta. Daha önce ziyaret ettiğim yerlere hiç benzemeyen bir yer.

Avucumu başına koyuyorum, keşke ellerimle onun düşüncelerini de bedenini okuyabildiğim gibi okuyabilseydim - keşke düşünceleri kabartma yazıyla tenine işlenmiş olsaydı.

Ona "Bunu beğendin mi?" diye sordum.

Başını kucağımdan kaldırıp bana bakıyor. "Konuşmama izin var mı?"

Yakasını açıp çıkarıyorum ve taş sehpanın üzerine düz bir şekilde bırakıyorum. "Şimdi yapabilirsin."

Sırıtırıyor. "Buna bayılıyorum."

Gölüyorum, göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. "Nesini seviyorsun?"

Düşünüyör.

"Kostüm giymek her şeyi çok daha fazla hissetmemi sağlıyor. Bir kedi gibi davrandığımda, her şeyi bir kedi gibi hissediyorum... Güneş ekstra sıcak, kanepede ekstra yumuşak geliyor. Daha büyük, daha güçlü, neredeyse bir dev gibi görünüyorsun. Çok yoğun. Ellerin vücudumda..." Titriyor. "Beni ele geçiriyor."

"Bir dev mi?" Alınmış gibi yapıyorum ama hiç de öyle değilim.

Ona güçlü ve kuvvetli görünmek istiyorum. Hatta korkutucu. Çünkü Blake bazen gözümü korkutuyor. Kendine o kadar hakim ki. Sanki hiçbir şey ona dokunamıyor, ben bile.

"Belki bir dev değil..." Blake, başı kucağımdayken parmaklarını baldırlarımın arkasında aşağı yukarı dans ettiriyor. Benim ona dokunmaktan hoşlandığım gibi o da bana dokunmaktan hoşlanıyor. Benim için olduğu kadar kendi zevki için de sansasyon yaratıyor.

Altında şişen sikimi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Hiçbir zaman tamamen yumuşamadı ve şimdi sanki patlamamış gibi davranıyor.

Bana bakıyor, gamzesi beliriyor. "Sanki farklı bir türmüşsün gibi geliyor - daha büyük, daha güçlü, etrafımdaki her şeyi kontrol ediyorsun. Seni etkilemek istiyorum."

Az önce sikimin nasıl zıpladığını hissetmemesine imkan yok.

Sesim hırıltılı çıkıyor. "Bu beni çok seninle mutluyum."

"Neden?" Blake gerçekten merak ediyor. O da benim gibi bunu anlamak istiyor, sanki biz seks bilimcisiymişiz gibi.

Teoremi çözecekmişiz gibi cevap veriyorum.

"Beni memnun etmek istediğini göstermen beni çok azdırıyor. Önemli olan ne yaptığın değil, bunu yaparken yüzündeki ifade."

Blake sırtıyor. Bu cevap hoşuna gitti.

Elimi sırtında gezdiriyorum, onu bu yarı sırlı dürüstlük durumunda tutmak istiyorum. "Başka nelerden hoşlandın?"

"Krema..." Dili dışarı fırlıyor, dudaklarına dokunuyor. "Sanki içmek zorundaymışım gibiydi. Tadı... ve senin onunla karışık tadın... tuzlu-tatlı..."

Gözleri tıpkı April'in evinde pilavının baharatını tadarken olduğu gibi kapanıyor.

Benim için her şey görsellikle ilgiliydi: ağzından dökülen kremanın benim döllerimle karışmış görüntüsü...

Kendimi sakinleştirmek için saçlarını okşuyorum.

"Bu çok rahatlatıcı..." Blake bacağıma karşı mırıldanıyor.

Her vuruşta ağırlığı artıyor gibi görünüyor. Sessiziz, televizyonun ışığı tenimizde titriyor.

Marvel filmlerinden birini seçtim, neredeyse rastgele. Ultron'un olduğu film. Bir paralı askerden vibranyum almaya çalıştığı ve robot eklentisini kullanarak dünyanın bankacılık sistemine bir milyar dolar aktardığı bölüme geliyoruz.

Ultron, "Hepsi senin kukla varlıklarında," diyor. "Finans çok garip."

Nedense bu hem Blake'e hem de bana çok komik geldi. İkimiz de gülmeye başladık.

Tasmayı çıkardım ama saçlarını okşamayı bırakmadım. Blake'in saçları uzun ve düz, televizyonun ışığında mavi-siyah. Hâlâ kedi kulaklarını takıyor. Etraflarını kaşıyorum, bu da onun usulca gülmesini ve bana sokulmasını sağlıyor.

Nefes alış veriş derinleşir. Filme tepki vermeyi bırakır. Saçlarını okşamaya devam ediyorum, nazikçe ve yavaşça.

Kucağımda, battaniyenin içinde kıvrılmış uyuyor. Filmin geri kalanını izliyorum, sürekli onu okşuyorum.

Jenerik başladığında Blake'in üzerini başka bir battaniyeyle örtüp kanepede uyumasına izin vermek ya da daha iyisi onu yatağıma taşımak istiyorum. O kadar derin uyuyor ki, uyanacağından şüpheliyim.

Kesinlikle "yatıya kalmak yok" kuralını bozmasını sağlamayı planlıyorum. "Kırmızı dur demektir" kuralına saygı duyabilirim, ancak listenin geri kalanı, diğer müşterilerinden başlayarak gitmeli.

Onu tamamen kendime istiyorum.

Ama onu yatıya kalması için kandırmayacağım. Henüz değil. Yavaşça onu uyandıracağım.

Uyuyakaldığı için irkilerek doğruluyor.

"Saat kaç?"

"Bire yakın."

"Gitmeliyim."

Onu eve götürmek için uyandırdım. Ama gözlerindeki uykuyu silerken, "Akşam yemeğimizi hiç yemedik. Aç değil misin?"

Bunu düşünür düşünmez midesi gurulduyor.

"Yalan söyleme," diye gülüyorum. "Kendini çoktan ele verdin."

Yemeğimizi ısıtıyorum ve taze tabaklara koyup oturma odasına taşıyorum. Biz yemek yerken Blake bir sonraki Avengers filmini başlatıyor.

Bazen izliyoruz, bazen konuşuyoruz. Filmin yarısına geldiğimizde Blake'in takım elbisesinin kalanını da çıkarıp kanepede sevişiyoruz. Onu eve bıraktığımda saat sabahın dördü oluyor ve bir buçuk film izleyip iki kez daha sevişmiş oluyoruz.

Onu bıraktığımda, "Gelecek hafta sonu ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Neden?"

"Seni Bali'ye götürmek istiyorum."

Blake tereddüt ediyor, dudağını ısıırıyor. Gözlerime bakmadan şöyle dedi. "Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Ben zaten doluyum."

Dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor ve arabadan iniyor, böylece onunla tartışmıyorum.

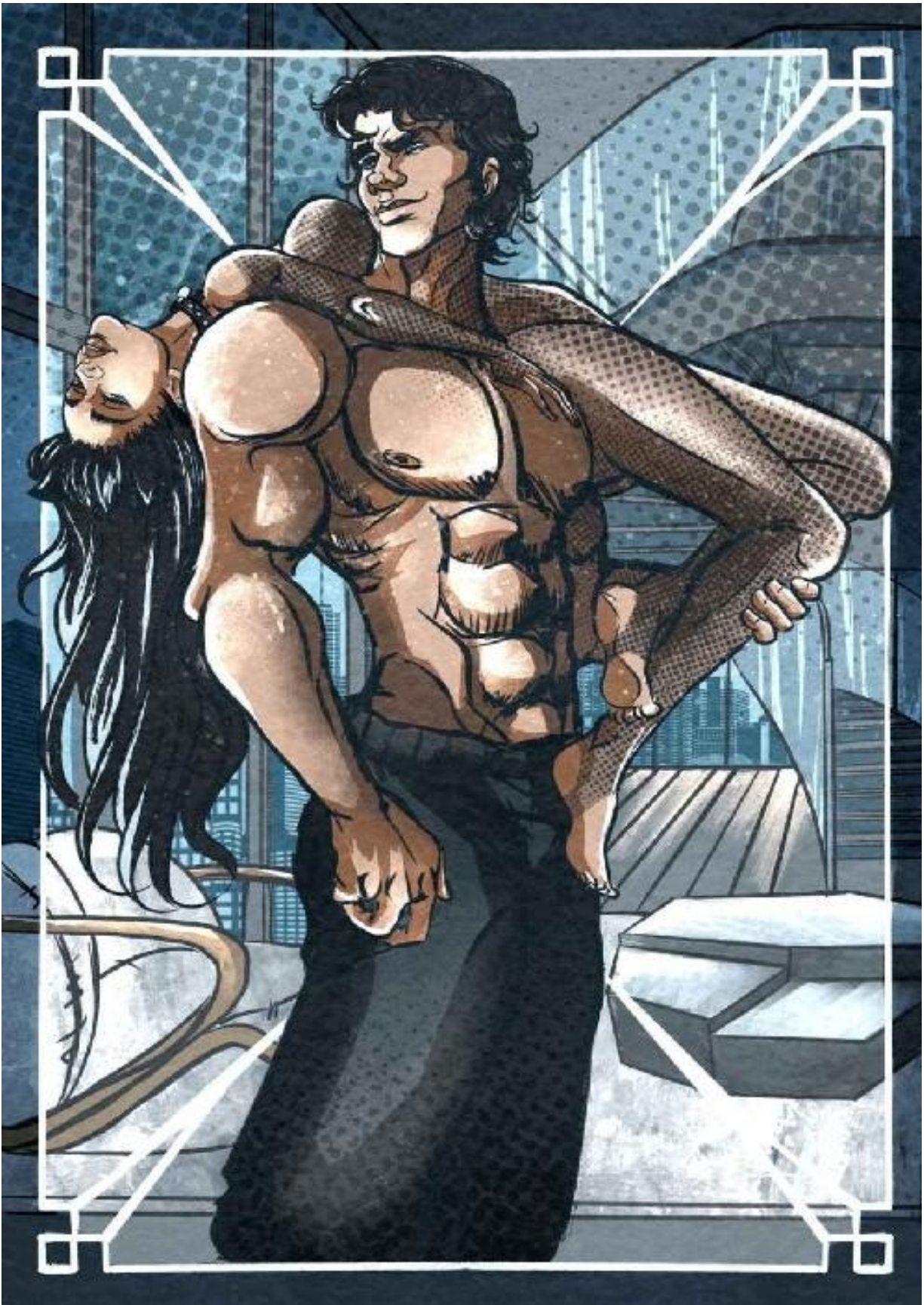
Gerçekten meşgul mü yoksa evimde uyuyakaldığı için sınırları yeniden mi belirlemeye çalışıyor bilmiyorum. Her iki durumda da, bundan hoşlanmadım.

Merdivenleri tırmanışını ve binanın içinde kayboluşunu izliyor, üçüncü kattaki köşe biriminin ışığının yandığını teyit etmek için bekliyorum.

Tartışmanın sırası değil.

Ama kesinlikle listesini temizlemenin zamanı geldi.

BLAKE

W Ne yapıyorum ben?

Bu, yastığa başımı koyduğumda aklımdan geçen son düşünce ve uyandığımda düşündüğüm ilk şey

On civarı.

Onun kanepesinde uyuyakaldığıma inanamıyorum.

Kendi kurallarımı çiğnemek, Ramses olan yangına benzin dökmektir. Her halükarda alev alacak - evimi yakmaması için barikatlar kurmak bana düşüyor.

Arabasında söylediklerim yalandı. Bu hafta sonu için hiçbir şey ayarlamadım. Bali'yi görmeyi çok isterim, özellikle de özel uçakla.

Ama Ramses'le olan bu şey bir rokete bağlı ve yavaşlamam gerekiyor.

Ramses sınırları zorlayan ve çizgileri aşan biri.

Asıl sorun benim.

Onun evinde uyuyakalmışım çünkü çok rahattım. Uyandığımda eve gitmeliydim. Bunun yerine, üç saat daha kaldım çünkü bunu istiyordum. Çünkü çok eğleniyordum.

Bunun bir eğlence olması gerekmiyor. Benim işim olması gerekiyordu.

Gerçek olduğuna asla inanma.

Bunu daha önce de yapmıştım.

Y e m i n ettim, yemin ettim, bir daha asla yapmayacağıma yemin ettim.

Güzel Kadın diye bir şey yok. Seks işçisi kiralayan erkekler aşk aramıyorlar.

Bir şeyi zor yoldan öğrendiğinizde, onu iki kez öğrenmek zorunda kalmamalısınız.

Bu beni aptal yapar. Ben aptal mıyım? Öyle davrandığıma eminim.

Ramses'in Zak Simmons'ı korkutmasına izin verdim ve onu geri almaya çalışmadım bile. Anthony Keller'ı IPO'su yükseldiğinde kendim bıraktım. Planım hep buydu ama onun yerini doldurmadım. Kalan tek müşterim Lukas Larsen ve o her zaman en az görüştüğüm müşterim oldu çünkü çok özel bir anlaşmamız var. Ramses'i dengelemek için çalışmayacak.

İşlerimin bozulmaması ve Ramses'i kontrol altında tutmak için müşterilere ihtiyacım var. Bu konuda ona yol vermek, istediği zaman üzerimden buldozer geçirmesi için ona yalvarmak anlamına gelir.

Ayrıca, kendime söz verdim.

Eğer kendinize güvenemiyorsanız, o zaman gerçekten kimseye güvenemezsiniz.

Bugün bir müşteri daha alıyorum. Bekleme listesinden seçebilirim.

Bu hafta sonu Ramses ile Bali'ye gitmeyeceğim. Oyunları burada, New York'ta yeterince beyin patlatıyor.

Şimdiden benimle dalga geçiyor. Minx çok baştan çıkarıcı. Onun gibi olmayı seviyorum. Her şey zevk, her şey serbest bırakma. Ramses'in istediğini yapmak çok kolay geliyor, çok iyi hissettiriyor.

Ne yaptığını görüyorum ve daha da kötüsü, işe yaradığını görüyorum.

Kafamı işgal etti, düşünce süreçlerimi bozdu.

Ultron'un interneti istila etmesi gibi düşüncelerimi renklendiriyor.

O saçma filmde ne kadar keyif aldığımı düşünerek kendi kendime gülümsüyorum. Daha önce izlemiş ve tamamen unutulabilir bulmuştum. Şimdi sahneler zihnimde parlıyor, Ramses'in şakalarına, yorumlarına, birlikte takdir ettiğimiz anlara bağlanıyor.

O senin erkek arkadaşın değil.

Bu düşünceyi kafamdan silkeliyorum ve onun yerine dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

Mutfak masamda oturmuş çay içiyorum. İlk defa evimin ne kadar boş olabileceğini düşünüyorum.

Genelde tam da bu yönünü seviyorum. Tezgahlarımı çıplak, tüm alanı lekesiz tutuyorum, böylece hiçbir şey gözüme çarpıyor, hiçbir şey çirkinliği ve dağınıklığıyla göze batmıyor. Her şey tam olarak koyduğum yerde kalıyor, hiçbir şey kırılmıyor ya da bozulmuyor.

Pek çok çirkin yerde yaşadım ve her dakikasından nefret ettim. Diğer çocukların çığlıkları ve gümbürtüleri, ebeveynlerin bağırışları, kirli bulaşıkların kokusu, dolu bebek bezleri, taşan çöp kutuları. Pis halılar, uyuz köpekler, paylaşmadığınız değerleri haykıran plaketteki kelimelerden ibaret sanat eserleri. Kendime ait çıplak beyaz bir oda için neler vermezdim.

Şimdi düşünüyorum da... Bir bitki almalıyım. Neden burada yaşayan tek şey benim?

Belki bir kedi bile.

Ramses'in elini sırtıma vurduğunda ne kadar sakin ve huzurlu olduğunu düşünüyorum.

Şu anda kucağında bir kedi olabilir, ben çalışırken bana eşlik edebilir.

Hiçbir zaman evcil hayvan istemedim çünkü bakımını yapmak için çalışmak bir yana, birlikte yaşamak bile istemediğim çocuklara ve hayvanlara bakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

Ama kedileri severim. Kedileri hep sevmişimdir. Kulağımın arkasındaki özel bir kedi, Luna. Bana ait değildi ama gelip yatağında uyurdu. Beni kucağına alırdı.

Evdeki diğer herkes, Sadie bile ve hayvanlar her zaman en çok Sadie'yi sever.

Yaşadığım en kötü evdi. Beynimde siyah bir bulanıklık olarak kalan o yılları düşünmekten nefret ediyorum. Anılar orada ama ben onları karanlıkta tutuyorum.

O günlerden bazılarında hissettiğim tek iyi şey Luna'nın yorganımın altına girip yanıma kıvrıldığı andı. Bu yüzden onu kulağımın arkasında tutuyorum.

Ama bunu da düşünmek istemiyorum.

Her zaman yaptığım şeyi yapmak istiyorum, yani kendimi işime vermek.

Müziğimi açıyorum ve kazanç raporları, şirket analizleri ve Göreceli Güç Endeksi arasında gezinmeye başlıyorum. Rakamlar ekranımda akıyor ve beynim en iyi yaptığı şeyi yapıyor; bağlantıları, kalıpları, öne çıkan şeyleri bulmaya başlıyor.

İnsanlar nasıl müzik besteler? Nasıl kitap yazarlar? Hiçbir fikrim yok, bu benim için yabancı bir dil. Ben sayılarla konuşurum. Aslında, anadilim olduğunu söyleyebilirsin.

Sabahın geri kalanında verileri analiz ediyorum ve ardından öğleden sonrayı izleme listemdeki kazanç açıklaması yapmak üzere olan şirketler için opsiyon stratejilerimi oluşturarak geçiriyorum.

Ramses'i hiç düşünmüyorum. Üç ya da dört kez aklıma gelmesi dışında.

Belki de 6'ydı. Ama kim sayıyor ki?

RAMSES bütün gün aramadı ya da mesaj atmadı, bu da bana biraz uğursuz bir sessizlik gibi geldi. Bali konusunda onu geri çevirdiğim için canı sıkılmış olabilir ama sanmıyorum. Bence yeniden toparlanıyor, bir sonraki saldırısını planlıyor.

Ya da siktir et, belki de sadece meşguldür. Hayatı benim etrafımda dönmüyor.

Akşam yemeği için arkadaşım Magda ile buluştum. Dün gece onu Harry'de gördüğümde bana mesaj atmıştı: Dikkat et, Desmond da burada.

Aslında metni daha sonra gördüm, bu yüzden bir uyarı olarak pek işe yaramadı, ama Magda'nın arkamı kolladığına dair mükemmel bir hatırlatmaydı.

Birkaç haftadır bire bir görüşmemiştik. Bana çömlekçilik dersinin nasıl gittiğini ve annesinin nasıl olduğunu anlatıyor - MS hastası ve Magda ile birlikte yaşıyor.

"Herkes tekerlekli sandalyedeki insanların aziz olduğunu düşünüyor ama o hastalanmadan önce de bir kaltaktı ve şimdi daha kötü. Ve lanet olsun, onu suçlayamam. Elli dört yaşında ve bazı günler kaşık bile tutamıyor. Ama bana bağırma, burada sana yardım eden benim."

"Özür dilerim." Keşke bundan daha iyi bir şey söyleyebilseydim. Muhtemelen vardır ama aklıma gelmiyor. O yüzden ekliyorum, "Sana sahip olduğu için şanslı."

Magda homurdanıyor. "Ona herhangi bir konuda şanslı olduğunu söyleyin, ayağınızı ezer geçer."

"Herkes yaşlanınca kötüleşir mi?"

"Kibar olmayı kesinlikle daha az önemsiyorlar."

"Tabitha'yı gördüm."

Magda gülüyor, "Şeytandan bahset."

Magda da benim gibi Tabitha'nın favorilerinden biriydi, ama bu kesinlikle bize ayrıcalıklı muamele yaptığı anlamına gelmiyordu.

"İyi görünmüyor." dedim.

Magda iç geçiriyor. "Bazen onun sahip olduğum en iyi dost mu yoksa en kötü düşmanım mı olduğunu merak ediyorum. Bu da bana sana bir iyilik yapıp yapmadığımı düşündürüyor."

Magda, sabahları pantolon giyemeyecek kadar depresyonda olan beş parasız bir okul terkiyken bana ilk eskortluk işimi nasıl ayarladığından bahsediyor.

Ona "Sen benim hayatımı kurtardın." dedim. "Kapa çeneni, bu doğru değil."

"Evet, öyle."

Karanlıkta kaybolmuşken, umudum ve seçeneğim yokken Magda bana bir kapı açtı. O kapıdan giren her şey güllük gülistanlık olmak zorunda değil çünkü hepsi benim yapmayı planladığım şeyden daha iyi.

Magda elini benimkinin üzerine koyuyor ve bırakmadan önce bir kez sertçe sıkıyor.

"Her neyse," diye sırtıyor. "Firavunla olan randevunuzu dinlemek istiyorum."

"Tanrım," diye gözlerimi deviriyorum. "Lütfen ona böyle hitap etme." "Neden demeyeyim?"

"Çünkü bu onu çok mutlu ederdi."

Magda güler. "Ya onu mutlu etmek istersem..."

I ver onu a yaramaz Bak. "O zaman sen olmak zengin bir şekilde ödüllendirildi."

Dik oturuyor ve iki avucunu da masanın üzerine bastırıyor. "Bana her şeyi anlat."

Rahipler sırlarını saklarlar. Ama diğer rahiplerden değil. "Çok iyi," diyorum ona. "Hem de çok iyi."

Magda kısmen yüzünü buruşturan, kısmen de başını sallayan bir yüz ifadesi takınıyor. "Seks çok iyi olduğunda tehlikeli oluyor."

Magda'nın kendi Desmond'u var - adı Kyle ve yaklaşık üç yıl boyunca hayatını mahveden bir müşteriden erkek arkadaşına dönüşen öfkeli bir kokain bağımlısı. Ama ondan önce, bana onun kendisini nasıl çılglık çılgılığa bıraktığına dair hikayeler anlatırdı.

Belki de hepimiz zor yoldan öğrenmek zorundayız.

"Ramses'in ateşi." Magda onaylıyor. "Yine de bir sandviçin üzerinde bir bebek yiyebilirmiş gibi görünüyor."

Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm.

Şimdi onun yüzünde gördüğüm ve acımasızlıktan başka bir şey olmayan diğer ifadeleri düşünüyorum.

Bana dokunduğunda nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Ben ağlarken bana nasıl sarıldığını ve sonrasında kendimi kötü hissettirmedini düşünüyorum. Ama aynı zamanda yaptığı her şeyin kafamı karıştırmak için olduğuna dair sürekli şüphelerimi de düşünüyorum.

"O... karmaşık biri."

Magda parmak eklemine ısırıyor ve bana sinsi bir bakış atıyor. "Neyle ilgileniyor? Tahmin edebilir miyim?"

"Deneyebilirsin."

"Ooo, kulağa iğrenç geliyor... Üzerine işemeni istiyor, değil mi?"

"Henüz değil."

"Henüz değil!" Magda kargalar. "Bu bir i p u c u . . . bana bir ipucu ver... deri içeriyor mu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır."

"Ama olabilir!"

Gülüyorum. "Asla tahmin edemezsin."

Birinin bizi duyacağından endişe etmiyorum. Magda ve ben birlikte dışarı çıktığımızda, müşterilerle karşılaşacağımızdan emin olduğumuz Finans Bölgesi'ndeki şık Michelin yıldızlı yerlerden kaçınıyoruz. Ramses beni Harry's'e bilerek götürdü. Benimle görünmek istiyordu.

Magda ve ben Wall Street kardeşlerinden tamamen arınmış küçük bir dönerci dükkanında güvendeyiz, bu yüzden ona oyunun ve derme çatma kurallarının kısa bir tanımını yapıyorum.

"Seni sapık kaltak!" Gülüyor. "Bu boku seviyor musun?" "Bağımlıyım."

Ramses bütün gün beni aramadı, istediğim de tam olarak buydu zaten, işleri sakinleştirmek, tempoyu düşürmek. Ama şimdiden asansöre binip bulutlardaki dairesine çıkmayı, kedi kostümümün içine girmeyi hayal ediyorum.

"İnsanlara patronluk taslamaya doyamıyorlar, değil mi?" Magda diyor ki.

"Mm...bundan daha fazlası, gerçi."

"Nasıl yani?"

Bunu nasıl söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Eğer Ramses sadece bana hükmetmek isteseydi, kırbaç ve zincirlerle yetinirdi.

Beni ne kadar uzun süre okşadığını düşünüyorum. Beni battaniyeye nasıl sardığını. Yemeğimi ne kadar özenle hazırladığını.

Ve bu sabah evimin ne kadar cansız hissettirdiğini hatırlıyorum.

"Sanki... gerçekten sadece bir evcil hayvana ihtiyacı varmış gibi." Magda homurdanıyor.

"Yasal olarak becerebileceği bir tane." "Etkili biri."

Şimdi ikimiz de kıkırdıyoruz.

"Bize gerçekten bunun için para ödüyorlar," diyor Magda. "Böylece kendilerini yalnız hissetmiyorlar. Ama biz hala öyleyiz."

O küçük külçeyle beni vurduğunda gülmem durdu.

Hiçliğin ortasında bir kalenin muhteşem yalnızlığını hayal ederdim.

Ama şimdi dairemde yalnızmışım gibi hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyorum.

BLAKE

I Lukas Larsen'in oturma odasının ortasında duruyorum, üzerimde deri bir korse ve beni 1.80'den uzun gösteren bir çift platform topuklu ayakkabı var. Lukas halının üzerinde toplanıyor,

tamamen çıplak, alnını yere dayamıştı. "Ayağınızı öpebilir miyim, hanımefendi?"

"Ayak parmaklarımdan başlayarak ayağımı yalayabilirsin."

"Evet, hanımefendi," diye haykırıyor Lukas, yüzü zevkten parlıyor. İki eliyle stiletto'mu kavırıyor, yeni pedikürlenmiş ayak parmaklarımı yalıyor ve emiyor, on iki çeşit yemek yiyormuş gibi zevkle inliyor.

Ayak yalayan ben oldum. Önemli değil. Kafamın içinde kaybolduğumda bedenimle her şeyi yapabilirim. Bu benim en büyük gücüm. Bazen tek gücüm.

Ramses kaçmama izin vermiyor. Sürekli göz teması istiyor. Gerçek orgazm. Beni onunla birlikte olmaya zorluyor.

Başta benim için zor oldu. Mesai içinde ya da dışında bu şekilde seks yapmam.

Ama öğreniyorum. Ramses son sevişmemizde bana sadece bir kez hatırlatmak zorunda kaldı.

Lukas diliyle ayağımı ıslatıyor, siki bir örümcek ipliği gibi uzun, ince bir iplik halinde döl sızdırıyor.

Kırbacımı hafifçe omzuna dayayarak, "Bacağımdan yukarı doğru çalış. Yavaşça."

Lukas ayağıma doğru ilerliyor, ayakkabımın bilek kayışını yalıyor, yavaş yavaş kaval kemiğime doğru ilerliyor. Islak dili yol boyunca her santimi yıkıyor.

O itaatkâr bir köle. Eğer itaat etmeyi unutursa, ona hatırlatırım. Zaten küçük hatalar yüzünden sırtı soyuldu.

Lukas düzeltilmeye bayılır. Bazen bilerek çuvallıyor, ben de onu tekrar tokatlıyorum.

Dizime geldiğinde, bir noktayı kaçırdı. Tam kığına vuruyorum, inletiyorum onu.

"Her santimini."

"Evet,

hanımefendi!"

Kalçama ulaştığında, "Telefonumu getir." dedim.

Lukas, kanepesinin üzerine bıraktığım düzgün kıyafet yığınının cep telefonumu almak için çabalıyor.

Aklıma bir fikir geldi. Kırpıcıyı ona doğrulttum. "Ah ah! Ağzına getir."

Lukas hevesle telefonu dudaklarının arasına sıkıştırıyor ve sürünerek elime bırakıyor. Tıpkı sopa getiren bir köpek yavrusuna benziyor. Aynı şekilde bana bakıyor, onayımı kontrol ediyor.

Ramses'in bundan neden hoşlandığını anlayabiliyorum.

Kanepeye oturup bacaklarımı açtım. "Ben kıyafet alışverişı yaparken amımı ye."

Lukas heyecanla pantolonunu indiriyor. Bu onun en sevdiği, en sevdiği şey.

Bacaklarımın arasına diz çöküyor, ben en sevdiğim mağazalarda gezinirken o da amımı yalıyor.

Lukas'ın kredi kartıyla alışveriş yapıyorum. Faturasını kabartmama bayılıyor. Ve ne aldığımı modellediğimde daha da çok seviyor.

Fleur du Mal'dan 2 bin dolarlık ipekli iç çamaşırı seçiyorum, sonra bir sonraki siteye geçiyorum. Tek seferde en çok harcadığım

12 bin dolar, ama dürüst olmak gerekirse, bunu uzun süre sürdürmek zor çünkü

Lukas oralda pek iyi değildir. Şu anda klitorisimi diliyle zımparalamaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

"Nazik ol!" Kırbaçla onu akıllıca kırbaçlıyorum.

Lukas amımın içinde "Üzgünüm hanımefendi," diye mırıldanıyor.

Bir dakikalığına sakinleşiyor ama uzun sürmüyor.

Gerçekten bir köpek gibi salyalarını akıtıyor.

Ben kaydırma yaparken, Ramses'ten bir telefon geldi.

Genellikle, bir müşteriyle birlikteyken asla bir çağrıya cevap vermem. Özellikle de başka bir müşteriden.

Ama Ramses'le konuşmayalı tam üç gün oldu.

Eğer onu görmezden gelirsem,
kızgın olduğumu düşünecek.

Artı... Onun sesini duymak istiyorum.

Ve ben metres olduğumda, ne istersem onu yaparım.

Bütün mesele bu.

Çağrıya cevap veriyorum.

"Sonunda somurtmayı bıraktın mı?"

Ramses'in derin kıkırdaması beni Lukas'ın bacaklarımın arasında başardığı her şeyden daha fazla ıslatıyor.

"Sanırım beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Dehşet ve heyecan beni tepeden tırnağa sarıyor.

Kollarımdaki küçük tüyler elektrik çarpmış gibi görünüyor.

"Yani bir sonraki hamlenizi mi planlıyordunuz?"

"Komplo değil," diyor Ramses. "Harekete geçirmek."

"Bana bunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

"Olduğunda anlayacaksın."

Kulağa hiç hoş gelmiyor. Yine de, Ramses'in benim için ne gibi korkunç bir şey planladığını o kadar merak ediyorum ki, neredeyse görmek için heyecanlanıyorum. Benim neyim var böyle, cidden?

"Şu anda ne yapıyorsun?" Ramses diyor ki.

Lukas Larsen'in kalçalarımın arasındaki sarışın kafasına bakıyorum ve içimden bir kıkırdama geliyor.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Ramses'in sesi bir oktav daha düşerek kulağımda gümbürdüyor. "Beni kışkandıracak bir şey mi yapıyorsun?"

"Son derece."
"Kötü kız. Sanki cezalandırılmak istiyorsun."
Sessizce gülüyorum. Tıpkı Lukas gibiyim. Belki de hepimiz öyleyizdir. "Bir sonraki randevumuzu ayarlamaya mı çalışıyorsun?"
Gülümsediğini duyabiliyorum. "Yarın gece boş musun?" "Olabilirim."
Telefonu kapattığımda Lukas ıslak ve dağınık yüzünü kaldırıyor.
Hevesle, "O Ramses miydi?" diye soruyor.
Tanrım, haber çoktan yayılmış.
"İşinize dönün," diyorum, başını aşağı iterek.

Lukas ile seansım iki saat sürüyor.
İşim bittiğinde, titreyen, terli bir dağınıklık içindeydi. Onun için bir banyo hazırlıyorum ve ayrılmadan önce taze, kabarık bir havlu koyuyorum.
Asansörde ayakkabılarımı değiştiriyorum. Stilettolar duffle çantama geri dönüyor, böylece eve giden yolun geri kalanını spor ayakkabılarla yürüyebiliyorum.
Neredeyse gece yarısı oldu. Çok yorgunum.
Dom olmak çok büyük bir iş. Bu seansları önceden planlamam, aletlerimi hazırlamam, saç, makyaj, tırnak ve gardırop için bir buçuk saat harcamam gerekiyor.
İki saatlik seans, tek kişilik bir seyirci kitlesine yönelik bir sahne performansıdır; kırbaçlanmalı, alay edilmeli, kışkırtılmalı ve nihai doruğa ulaşan bir dizi gıdıklama ile baştan çıkarılmalıdır.
BDSM bir sanattır.
Bu yüzden Ramses'ten çok etkilendim.
Bir deneyim yarattı. Ve sonunda, beni bir bebek gibi ağlattı. Çok güçlüydü.
Daha az güçlü değil çünkü ne yaptığını biliyorum. Aslında bu beni daha çok etkiliyor.

bir sihirbazın üzerinde el çabukluğu yapmak daha zordur.

Kucağına uzandığımda bana fısıldadıklarını hatırlayarak gülüyorum:

Beni manipüle ettiğini gördüğümde bile, bunu yapmanı istiyorum.

Ben de aynısını ona söyleyebilirim.

Ramses hakkında en çok sevdiğim şey ortak noktalarımız.

Hangi şirketleri izlediğini görmek ve rakamlarını öğrenmek için izleme listesine bakmayı çok isterdim.

Ramses'e istediğim her şeyi sorabildiğim ve onun da bana her şeyi, tüm stratejilerini ve sırlarını anlatmak zorunda olduğu bir hayal geçiyor aklımdan. Bir öğleden sonra Ramses Howell ve Obelisk hakkında merak ettiğim her şeyi öğrenebilirdim.

Ofisinde oturup bu tür samimi, dürüst bir konuşma yapma fikri o kadar garip ve aniden erotik geliyor ki yüzüm ısınıyor ve yanlış bir yola saptığımı fark ediyorum.

Eski püskü bir mahalleden geçiyorum, binaların boyaları okalıptüs kabuğu gibi soyulmuş, çöpler çöp kutularından taşmış. Yine de yaşadığım pek çok yerden daha güzel.

Bir çift seks işçisi bir bodega'nın önünde kahve içiyor. Biri benden daha genç ve sarışın, diğeri mavi kürklü bir palto ve file çorap giyiyor, altında başka bir şey yok. Güzel, çarpık bir gülümsemesi var ve arkadaşını güldürüyor. Kahvelerinin geri kalanını yudumluyorlar, sonra da yüksek topuklarının üzerinde sallana sallana sokağa geri dönüyorlar.

Seks işçiliği seks işçiliğidir. Ancak özel müşteriler bir köşede çalışmakla aynı şey değildir, tıpkı Coney Adası'nda yoksul büyümekle Mumbai'de yoksul büyümenin aynı şey olmaması gibi. Eskortların bile ayrıcalıkları var sanırım.

Bazı boktan deneyimlerim oldu, özellikle de ilk başladığımda. Eminim bu kızlar daha kötülerini yaşamıştır. Hem şanslıyım hem şanssızım. Başarılı ve kafadan kontak.

Kızların yanından geçiyorum, benimle bir bağ hissedip hissetmediklerini merak ediyorum. Bu gece hepimizin aynı şeyi yaptığını söyleyebilirler mi? Yoksa 1600 dolarlık palto giymiş zengin bir kaltak gibi mi görünüyorum?

Bir keresinde gerçek bir pezevenk tarafından yazılmış Pezevenk adlı bir kitap okumuştum.

Kızları çıldırmadan önce ancak bu kadar çalıştırabileceğini söylerdi. Buna "bir fahişenin kilometresi" derdi.

Köşeyi dönerken, daha çok yolum olduğunu düşünüyorum.

Bunu hissedebiliyorum. Eskiden kolay olan şeyler artık o kadar kolay değil.

Tanrım, bu hafta çok tuhafım. Ramses'in hatası.

Onun önünde ağladığıma inanamıyorum.

Peki ne yapmayı planlıyor? S o m u r t m a k ve plan yapmak için üç günü vardı.

Listeden yeni bir müşteri seçtim ama henüz onu aramadım. Ramses beni heyecanlandırdı ve dikkatimi dağıttı.

Yine de bu hafta dört gözle beklediğim tek şey onu tekrar görmek.

Avuçlarımı yanaklarıma bastırıyorum, yüzüm hala yanıyor.

Keşke şu anda onun evine yürüyor olsaydım.

Elleri pantolonumun önünde beş dakika kalsa kalbim bu kadar hızlı çarpmazdı. İhtiyacım olanı alırdım ve uyuyabilirdim...

Keşke Ramses'i istediğim şeyi yapması için bir saatliğine kiralayabilsem.

Gülüyorum, bunu gerçekten hayal ediyorum. Spor ayakkabılarım kaldırıma vuruyor, duffle çantası kışıma çarpıyor. Gece açık hava bira bahçeleri ve gardenyalar gibi kokuyor. Evime yaklaşıyorum.

Bir eskorta ihtiyacı olan benim. Ramses'in ellerine sahip birine... Çünkü ben de şu anda yalnız kalmak istemiyorum.

Bu düşünce bir şaka gibi beynimden geçiyor, ama

anahtarım kilide dokunduğunda kulaklarımda bir çan gibi
çınlıyor:

Şu anda yalnız kalmak istemiyorum.

Evim bir mezar kadar sessiz.

Beynim hala seanstan dolayı zonkluyor. Ben gelmedim, bir kere bile. Çoğu müşteri Ramses gibi değildir. İnip inmemem umurlarında olmaz.

Bir vibratörüm var, aslında birkaç tane. Bu dırdırcı kaşıntıyı giderebilir ve kendimi uykuya gönderebilirim.

Onun yerine, kendimi telefonumu çıkarırken buluyorum. Ramses'e mesaj atıyorum:

Yarın seni görmekten korkuyorum. Ne planlıyorsun?

Cevabı memnuniyet verici bir hızla gelir:

Korkma.

Bu bir güvenceden çok bir emir. Yine de sırtıyorum. Geri gönderiyorum:

Neden hala ayaktasın?

O kadar hızlı ki klavye başında olmalı, cevap veriyor,

Ben hep bu saatte ayaktayım.

Eklemeden önce sadece bir nefes bekler:

Şimdi evde misin?

Bir mesajdan tonunu anlamak zor, ama bu bir davet gibi geliyor, daha fazla kıskançlık değil.

Ben de cevap yazıyorum:

Sadece soyunuyorum.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve doğru olması için ceketimin düğmelerini açmaya başlıyorum.

Ramses'in yemi yutacağını umuyorum.

Ramses izlerken kamera karşısında soyunmak ve kendime dokunmak, bunu tek başıma yapmaktan çok daha eğlenceli olurdu.

Onun cevabı daha da iyi:

Yarın.

Gel de burada yap.

Aptal gibi gülerek ayakkabılarımı kaptım.
Saat 12:49'da onun evindeyim.

RAMSES

I Briggs'le sabah çalışmasını yapıyorum ve sırtımdan duramıyorum.

Bu bir sorundur, çünkü çöküş devam etmeyecektir. iyi ve sırtımdan şüpheli.

Üçüncü ya da dördüncü kötü haberden sonra Briggs, "Sana neler oluyor?" diye sorar.

"Ne demek istiyorsun?"

Tam olarak ne demek istediğini biliyorum ama Briggs'i gazlamak eğlenceli.

O kadar çok gülümsüyorum ki yanaklarım ağrıyor. Bu tür egzersizlere alışık değiller.

Bu Briggs'i çok rahatsız ediyor. "Neden bu kadar mutlusun?"

Çünkü dün gece Blake sikime binerken kedi yavrusu gibi miyavladı ve bu beni Vezüv gibi patlattı.

Yüksek sesle, "Güzel bir sabah." diyorum.

"Güzel bir sabah mı?" Briggs Swahili dilinde konuşuyormuşum gibi bakıyor. "Benimle taşak mı geçiyorsun? Bir şey mi unuttum? Gerçekten kızgın mısın?"

"Gergin görünüyorsun," diyorum tüm panjurları açarak. Gerçekten de muhteşem bir gün. Ofisim binadaki en iyi manzaraya sahip - neden bunları kapalı tutuyorum?

Asistanım içeri giriyor ve mesajlarımı sıralamaya başlıyor. Bu mükemmel bir şey çünkü Briggs'in çenesini kapatmasını sağlıyor, böylece ben de bir önceki gecenin önemli olaylarını zihinsel olarak mutluluk verici ayrıntılarla inceleyebiliyorum.

Göğüslerini örtmeyen askılı siyah deri bir şey giymişti. İlk on dakika boyunca kendini yıkadı, kollarını yaladı, yüzünü yıkadı... O kadar sertleşmişim ki sikim pantolonumu delebilirdi... Gözleri sanki Blake yokmuş, sadece Minx varmış gibi parlıyordu. O-

Briggs bir şey için Melanie'ye havlıyor. Başkalarının ofisime girmesine izin vermemeliyim.

"Sorun nedir?"

"Bu bir sorun değil, bu bir davetiye." Melanie ellerime kabartmalı saçma sapan bir şey sıkıştırdı.

"Ona siktirip gitmesini söyle!" Briggs bağırır.

Sonunda bakır yazıyı çözdüm. MaxCap Investments, bu yıl dördüncüsü düzenlenen...

"Hayır, orada olacağım."

"Ne?" Briggs dönüp bana baktı. "Ve ona bir randevu getirdiğimi söyle."

Briggs, Melanie gidene kadar bekler ve sonra dönüp ciyaklamaya başlar.

"Şu anda ciddi misin? Gerçekten o şeye gitmek istiyor musun?"

Desmond Lowe'un davetiyesini masama fırlattım. "Sen de geliyorsun."

Briggs hem şaşırır hem de dehşete düşer.

"Neden üç gün boyunca o şerefsizin kendi kendine alenen mastürbasyon yapmasını izlemek istiyoruz-"

Küçük Minx'imin dün gece ne kadar vahşi olduğunu düşünmeye geri döndüm, sanki ele geçirilmiş gibiydi. Sınırları zorlayan, daha fazlası için yalvaran oydu.

Briggs, "Lütfen bana bunun Blake'le ilgili olmadığını söyle," diyor.

Şimdiden ona adı dışında bir şey söylememesi gerektiğini biliyor.

Tam olarak Blake'le ilgili olduğunu söyleyemem.

Ama dün gece bir şey fark ettim.

Başka bir adamın evinden geldiğini bilmek çok tahrik ediciydi. Onunla işi bittiğinde, beni istedi.

Sırıtıyorum ve Briggs'in omzuna sert bir tokat atıyorum.

"Bu eğlenmekle ilgili. En son ne zaman eğlendik?"

Briggs sıtma kadar neşeli görünüyor. "Yanında birini getiriyorsan, ben de bir tane bulmalıyım."

"Evet. Ve kendi araban."

"Kendi aracım mı?" Sanki ona Hamptons'a çıplak bir şekilde otostop çekmesi gerektiğini söylemişim. "Peki ya jet?"

Briggs jete binmeye bayılır. İzin versem Manhattan'dan Queens'e bile gider.

"Jet yok," diyorum kararlılıkla. "Blake ve ben araba kullanacağız."

O sürüş için planlarım var. Ve kesinlikle Briggs'i içermiyor.

Blake'i saat yedide aldım. Her zamanki gibi dakikti ama arabaya binerken biraz gergin görünüyordu.

"Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Merak etme," diyorum. "Hoşuna gidecek."

Arabayı sürerken kolumu onun koltuğunun arkasına koyuyorum. Bana doğru eğiliyor, başı omzumda. Vücudu benimkine karşı eriyor. İri yarı, uzun boylu ve kıvrımlı olması hoşuma gidiyor. Çıktığım bazı kızlar benden çok daha küçüktü, coşkulu bir sarılmadan kopacaklarmış gibi geliyordu.

Milyarder Tüccarlar Kulübü'nün önünde duruyoruz. Blake binayı tanıyarak hemen canlandı.

"Hiç bunlardan birine gittin mi?"

Olmadığını zaten biliyorum - sadece dikkate alınmak için yönetiminiz altında bir milyar olması gerekiyor.

Toplantı tüm hızıyla devam ediyor. Tüccarlar, brokerlar ve melek yatırımcılar etrafta dolanıyor, pahalı yiyecekleri yiyor ve çok fazla içiyorlar.

Pennywise ve Briggs burada. Pennywise en başarılı tüccarlarımdan biri. Onu Oakmont'tan kaçırdım ve o zamandan beri kazancını ikiye katladı.

Bizi görür görmez aceleyle yanımıza geldi ve Blake'e meraklı bir bakış attı.

"Eğer bu Leydi Şans değilse... Ramses sana midilliler kadar hisse senedi de mi seçtiriyor?"

"Evet," diyor Blake hiç vakit kaybetmeden. "Birkaç kazanan daha olursa ofisinizi alabileceğimi söylüyor."

"Penn'in ofisini istemezsin," diyorum. "Karısı ona kızdığında orada uyuyor ve Takis gibi kokuyor."

"Şampiyonların kahvaltısı," diyor Pennywise utanmadan. Penn'i utandırmak neredeyse imkânsız çünkü bir gergedan kadar vurdumduymaz ve çok az ahlaki değerleri var - bir tüccarda en sevdiğim iki özellik.

Blake'i odada dolaştırıp herkesle tanıştıyorum. Briggs'le zaten tanışmıştı ama o yine de günümü mahvetmek için geldi.

"Blake! Desmond'ın partisi için kiralayabileceğim ateşli arkadaşların var mı? Staten Island'dan bir garson kızla görüşüyordum ama bir ay kadar oldu, o yüzden ara sıra evine gelmemi bekliyor ve ben de bir daha o feribota binmeyeceğime yemin ettim."

Blake'in gülümsemesi yarım saniye gecikti. "Olabilir ama bana Staten Island'ı boykot etmek için ne yaptığını söylemen gerekecek."

Briggs inatla başını sallar. "Bu sadece bir kural. Utanç yürüyüşü yaptığınızda, işin içinde vapurlar olamaz."

Blake'in kahkahası doğal geliyor, ama Briggs'in yanı sıra benim yüzümü de izlemek için nasıl aç yaptığını görüyorum. "Senin tipin ne?"

"Sarışın, uzun boylu, büyük memeli, süper pis, Katolik."

"Ama sen Katolik değilsin," diye hatırlatıyorum Briggs'e.

"Bu, 'süper pis' kısmını kaçırmadığından emin olmak için. Katolik okuluna gitmiş bir kızıdan daha pis kimse yoktur."

Blake başıyla onaylıyor. "Tüm o sıcak, sıcak dini baskı. Anlıyorum."

"Ona bütün hafta sonu ihtiyacım var," diyor Briggs. "O pis herifle üç gün geçirebilmemin tek yolu bu."

Bu küçük çizgi Blake'in kaşlarının arasında beliriyor. Kaküllerinin altından görmek zor, ama sinyallerini yakalamakta giderek daha iyi oluyorum. Gözleri benimkilere kayıyor, sonra tekrar Briggs'e dönüyor.

"Birini tanıyor olabilirim."

Kolumu onunkinin arasından geçirerek onu Briggs'ten uzaklaştırıyorum ve geçerken ona vurma isteğime direniyorum. Desmond'ın partisinden henüz bahsetmeyi planlamıyordum.

Blake bu konuda bir şey söylemiyor, ki bu muhtemelen iyiye işaret değil.

Onu kalabalığın arasından geçiriyorum, kolum hâlâ onunkine bağlı.

Alçak sesle ve sakın bir şekilde, "Beni buraya getirmene şaşırdım" diyor.

"Neden?"

"Çünkü Harry'nin evinde görülmekle burada birlikte görülmek arasında fark var."

"Eğit beni."

"İnsanlar gerçekten çıktığımızı düşünecek."

"Bizi Desmond'ın evinde birlikte gördüklerinde kesinlikle böyle düşünecekler."

Kolumu bırakıyor ve dönüp bana bakıyor. "Ona gitmeyeceğim."

"Bunun hakkında konuşabiliriz."

"Konuşmamıza gerek yok."

Önce benim bir tanıdığım, sonra da Blake'in bir tanıdığı sözümüzü kesti. Bu yüzden geldik, bu yüzden onları tutmak yok

Uzakta.

Blake birkaç kişiyi tanıyor ama benim kadar çok değil. Milyarder Tüccarlar Kulübü olabildiğince seçkin bir yer. Sadece yıllık aidat 150 bin dolar. Blake'inkini ödedim bile.

Bunu ona söylediğimde, beklediğim kadar sevinmedi. Aslında, biraz kızgın görünüyordu.

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü burası şehirdeki en iyi yatırım kulübü. Bağlantılar kuracak ve bir sürü bilgi edineceksiniz."

Sadece kaşlarını daha sert çatıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm." Şimdi sinirlendim. "Sorun nedir?"

"Sorun şu ki," diye tıslıyor Blake, beni gruptan uzaklaştırıp pencerelere yaklaştırarak, "kimsenin yatırım yaptığımı bilmesini istemiyorum. Ve bir yatırımcı kulübüne katılmak pek de göze batmıyor."

"Belki de bundan mezun olmanın zamanı gelmiştir."

Başını iki yana sallıyor, yanakları renkleniyor. "Ne zaman mezun olacağım senin seçimin değil. Ve bu arada, bu çok küçümseyici."

"Sana bir iyilik yapıyorum-"

"Kendine iyilik yapıyorsun," diye tersliyor Blake. "Bu kulüple diğer müşterilerimin yerini almaya çalışıyorsun."

O benim içimi görebildiğinde, kendimi cam kadar ucuz hissediyorum.

Ve bu hiç de ucuz değildi.

Yaklaştım, ona doğru yaklaştım.

"Seni buraya getirmek için bir sürü iyilik yapmak zorunda kaldım."

Blake kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini kısmış. "Üye misiniz?"

Yarım saniye duraksadım. "Hayır, ama-"

Alay ediyor ve benden uzaklaşıyor. Kolundan tutup onu geri çekiyorum.

"Olmasam ne olur? Burada çok şey öğrenebilirsin." "Öğrenebilirim. Ama sen değil," diyor küçümseyerek. "Tüccarlar buraya girmek için kollarını verirler."

"Evet," dedi Blake alaycı bir tavırla. "Pennywise, Briggs, diğer yardakçıların... ama sen değil. Ve senin seviyendeki hiç kimse değil. Sence ben buraya mı aidim? Bence ben senin gittiğin yere aidim."

Ona bakıyorum, ne diyeceğimi
bilemiyorum. Blake... haklı
sayılır.

Kulüplerde zamanımı boşa harcamam. Bu kulüpte bile.

Ama Blake ben değil. Hala öğrenmesi gereken çok şey var. Biri sana hediye verdiğinde yüzüne tükürmemeyi de.

Soğuk bir şekilde, "Benim seviyemde değilsin. Yakınından bile geçemezsin. Senden on yıllık tecrübem var ve bildiğini sandığın her şeyi bilmiyorsun."

"İyi." Blake da ha da sinirli. "Üyeliği kabul ediyorum. Ama diğer müşterilerimi bırakmayacağım."

"Müşteri," diyorum. "Sadece Lukas var."

"Aslında üçe çıktım."

Tek gördüğüm Blake'in inatçı yüzü olana kadar odanın geri kalanı yanıp kül oluyor. Onu dizlerimin üzerine yatırıp tokatlamak istiyorum.

"Kim?"

"Seni ilgilendirmez." Elimden kurtuldu. Yalan söylüyor.

Yalan mı söylüyor?

Kimi götürdü?

Yüzünü tarıyorum ama onu okuyamıyorum. Tek gördüğüm bana bakan o yeşil gözler, o dumanlı ten, o sabit ağız. Büyüleyici maskesini takmadığında, altında kızgınlık var.

Bunu anlayabiliyorum.

Ben de kızgınım.

Elini tutuyorum, parmaklarımı kabaca onunkilere geçiriyorum.

Onu odadan çıkarırken "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor. Asansör düğmesine bastım. "Çık buradan."

"Böyle davranamazsın," diyor Blake, hâlâ o kararlı sakinliğiyle. "Sana en başından beri söyledim-"

"Biliyorum!" Havlıyorum.

Asansör kapıları açılıyor.

İçeri girdiğimiz anda, onun her yerindeydim. Ellerim yüzünde, göğüslerinde, elbisesinin altında. Onu kucaklayıp metal duvara çarpıyorum, bacakları belime dolanıyor. Asansör kabloları üzerinde sallanıyor.

"İstediğin kadar müşteri al," diye hırladım. "Bu gece benimsin. Ve yapmak istediğim şey bu."

Eteğini çekiyorum. Kumaş yırtılıyor. Blake onu kalçasına kadar yırtıyor, böylece onu tamamen yukarı çekebiliyoruz. Asansör bir denizaltı gibi batıyor.

Blake pantolonumun düğmelerini açıyor ve ben de onun iç çamaşırını kenara çekiyorum. Dört kat aşağı inmeden önce onun içindeydim.

İlk hamlede çığlık atıyor. Geçtiğimiz her katta onu beceriyorum: 29, 28, 27, 26, 25, 24...

Boynumun yan tarafını ısıyor, sertçe yalıyor ve emiyor. Dışleri gömleğimin yakasının altını ısıyor, ince topuklu ayakkabıları kalçalarımın arkasını çiziyor.

Saçlarına gömüldüğümde, burnum kafa derisine değdiğinde kokusu beni boğuyor. Hiçbir şey onun gibi kokmuyor. O kapıda durup onu aradığım anda fark ettim.

Şimdi Blake'le yıkanıyorum, bu küçük metal kutunun içinde aşağıya dalıyorum. Saçları ve nefesi, teninden gelen sıcaklık, sikimin etrafındaki amının ıslaklığı... beni canlandıran, beni bir uyarıcı gibi şarj eden parfüm bu. Onu tekrar tekrar içime çekerken, boynuna sokulup burnumu çekiyorum.

Biz düşerken Blake'in çığlıkları kutuda yankılanıyor. O her zaman gürültücüdür, kendini tutamaz. Desmond'ın alayını hatırlıyorum, "Ne düşündüğünü komşularıma sor, her şeyi duydular..." ve bunda bir gerçek payı olduğunu biliyorum. Kıskançlığım alevleniyor ve onu duvara yaslayarak daha sert, daha sert, daha sert beceriyorum, asansörü kablolarının üzerinde sallayarak

Benden başkasına ait tüm anıları yok etmek. Kimsenin ona böyle hissettirmediğini kanıtlamaya çalışıyor.

15, 14, 13, 12...

Parmakları sırtıma saplanıyor, gömleğim tırnaklarının altında kâğıt gibi parçalanıyor. Kesikler, onu olabildiğince sert becerirken hissettiğim derin, etli zevkin üzerinde tuz gibi parlıyor.

Amı sikimin etrafında kilitleniyor ve bunun o olduğunu biliyorum.

Asansör yavaşlıyor, son rakamlar ilerliyor: 4, 3...2...

Ter sırtımdan aşağı yuvarlanıyor, kesiklerden alev alıyor. Bacaklarım piston gibi, derinlere iniyor. Onu kudurmuşçasına, öfkeyle beceriyorum, her parçasını almak ve başka kimseye bir şey bırakmamak istiyorum.

O çığlık atıyor ve ben de kesinlikle daha önce hiç çıkarmadığım bir ses çıkarıyorum. Buna savaş çığlığı diyebilirsiniz çünkü ne istediğimi biliyorum ve onu elde etmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Sıcak, sel gibi akan zevk bunu doğruluyor. Artık bunun tadına baktım ve bunu paylaşmayacağım.

Blake'i aşağı indirdim, ben pantolonumu iliklerken ona destek oldum.

Asansörün kapıları açılır, sıcak hava ve seks kokusu doğrudan Halston Reeve'in yüzüne yayılır.

Bu şehirde pek çok düşmanım var ama nefret ettiğim tek bir kişi var.

Reeves ile bir odada yalnız kalamam çünkü onu öldürürüm.

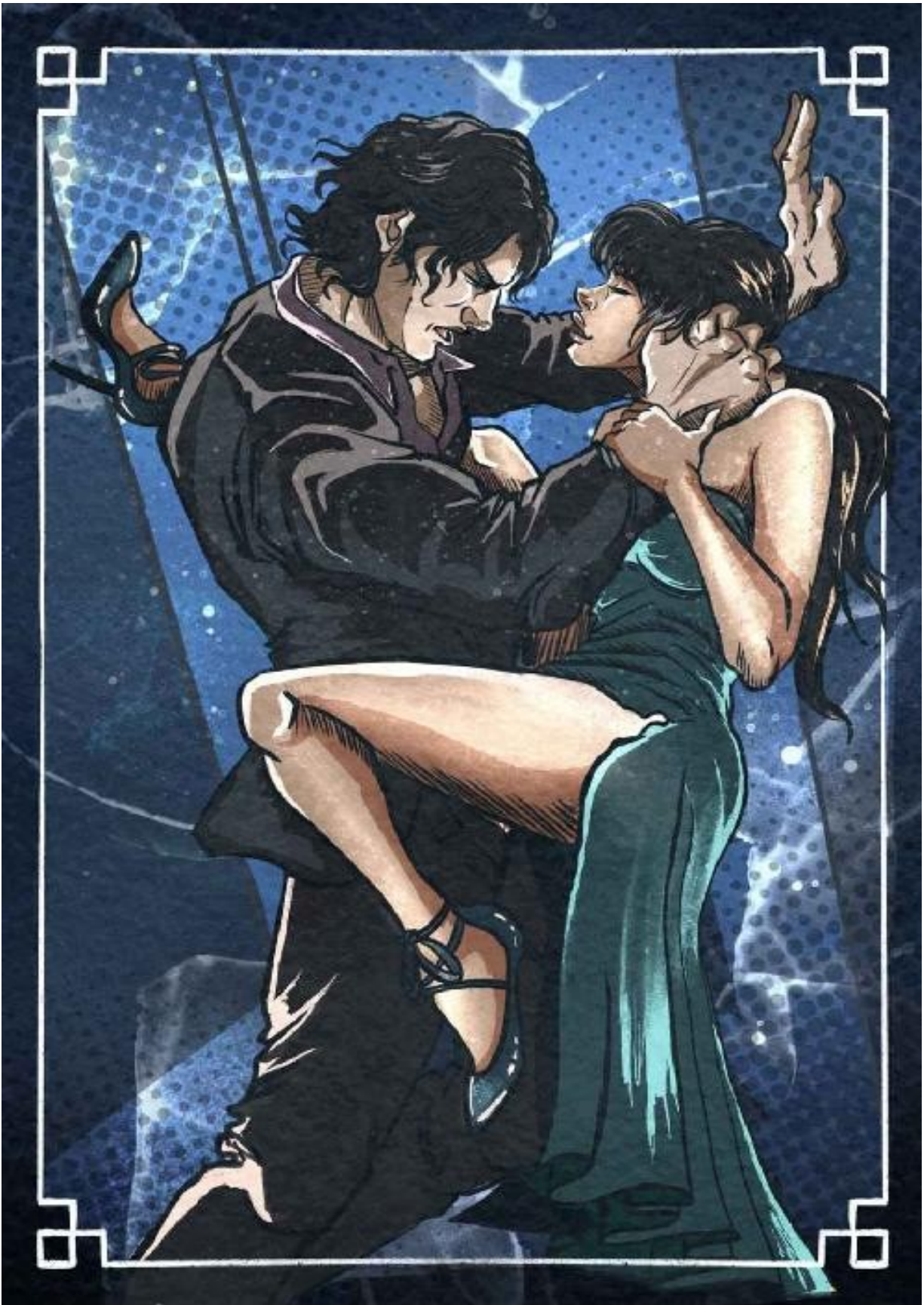
Blake'in yırtık elbisesini, vahşi saçlarımızı ve subtropikal nemi gözlemliyor. Sert yüzü buruşuyor.

"Sen gerçekten de bir hayvansın, değil mi Ramses?"

İlk defa öfke gelmiyor. Gülüyorum, Blake'in elini tutup onu yanından çekiyorum.

"Haklısın, orospu çocuğu."

BLAKE

I D n gece Ramses'e yalan söylediğimde aslında     nc  bir m   terim yoktu.

  imdi bir tane almanın zamanı geldi. Daha fazla oyalanmak yok.

Sean Martin'i aradım, ellili ya larında bir yönetici. tıbbi cihazlarda çalışıyor, finansta değil. Kendime Ramses'i en az kızdıracak kişiyi bilerek se mediğimi söylüyorum.

Kendi adına, Ramses haftanın geri kalanında ortalıkta görünmüyor. Onu birkaç kez daha görüyorum, Perşembe günü hızlı bir öğle yemeği için bulu uyoruz, ardından Cumartesi gecesi tam bir Minx seansı. Desmond'un partisi konusunda ısrar etmedi ve ben de konuyu tekrar açmadım.

Desmond beni Ramses'le gördükten sonra bana iki kez mesaj attı ve evime yüz tane pembe g l gönderdi. Mesajları görmezden geldim ve çiçekleri çöpe attım. Uğruna kavga ettikleri çiğneme oyuncağı olmayacağım.

 tiraf etmeliyim ki.

Ramses ile öğle yemeği randevum sırasında, ofise geri döndüğünü ve seks için vakti olmadığını gördüğümde... Beni oraya sadece beni görmek için çağırdığını fark ettiğimde sıcak bir kızarma oldu.

Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Bundan daha açık nasıl söylenir bilmiyorum. Onun sohbeti beynimi ate liyor.

ve bu Şimdiye kadar yaptığım en iyi seks.

Ama o benim erkek arkadařım deęil. Olabileceęini dőūünecek kadar aptalım.

John'lar seni sevmiyor. Sevemezler çünkü sizi satın almaya çalışıyorlar. Ve sizi satın almaya çalışıyorlar çünkü sizi gerçekten sevmek istemiyorlar. Bu bir hedefe giden bir çizgi değil, dönüp duran bir çember.

Ramses BTC üyeliğiyle beni tekrar satın almaya çalıştı. Denemeye devam edecek çünkü bu onun doğasında var. Her Şeye sahip olmak, her Şeyi kontrol etmek ve hepsinden önemlisi istediğini elde etmek istiyor.

Ben bir stok
değilim. Ben
bir
oyuncuyum.

Benim için en iyisi müşteri listemi dolu tutmak ve oyunu oynamaya devam etmek.

Ramses'in mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu tekrar kontrol ettiğimde kendime söylediğim Şey bu.

Seni kullanacak ve işi bitince bir kenara atacak.
Yaptıkları Şey bu.

ERTESİ HAFTA, yeni müşterim büyük bir hastane galasında ona eşlik etmemi istiyor. Ramses aynı gece buluşmak için bana mesaj atıyor ama ona meşgul olduğumu söylüyorum ve onun yerine Cuma gününe randevulaşıyoruz.

Kır saçlı ve boynuz çerçevesi gözükük, yumuşak dilli bir dul olan Sean ile her Şey yolunda gidiyor, ta ki Rockefeller Plaza'daki Rainbow Room'a girip her yere asılmış pankartları görene kadar:

Lenox Hill Çocuk Hastanesi

Ve altında, zevkli ama son derece okunaklı bir yazı tipiyle:

Obelisk Investments sponsorluğunda

Ramses için çılgınca etrafıma bakındım. Bu kadar büyük bir şey için bir odayı aramak uzun sürmez - orada olmadığını gördüğümde tekrar nefes alıyorum ve muhtemelen şirketinin sponsor olduğu her etkinliğe katılmadığını fark ediyorum.

"Bir sorun mu var?" Sean diyor ki.

"Hayır." Bir kadeh şampanya alıp yudum yudum içiyorum. "Her şey mükemmel."

Sean beni odanın ön tarafındaki masasına götürüyor. Beni koltuk arkadaşlarımızla tanıştırıyor, ardından ışıklar düşüp konuşmalar başlayana kadar sohbet ediyoruz.

İlk konuşmacı Tom Brewer. Onun biyoteknoloji şirketinde büyük bir pozisyonum var, ancak yararlı hiçbir şey söylemiyor, sadece bir basın bülteninden alacağınız tüm aynı jargony saçmalıkları konuşuyor.

Şimdiye kadar bunun gibi yüzlerce etkinliğe katılmış olmalıyım. Belki daha fazla. Neredeyse tam olarak buna benzer sonsuz geceler dizisini düşünüyorum - masanın üzerinde rulolar, minik tereyağı küreleri, buzlu su, kırmızı şarap veya beyaz. Sahnenin üzerindeki video ekranları, slayt gösterileri, ödüller, alkışlar, içkiler etkisini gösterdikçe daha az kibar bir sohbeta dönüşen kibar konuşmalar.

Bir daha asla göremeyeceğim kaç kişiyle tanıştım?

Kaç kere saçmaladım - sahte isimler, sahte kariyerler, sahte nasıl tanıştınız hikayeleri...

Sean benden taşralı bir hastane yöneticisiymişim gibi davranmamı istedi. Genelde yalan söylediğiniz insanlarla aynı alanda çalışıyormuş gibi davranmak kötü bir fikirdir ama muhtemelen bir apandisti çıkarabilecek kadar çok doktorla çıktım.

Diğer tarafımdaki adam bir ilaç temsilcisi, henüz piyasaya sürülmemiş ilaçlar hakkında bilgi almak için altın değerinde. Sean bir dahaki sefere tuvalete gittiğinde onu sorguya çekme şansımı kullanacağım.

Bu uzun sürmemeli - üç kadeh Chardonnay içti ve dördüncüsü için garsona işaret ediyor.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun," diyor elini bileğime koyarak. "Genevieve de aynı renkte bir elbise giyerdi."

Genevieve Sean'ın karısıydı. Maldivler'de tüplü dalış yaparken öldü.

"Onunla çok mutlu anılarınız olmalı."

Sean'ın gözleri buğulandı. "O yeryüzünde bir melekti. Aspen'de birlikte kayak yapardık. O-"

Sean'ın hikâye akışını dinliyor, başımı sallıyor, gülümsüyor ve doğru yerlerde yorum yapıyorum. Eskortluk işinin %30'u seks, %10'u kişisel stilistik, %20'si insanlara katılmak istemedikleri etkinliklerde arkadaşlık etmek ve geri kalanı da nöbetçi terapistliktir.

Dil balığı filetosunu yerken Sean elimi tutuyor ve kulağıma ıslak ıslak fısıldıyor: "Saçmaladığım için özür dilerim. Biraz gerginim. Bu benim ilk seferim... o zamandan beri..."

Oh, lanet olsun.

Dullar ilk seferinde hep ağlar. Tabii eşlerinden nefret etmiyorlarsa. O zaman bile bazen hüngür hüngür ağlarlar.

"Harika gidiyorsun." Sean'ın omzunu sıkıyorum. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Kabinde uzun süre öylece oturuyorum. Kendime bu akşamın her dakikasının neden bu kadar uzun geldiğini soruyorum. Sıkıcı olduğu kesin ama böyle şeyler hep sıkıcıdır.

Sean'ın hiçbir sorunu yok, yeterince iyi biri. Neden onunla eve gitme düşüncesi beni korkutuyor?

Banyodan henüz iki adım atmıştım ki, ellerim hâlâ nemli, geniş ve son derece tanıdık bir sırtla karşılaştım. Ramses dönüyor, beni gördüğüne şaşırmış gibi.

"Blake, burada ne yapıyorsun?"

"Brewer'ı dinliyorum," diye espri yapıyorum ve aklıma gelen ilk şeyi ağızımdan geçiriyorum.

Ramses gülümsemiyor. Gerçekte kiminle burada olduğumu görmek için odayı tarıyor.

"Demek gerçekten yaptın," diye homurdanıyor. "Sana yapacağımı söylemiştim."

Ramses'in suratı asık, çenesi gergin. Elimi koluna koyuyorum.

"Ramses, ben-"

Sean temkinli bir şekilde yaklaşarak araya giriyor.

"Blake... Çok uzun sürdü... Endişelendim..." "Özür dilerim," dedim. "Bir arkadaşşıma rastladım. Biliyor musun-"

Onları tanıştırmak için döndüm ama Ramses çoktan gitmişti.

ERTESİ SABAH, ezici bir akşamdan kalmayla uyanıyorum.

Ramses hışımla gittikten sonra Sean'ın masasına döndüm ve bedava boktan şaraptan o kadar çok içtim ki tiramisu tabakları kaldırıldığında ikimiz de tamamen sarhoş olmuştuk.

Sean sarhoş bir şekilde kızlarına karısının mücevherlerini temizlettiği konusunda yalan söylediğini çünkü henüz onlara vermeye dayanamadığını itiraf etti. Ona yanlışlıkla patronumun sandviçinden bir ısırık aldıktan sonra yan odamdaki çocuğun üzerine iğnelediğim zamanı anlattım.

Tökezleyen ve ağlamaklı sevgilimi taksiye kadar desteklediğimde, bunların hiçbirine hazır olmadığını itiraf etti. Onu rahat bıraktım ve birkaç ay sonra beni aramasını söyledim.

Taksinin kaldırımdan uzaklaşmasını izlerken yoğun bir rahatlama hissettim.

Ramses'in sözleri kulaklarımda çınlıyor.

Mezun olma zamanı.

Bunu söylemek için kendi bencil sebepleri vardı. Ama bu onun haksız olduğu anlamına gelmez.

Neden bunu bu kadar uzun süre yapmaya devam ettim?
Yüz milyona daha hızlı ulaşayım diye mi?

Gerçek sebep bu değil.

Avlanmayı seviyorum. Bu adamları kandırmayı seviyorum. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam... bunlar bildiğim tek ilişkiler. Müşteri ya da telekız olmayan tek kişiyle vakit geçiriyorum, o da Sadie.

Kendimi serbest bırakma fikri çok korkutucu.

Bu işe başladığımda karanlık bir yerdeydim. Kötü bir günde geri dönüşü olmayan bir şey yapmak üzereydim. Magda bana farklı bir dünyanın kapısını açtı; gücümün, paramın ve fırsatlarımın olduğu bir dünyanın. Ama bunun bir bedeli vardı.

Yalnız değiller... ama biz hala öyleyiz.

Düşünceler kafamda çalkalanırken evimi toparlıyor ve bitkilerimi suluyorum. Geçen hafta birkaç tane almıştım ve bunları zar zor yaşıyor olsam da daha fazlasını eklemeyi düşünüyorum.

Sokak trafiğinin sesi ve çiçeklerin kokusu içeri girebilsin diye pencereleri açıyorum. Çiçek Bölgesi'ne bilerek taşındım çünkü masadaki taze çiçeklerin lüksün zirvesi olduğunu düşünüyordum - solup ölmeden önce birkaç gün tadını çıkarmak için bir şey satın almak.

Param olduğunda her gün çiçek alacağımı sanırdım. Ama bir buket almayalı, hatta sokağımdaki dükkanlardan birine girmeyeli aylar oldu.

Belki de bugün yapmalıyım.

Dizüstü bilgisayarım ve balzamikle ıslatılmış bir avokado ile mutfak masama oturduğumda düşündüğüm şey bu.

Hokkabazlık yaptığım yüzlerce farklı topun durumunu kontrol etmeyi planlayarak aracı kurum hesabımı ve tüm sekmelerimi açıyorum.

Hesabımın altı milyon dolar düştüğünü görmek yaklaşık iki saniye sürüyor.

Ne oluyor lan?

Hisse senetlerimi çıkarıp listeyi tarayarak az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Bu da uzun sürmez-Tom Brewer'ın biyoteknoloji şirketi az önce büyük bir darbe aldı. Hisseler düştü.

tek bir gecede yirmi puan.

Bilgisayar ekranım öfkeli bir kırmızı sisin ardında kayboluyor.

Bunu Ramses yaptı.

RAMSES

B Lake saat 10:22'de, yani onu beklediğimden bir saat sonra ofisime geldi.

"Bu ne lan, Ramses!" diye karşıladı beni.

İpek pantolon, mokasen ayakkabı ve tam olarak içine sokulmamış düğmeli bir gömlek giyiyor. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış ve yanakları kıpkırmızı. Telaşlı, yarı giyinik görüntüsü beni en az ofisime girip kapıyı çarpması kadar tahrik ediyor.

"Uyumuşsun. Çok güzel bir gece geçirmiş olmalısın."

"Seni kıskanç küçük kaltak," diyerek masama doğru yaklaştı ve bana doğru baktı.

Ayağa kalkıyorum. Blake yerini koruyor ama artık o kadar emin görünmüyor. Masanın kenarına tutunmuş, aramızdaki boşluğu kapatmamı izliyor.

Tam karşısına geçip yüzüne bakana kadar bekliyorum.

"Konumunuzu asla ele vermeyin. Bana bile."

"Oh, git kendini becer!" Blake geri bağırır. "Bu bir ders değil! Başka bir müşteri aldığım için bana kızgınsın. Başından beri sana anlaşmanın bu olduğunu söylememe rağmen!"

"Çok haklısın, yaptım."

Bunu gerçekten itiraf ettiğim için şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"İşte ders bu," diye homurdanarak onu masaya doğru itiyorum. "Seni bir böcek gibi ezebilecek insanlarla oynuyorsun. Beni gerçekten kızdırırsan bir hafta içinde tüm birikimini silebilirim."

Çenesi öfkeyle titriyor. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Sana yeni bir teklif yapıyorum. Rakamını tutturmana yardım edeceğim, hatta bunu nasıl daha hızlı yapacağını öğreteceğim. Ama hepinizi kendime istiyorum. Başka müşteri yok."

Yüzü kararıyor ve bana sırtını dönerek pencereden dışarı bakıyor. Tüm panjurları açtım, manzarayı sergiledim. İçeri girdiği anda görmesini istedim.

Kollarını kendine sarıyor, omuzları kaskatı, aşağıya doğru bakıyor.

Hiçbir şey söylemeden bekliyorum. Nefeslerini sayıyorum.

Sonunda, "Sean'dan kurtulacağım ama Lukas bende kalacak" dedi.

İyi bir karşı teklifi severim.

"Tamam. Ama benimle Hamptons'a geliyorsun."

Blake bir yastığa çılgık atacakmış gibi görünüyor ve seksi bir şekilde değil.

"İyi," diye mırıldanıyor.

"Zavallı Sean," diye sırtımama izin verdim. "Yaşadığı onca şeyden sonra..."

"Onu tanıyor musun?" Blake merak ettiğinde kızgın olmayı unutuyor.

"Herkesi tanıyorum."

"Bunun doğru olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Güneşin altında buz gibi eriyor, çoktan pencereden dönmüş, masama yaslanmış, perçeminin altından bana bakıyor.

Parmaklarımı onunkilere sürüyorum.

"Bazı insanlar onun karısını öldürdüğünü düşünüyor."

"Hayır, yok!"

"Bu söylentiye etrafa yaymaya devam edersem yapacaklar."

Blake gülüyor o Lezzetli, kötü gülmek .
parmaklarını benimkilerle birleştirdi.

"Bu dersler konusunda ciddi olsanız iyi olur... Altı milyonumu geri istiyorum."

"Beni d i n l e r s e n bundan çok daha fazlasını kazanacaksın."

Haftanın geri kalanında, yanıyorum. Blake'le birlikte olmadığım zamanlarda, dokunduğum her şeyi öldürüyor, hayatımın en kârlı haftalarından birini yaşıyorum. Neredeyse tüm o batıl inançlı piçlerin haklı olduğunu düşünmem için yeterli.

-Blake şanslı.

Aslında şansa inanmam.

Benim inandığım şey momentumdur; galibiyetler daha fazla galibiyet yaratır.

Ve kendimi hiç bu kadar şampiyon gibi hissetmemiştim.

Tüm gün boyunca asansör kapılarının daireme açılacağı ve küçük Minx'ime sesleneceğim anı iple çekiyorum. Yüzü ıslıl ıslıl, koşarak yanıma geliyor ve onu kollarıma alıp göğsüme bastırarak oturma odasına taşıyorum.

Oyunumuzdan sıkılmadım, tam tersi.

Her oynadığımızda daha gerçek ve daha doğru hissettiriyor.

Kucağımda uzanışına, ona istediğim gibi dokunmama izin vermesine takıntılıyım. Dokunma her zaman en güçlü duyum olmuştur - ellerimi üzerine koyana kadar bir şeyi gerçekten görmüş gibi hissetmiyorum.

Minx'im bana tam erişim sağlıyor - saatlerce okşama, dokunma, alay etme, keşfetme... Onu binlerce farklı şekilde boşaltıyorum, bazen bir iç çekiş gibi yumuşak, bazen müzik gibi yükseliyor, bazen hızlı ateş eden parmakların altında patlıyor.

O çalmayı öğrendiğim bir enstrüman. Yakında onu yatak odamdaki gitar kadar iyi tanıyacağım - her kıvrımını, çıkardığı her sesi.

Blake rol yapmakta çok iyi olsa da ben onun yüzünü okumayı bile öğreniyorum. Bir Salı akşamı geldiğinde, kendini iyi hissetmediğini söyleyebilirim. Normalden bir iki ton daha solgun, gözleri hafif yorgun.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

Ben ondan önce geldiğim için henüz kedi kıyafetini giymemişti. Mutfak barında oturmuş, şefimin hazırladığı şarküteri tabağını paylaşıyoruz. Blake hurmaları ve badem şekerlemelerini karıştırıyor, pek bir şey yemiyor. Bakmadığımı düşündüğünde elini yanına bastırıyor.

"Kendini iyi hissetmiyorsun."

"Önemli bir şey değil," diyor tekrar. "Sadece... muhtemelen yarından itibaren üç ila beş gün iş göremeyeceğim."

"Oh," diye gülüyorum. "Bunun için üzgünüm." "Kadın olmanın zevkleri."

Bir an düşündüm, sonra onu tabureden kaldırıp yatak odama taşıdım. Onu taşımayı seviyorum, bunu açıklayamam. Her seferinde bana sokulmasını seviyorum.

Onu banyonun kenarına oturtup suyu akıtmaya başladım.

Banyom koyu renkli taştan. Küvet içi oyulmuş bir kayaya benziyor.

Blake'in ayakkabıllarını çıkardım ve onu soymaya başladım. Bunu yapmama izin veriyor, sessizce gülümsüyor. Yakasını tutmadım ama yine de sahneye giriyoruz.

Küvet hızla doluyor, yüzeyden buhar yükseliyor. Onu suyun içine indiriyorum. Düşük bir zevk ve rahatlama iniltisi çıkarıyor. Teni kaygan ve yumuşak, vücudu suyun içinde öyle yüzüyor ki küçük kabarcıklarla dolu, gazoz gibi karbonatlı görünüyor.

Musluğun omurgasından aşağı akması için dönüyor, sonra da doğrudan çıplak göğüslerinin üzerinden akması için dönüyor. Başını küvetin kenarına yaslayarak arkasına yaslanıyor.

Kakülleri nemden yaylanıyor, yüzünün etrafında küçük bukleler beliriyor. Yanakları koyu pembe renkte kızarıyor.

Ellerimi suyun altında vücudunda gezdirerek bacaklarındaki sıkı kasları ovuyorum. Altına uzanarak, belindeki gerginliği gidermek için parmaklarımı omurgasının her iki yanına bastırıyorum.

"Tanrım," diye inliyor.

Bir bezi sabunluyorum ve önce ayaklarını yıkıyorum, tabanlarını, hatta ayak parmaklarının arasını nazikçe ovuyorum. Gülümsüyor ve dudağını ısıyor, gıdıklandığında kıkırdamamaya çalışıyor. Ayakları yüksek kemerli, uzun parmaklı, tırnakları benim için seçtiği takım elbiseyle aynı zengin, koyu şarap renginde manikürlü.

Bacağını sudan çıkarıyorum, bezi baldırının güzel kıvrımında, dizinin üzerinde, kalçasında gezdiriyorum. Vücudu kaligrafi gibi, her satır bir sonrakinin içine giriyor.

Topuklarını küvetin kenarına koyup diğer bacağını kaldırıyorum, kalçalarını açıyorum ve aradaki muhteşem amcığı ortaya çıkarıyorum. Küçük kediciği gördüğüm en güzel amcıktı - dışı koyu, iç kıvrımları pembe. Klitorisi serçe parmağımın ucu büyüklüğünde ve başlığın altından dışarı çıkıyor. Başparmağımı üzerinde gezdirerek sudan yükselen parıltılı buharda şişmesini sağlıyorum.

İnliyor, gözleri kapalı, başı arkaya eğik.

Elimle amına masaj yapıyorum, parmaklarım sudan ılık ve ıslak. Islaklığı yağ gibi kaygan. Dudaklarının ve labiasının her tarafını ve klitorisinin üzerinde daireler çizerek ovuyorum, başparmağımınla yukarı doğru okşuyorum, bana sürtünürken yaptığı hareketi taklit ediyorum. Kalçalarını sallıyor, göz kapakları çırpınıyor.

Bacakları geniş, dizleri küvetin kenarına asılı. Musluğu çekiyorum, böylece su doğrudan yayılmış amının üzerine akıyor. Nefes nefese kaldı ve ıslığı bir derece düşürdü.

ya da iki. Sonra arkasına yaslanıp suyun klitorisinin üzerine dökülmesine izin veriyor.

Ben sormadan, gümüşü buharın içinden gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüzü sıcaktan kızarıırken bakışlarımı tutuyor. Kalçalarını musluğun akışına karşı sallıyor, çıplak göğüslerinin yükselip alçalması hızlanıyor.

"Suyu kullan," diyorum. "Başka bir şey yok."

Bacaklarını daha geniş açıyor ve kalçalarını kaldırıyor, böylece su tam doğru yerden gürlüyor. Koyu renkli fayanslar sisten opaklaşmış, banyo bir ormandan daha sıcak. Gömleğimden ter akıyor, ben de gömleğimi çıkarıp bir kenara atıyorum, gözlerimi bir an bile ondan ayırmadan.

Suyun parlak akıntısıyla sikişiyor, nefes nefese kalçalarını suya doğru yuvarlıyor, su kırılıyor ve o güzel ereksiyon halindeki klitorisinden püskürüyor.

Bir parmağımı içine sokuyorum.

Tek gereken bu - boşalmaya başlıyor, sanki sikime biniyormuş gibi parmağıma bastırıyor. Musluk, eriyen bal gibi amının üzerinden akıyor ve koluma kadar akıyor.

Yavaşlıyor, amını avucumun düzlüğüne sürtüyor, son his parçalarını ovuşturuyor. Boynundaki tendonlar öne çıkıyor ve meme uçları tavanı işaret ediyor.

İşi bittiğinde, suyun altına tamamen batıyor ve kayboluyor.

Bir an sonra ayağa kalkıyor, ıslak saçları yüzüne dökülmüş, vaftiz edilmiş.

Bana gülümsüyor ve yavaşça başını sallıyor.

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

Ben de aynı şekilde sırtıyorum.

Birlikte bir şey keşfettik. Ve bu inanılmaz bir şey.

Bu oyunu oynayan başka kimse var mı? Bizim gibi değil.

"Aferin kedicik," diyorum.

Blake başını geriye atar ve güler.

Bu kahkahaya bayılıyorum. Onu duymak için her şeyi yaparım. Şakalar, taklitler... Sırf gülümsemesini görmek için herkesi gücendirir, en yakın arkadaşımı bile kızdırırım.

Pantolonumu çıkarıp onunla birlikte küvete atlıyorum, su zeminde çalkalanıyor.

Umurumda değil. Onunlayken her şey yok oluyor.

Gürültünün sustuğu tek zaman. Beynimin berrak olduğu tek zaman.

Tek gördüğüm yeşil gözler, benimkilere bakıyor. Onu öpüyorum, uzun ve yavaş.

Dudakları sıcak ve sudan şişmiş. Elleri de sıcak. Sırtımdaki kaslara şaşırtıcı bir güçle bastırıyorlar. Bacakları belime dolanıyor ve kalçalarını, sertleşmiş sikimin içine kaymasına izin verecek şekilde konumlandırıyor.

Sudan daha sıcak bir şeyin içine girdiğimde bir ses çıkarıyorum, etrafımı saran ve sikimi sonuna kadar, hatta başının etrafından bile sıkın bir şey. Erkeklerin neden önüne gelenle yatan kadınlara laf attığını anlamıyorum, nasıl sürüleceğini biliyorlar. İçindeki kaslar bir el gibi güçlü, bir ağız gibi sıcak ve ıslak. Beni amıyla sağıyor, her vuruş o kadar yoğun ki, kendimi daha önce hiç olmadığı kadar kontrol etmek için mücadele ediyorum.

Küvet kocaman, yan duvarlara çarpmadan ikimize de yer var. İçine her girdiğimde, su küçük bir tsunami gibi kenarlardan akıyor.

Normal bir kadın şöyle diyebilir: Ortalığı batırıyorsun ya da altımızdaki katı su basacak. Benim küçük Minx'im hiçbir şey söylemiyor çünkü karakterinin derinliklerinde.

Fanteziyi benim için koruyor. Ve sanırım kendisi için de.

En çok gerçekmiş gibi hissettiğimizde keyif alırız. Sıcak banyo suyuna dalmış gibi. Yüzmek için sonuna kadar girmeniz gerekir.

Bırakıyorum. Kollarımdaki bu yaratıktan başka bir şey düşünmüyorum.

Hiç böyle bir zevk hissetmemiştim. Seksin en güzel anı diye devam ediyor ama hepsi en güzel anlar. Her sevişmemiz bir öncekinden daha iyi ve hiçbir şeyin bunu geçemeyeceğini düşünüyorum, ama bir şekilde bir sonraki geçiyor.

Sonu ne olacak?

Bilmiyorum. Bir son istemiyorum.

Bunun bitmesini istemiyorum.

Onun içinde patlıyorum.

Benim orgazmım onunkini tetikliyor. İçine boşalmama bayılıyor; bu onu saatlerce vahşi yapıyor.

Boşalmasını izliyorum ve o da gözlerimin içine bakıyor, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Yavaş ve derin bir şekilde içine giriyorum, suda dalgalar yaratıyorum.

DERİ

N.

DERİ

N.

DERİ

N.

Her itiş, orgazmının gelgitidir, okyanus kadar acımasızdır. Yeterince zaman verirsiniz her şeyi silip süpürecektir.

Bakışlarımı tutamıyor; gözleri geri dönüyor ve uzun, çaresiz bir ses çıkarıyor, tırnakları sırtımda geziniyor. Tüm gün boyunca ofiste sertleşiyorum, sadece gömleğimin o çiziklerin üzerinde kaydığını hissediyorum.

Geldiğinde, teninden inanılmaz bir koku yükseliyor. Yağmur ve onun hakkında sevdiğim her şey. Onu içime çekiyorum ve uyanıyorum.

İşimin bittiğini sanıyordum, yakınından bile geçmiyordum. Sanki evrenler böyle oluşuyormuş gibi her şeyi ışık ve görüntü parıltılarıyla üflüyorum.

Beni sıkıca tutuyor, her yerime dokunuyor.

Kulağına "Sana tapıyorum" diye fısıldıyorum.

Eski Mısırlılar kedilere tapardı ve ben de lanet olası bir Firavunum.

O benim Bastet'im, koruma tanrıçası, zevk ve sağlık getiricisi.

Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, cildim parlıyor,
göğsüm b i r şampiyon gibi kabarıyor.

Diğer adamlar onun şanslı olduğunu mu
düşünüyordu? Ben gerçeği biliyorum.

Blake güçlüdür.

Gecenin geri kalanını birlikte izleme listemi inceleyerek
geçiriyoruz. Hayatımda daha önce hiç yapmadığım bir şey
yapıyorum: kitaplarımı açıyorum ve her şeyi paylaşıyorum.

Blake'in küçük bir yığını var, bu yüzden önemli değil;
piyasayı etkileyemez. Ama etkileyebilecek insanlarla
bağlantısı var. Önümüzdeki altı aylık hamlelerim için ona
güveniyorum.

Bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu biliyor ve
elini sürekli kalçamda tutuyor. Okşuyor. Sıkıyor. Bazen bir
soru sorarken parmaklarının sikimin üzerinde gezinmesine
izin veriyor ve beni cömert bir ruh haline sokmak istiyor.

Ona diyorum ki, "Borsa şimdiye kadar yaşadığınız en
zehirli ilişkidir. Duygusaldır, korku ve mutluluğa dayanır...
Amerika Birleşik Devletleri'nin Olimpiyatlarda başarılı
olması kadar basit bir şey herkesi iyi bir ruh haline
sokabilir ve hisse senetleri önümüzdeki iki hafta boyunca
yükselir. Bireysel hisse senetleri şirket performansına bağlı
olarak iyi performans gösterecektir, ancak kazanç raporu
açıklandığında hasar tamamlanmış ve kazanılacak para
kalmamıştır. Duygusal kalıpları belirlemeniz ve diğer
yatırımcıların nasıl tepki vereceğini tahmin etmeniz
gerekir. İşte momentum ticareti budur - duygusal ticaret.
Ve en güncel bilgiler kullanılarak günlük bazda yapılır."

Bunların çoğunu zaten biliyor ama yine de başını
sallayıp dikkat kesiliyor. Çünkü onu altınla kaplı bir
patikada yürüttüğümü biliyor.

"Serbest yatırım fonu yöneticileri ne günlük yatırımcılar ne de uzun vadeli değer yatırımcılarıdır. Salıncak ticareti yapıyorlar ki bu da ortada bir şey. Bu, bu şirketin iki hafta içinde kazançlarında yatağa sığacağını düşündüğümü söylüyor, bu yüzden bugün rakiplerinin hisselerini satın alacağım ve hisselerini açığa alacağım. Ve kazanç raporu açıklandığında, her ikisinden de para kazanmalıyım. Bu inşaat şirketinin devlet ihalesini alacağını düşünüyorum, bu yüzden bugün alacağım ve ihaleyi aldıklarında üç ay içinde satacağım. Büyük para, büyük hamleler demektir. Ama aynı zamanda çalıştığım şeyi değiştirdiğim anlamına da gelir - insanlar fark etmeden hiçbir şey yapamam. Ben bir piyasa yapıcısıyım. Yakında siz de öyle olacaksınız."

Yüzüme bakıyor, onunki hiç görmediğim kadar savunmasız.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ki biliyorum. Ya sen?"

Sırıttıyor ve şakacı bir şekilde omzuma yumruk atıyor.

"Evet. Ama ben kibirli bir pisliğim."

Gülüyorum ama başımı sallıyorum. "Hayır, değilsin."

Gözlerimin içine sabit bir şekilde bakıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü birini tanımak için biri gerekir. Ve ben aslında kibirli bir pisliğim."

Bu onu güldürüyor, zengin ve alçak.

Ben bir bağımlıyım, buna sahip olmalıyım. Daha, daha, daha, daha, daha, daha.

Blake sessizce, "Bu benim için çok şey ifade ediyor. Özellikle de senden duymak. Herkes aptal olduğumu düşünüyordu. Aptaldan da beter."

Hala devam ediyorum çünkü Blake ilk kez kendi isteğiyle geçmişinden bahsediyor.

Diyor ki, "Beş yaşına kadar konuşmadım. Geri zekalı olduğumu düşündüler. Artık bu kelimeyi söylememeniz gerektiğini biliyorum ama yıllarca bana böyle dediler. Cebiri sekizinci sınıf öğrencilerinden daha iyi yapabildiğimi fark ettiklerinde bile

bana sadece sayıları bilen gerizekalı derlerdi."

Koruyucu ailesinden bahsettiğini biliyorum. Nefes alamıyorum, konuşamıyorum ama çok istiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor, artık yüzüme değil, sehpaye boş boş bakarak, "Haklıydılar. Benim iyi olduğum şey bu. Diğer şeyler sahte. Sosyal ortamlarda iyi değilim. Kendimi hiç rahat hissetmiyorum. Hepsi bir rol, üzerinde çalıştığım ve pratik yaptığım bir rol. Ve hala çuvallıyorum."

Şansımı denedim ve elimi sırtında hafifçe gezdirdim.

"Herkes sosyal ortamlarda rol yapıyor."

Bana bakmak için çenesini kaldırdı. "Nereden biliyorsun? Sadece öyle olduğun için mi? Bu bir şey ifade etmez, sen de garipsin."

"Kendimi istisnai biri olarak görmeyi seviyorum."

"Tabii ki biliyorsun," diye homurdanıyor. "Bu da benim ne demek istediğimi kanıtlıyor - kendisi hakkında bunu söyleyebilecek başka kaç kişi tanıyorsun?"

Sırıtiyorum. "Olağanüstü diyebileceğim şeyler değil."

Gülmekten kendini alamıyor. İkimiz de yapamıyoruz. Doğru merceklerle bakınca her şey komik görünüyor. Blake de böyle biri işte; diğer her şey hakkındaki hislerimi değiştiren bir ruh hali.

Kolumu ona doladım ve kendime çektim.

"Birinin sana bunu söylediği için üzgünüm. Sen bir dahisin. Seninki gibi bir zekayla daha önce hiç karşılaşmamıştım."

Çenesini tutup yukarı kaldırıyorum ve bunu söylerken gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum:

"Sana hayranım."

Bu yüzde yüz doğru, onun benim yapamadığım yönlerine hayranlık duyuyorum. Ve benim yapabildiğim ama onun daha iyi ya da eşit derecede iyi yaptığı şeylere de hayranlık duyuyorum.

Bu kelimeleri kolay kolay

söylemem. Blake bunu biliyor.

Gözleri parlıyor ve vücudu hareketsiz kalıyor.

"Teşekkür ederim," diyor. Sonra beni derin derin öpüyor.

BLAKE

T Ramses'in koltuğunda kitaplarını inceleyerek geçirdiğim iki saat gerçek anlamda bir rüyanın gerçekleşmesi gibi. Gerçeklik hayal ettiğimden bile daha iyi, ki bu nadir görülen bir şey. I fantezilerimle derinlere ulaşıyorum.

Ramses daha derine iniyor. Bana zihninin nasıl çalıştığını, nasıl karar verdiğini öğretiyor. Hikayeleri, mesajı kendim bulmam için yeterli ipucu içeren dersler.

O haklıydı, benim bilmediğim şeyleri biliyordu ve onun özgürce sunduğu şeyler için çok yüksek bir bedel ödeyebilirdim.

Karşılığında, ikimizin de takip ettiği şirketler hakkında öğrendiğim her şeyi ona anlatıyorum. Bazılarını yazdığında ve hatta birkaç oyununu değiştirdiğinde duyduğum heyecan, bildiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Hayır, onu geç. Bütün gecenin en güzel anı Ramses'in gözlerimin içine bakıp bana hayran olduğunu söylediği andı.

Lanet olsun. Eğer beni boşaltmak istiyorsa, bunu yapmanın yolu buydu. Onun gibi bir adamdan bu sözleri duymak... Düşündükçe amımı ovmak istiyorum.

Her şey bir rüyaydı, ta ki ben koltuktan kalkana ve her şey bir kâbusa dönüşene kadar. Biz konuşurken, onun minderlerine kanımı akıtıyordum. Bıraktığım yama bir cinayet mahalline benziyordu.

"Çok utandım."

Ellerim ağzımın üzerinde. O kan kadar kırmızı olmalıyım. On dört yaşında mıyım? Yıllardır böyle bir hata yapmamıştım. Banyo erken getirmiş olmalı...

Eğer Ramses iğrenmiş görünürse, ölürüm.

Beni kucağına almadan önce kana şöyle bir baktı ve "Banyoya dönelim" dedi.

Ona karşı kıvranıyorum, "Bırak temizleyeyim! Siktir, özür dilerim, kollarına bulaşıyor..."

Beni sıkıca tutuyor, hareketsiz kalmaya zorluyor. Alnı benimkine yakın, "Umurumda değil. Bana bir bak. Endişeli görünüyor muyum? Çıkacaktır. Ya da çıkmaz. O kanepeyi o kadar sevmiyorum bile; bana bir iyilik yaptın."

Kendimi bu kadar kötü hissederken beni nasıl güldürebiliyor? Az önce utançtan sırılsıklam olmuştum.

Kolları beni derin, istikrarlı sakinliğiyle dolduruyor. Sesi göğsünden benimkine doğru titreşiyor. "Kanın beni uzaklaştırdığını mı düşünüyorsun? Bir daha düşün. Senden çıkan her şeyi seviyorum."

Beni yatak odasına götürüyor, ama banyo yerine beni yatağa atıyor.

"Çarşaflar-"

Elini ağzımın üzerine koydu. "Senden duymak istediğim tek şey bunun iyi hissettirip hissettirmediyi."

İçimde bir parmak kaydırıyor. "Acıyor mu? Acıyor mu?"

Hassasım ama bu duyguyu daha da güçlendirecek şekilde.

Parmağı nazik ve dili klitorisimin üzerinde geziniyor.

"Buna ne dersin? Bu iyi hissettiriyor mu?"

"İyiden de öte," diye nefes nefese kaldım.

"Bir yeriniz acırsa ya da yavaşlamamı isterseniz haber verin."

Arkama yaslanıp beni nazikçe yalamasına izin verirken, sıcak eli karnımın üzerinde bir ısıtma yastığı gibi uzanıyor. O kadar rahatlatıcı bir his ki, bir daha Ramses'in önünde ağlamama izin verecek olsam ağlayabilirdim.

Belki gözlerimin kenarlarından biraz nem sızıyor ama bazen uzanınca böyle oluyor işte. Bir anlamı yok.

Ramses'in kanepede bana ders verirken bana nasıl baktığını düşünüyorum. Doğru cevabı verdiğimde ya da zekice bir şey söylediğimde gözlerinin nasıl kırıştığını düşünüyorum.

Sana hayranım.

Boşalmaya başladım, yumuşak ve yavaş.

Ramses durmuyor; eli kırmızıya bulanıncaya kadar parmaklarıyla beni dikkatlice beceriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve tek gördüğüm kırmızı. Tek hissettiğim zevk. "Sen bir hayvansın," diyorum tekrar konuşabildiğimde.

Ramses sadece sırtıyor.

Hepimiz hayvanız. Başparmaklarımız olduğu ve konuşabildiğimiz için onlardan üstün olduğumuzu düşünmeyi seviyoruz, ama değiliz. Dürtülerimiz ve arzularımız var. Ve hayvanların aksine, onları kontrol ediyormuş gibi yapabiliriz. Bazen.

Ancak bu dürtüler GÜÇLÜDÜR. Onları bastırdığımızda, işte o zaman en az kontrole sahip oluruz. Çünkü serbest kalırlar.

Ramses beni o yatakta bir hayvan gibi beceriyor ve bir kez bile çarşafı ya da lanet olası kramplarımı düşünmüyorum.

Zevkin ve çılgınlığın içinde kayboldum.

İŞİMİZ BİTTİĞİNDE, ben onun göğsünün büyük kütlelerine uzanmışken ve Ramses saçlarımı hafifçe okşarken, sesinde garip bir tereddütle, "Yapmam gereken şu şeye benimle gelir misin?" dedi.

"Tabii. Ne oldu?"

"Gittiğim lisenin yerine bir lise yaptırдыm. İyi bir okul, harika öğretmenler var ama her şey boktan. Oldukça büyük bir kalabalığa sesleneceğim ve sizi ön sırada görmek güzel olur diye düşündüm."

Dirseğimin üzerinde doğrulup yüzünü kontrol ediyorum.
"Gergin değilsin, değil mi?"

Ramses'in gergin olduğunu düşünemiyorum.

"Pek sayılmaz," diye gülüyor. "Ama sen de orada olursan çok daha eğlenceli olacak."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Gizliden gizliye iyi bir adam mısın? Hastaneler, okullar inşa ediyorsun..."

"Merak etme," diye sırtıyor. "Benim adımı vermelerini sağlayacağım."

Gülüyorum, tekrar göğsüne yaslanıyorum. "Tanrıya şükür. Eğer senin için bir şey yoksa, gergin oluyorum."

"Ramses Howell Lisesi," diyor Ramses sanki taşta yazılmış gibi.

"Bu çok ateşli."

Kollarını bana doluyor, beni yakınında tutuyor. "O çocuklara geldiğim yeri göstermek istiyorum. Ne olabileceğimi orada öğrendim. Briggs'le acele etmeye başladığım yer, başarılı olabileceğime dair kendime güvenmeye başladığım yer."

Baştan sona sıcacıktım, Ramses'in tutkusu içime yayılıyordu.

"Sence orada senin gibi olabilecek biri var mı?"

"Muhtemelen hayır." Gülüyor çünkü gerçekten de o kadar kibirli. "Ama daha iyi olmalarını istiyorum. Aşağıya değil yukarıya bakmalarını istiyorum. Onlara bunun yapılabileceğini göstermek istiyorum."

Onu öptüm ve öpüşme sekse dönüştü.

Sonra tekrar onun kollarındayım, pencerelerin dışında yıldızlı bir gökyüzü, etrafımda bir sıcaklık kozası. Ramses'in eli karnımın alt kısmını okşuyor, krampları kovuyor.

O bana sarılmışken uykuya dalıyorum ve bütün gece orada kalıyorum.

TABITHA'YI BİR SONRAKİ ZİYARETİMDE, bana şöyle bir baktı ve neler olduğunu tam olarak anladı.

"Seni lanet olası aptal."

Tabitha berbat görünüyor. Kambur durmuş, kadife sabahlığını pençe gibi bir eliyle kavramış.

Arkasındaki aynada kendimi görebiliyorum. Çiçek açıyorum. Her şeyim zengin ve canlı görünüyor -saçlarım, tenim, gözlerim- ve Tabitha beni böyle yakalıyor. Tekrar düştüğümü böyle anlıyor.

Çünkü düşmek yaşamak gibidir. Yemek, içmek, nefes almak, koşmak ve uçmak gibi hissettiriyor. Neden kendimi bu kadar uzun süre aç bıraktım?

"O Desmond gibi değil," diyorum.

Tabitha eski bir mermer kadar bulanık ve soluk gözleriyle bana bakıyor. "Hepsi Desmond gibi."

Boğazımda öfke yükseliyor. "Erkekler mi Johnlar mı?"

"Ne fark eder ki?" Bu bir soru değil. "Ya istediklerini alırlar ya da satın alırlar. Satın alma zahmetine katlandıklarında şanslıyız."

Cidden sinirlenmiş bir halde küflü sandalyesinden kalktım. "Ne zaman bu kadar nefret dolu oldun?"

Cevabı zaten biliyorum. Yaşlandığında ve yalnız kaldığında nefret etmeye başladı.

Bu yüzden onun dairesinden hışımla çıkmıyorum.

Ben kalıyorum ve getirdiğim yiyeceklerle ona öğle yemeği hazırlıyorum. Birlikte yiyoruz ve cribbage oynuyoruz. Sıra ona geldiğinde ben oynuyorum ve dağıtıyorum - elleri daha da kötüleşti.

Sözü artık benim için bir müjde olmasa bile, artık öğretmenim olmasa bile, o hala benim arkadaşım.

Ve onu seviyorum. Onu en yaşlı, en hasta, en zayıf, en huysuz haliyle gördüğümde bunu anlıyorum. Ona baktığımda hala o sıcaklığı hissediyorum.

Elimi buruşuk yaşlı pençesinin üzerine koyuyorum. Teni yumuşak ve ince, mavi damarları şişkin.

"Hey," dedim. "Seni seviyorum."

"Aman Tanrım." Tabitha başını sallar. "O sana ne yapıyor?"

BLAKE

I Ramses'in büyük konuşması için özel bir özenle giyin. Bunun onun için önemli olduğunu biliyorum. Benim için de önemli olduğunu görmesini istiyorum. Markasıyla beni kucağına aldığı anda sırtıyordu. yeni bordo takım.

"Tamamdır!" Ellerimi kumaşın üzerinde gezdirerek ağlıyorum. "Tam zamanında geldin."

Ramses bu zengin, koyu şarabın içinde muhteşem görünüyor, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Mavi onun rengi, en çok seçtiği renk ama bu kırmızı onu bir imparator gibi gösteriyor.

Çok güzel uyum sağlayan koyu deniz mavisi bir elbise giyiyorum. Bu tür düşüncelere gülsem de bu gece aramızda kozmik bir bağ varmış gibi hissettiriyor.

"Benimle geldiğin için teşekkürler," diyor kolunu omuzlarımın arkasına atarak. Bundan sonra kova koltuklara geri dönebileceğimi hiç sanmıyorum. Ona sokuluyorum, ayaklarımı bankın üzerine koyabilmek için stilettolarımdan sıyrılıyorum.

Ramses oldukça büyük bir kalabalığa konuşacağını söylerken küçümsüyordu. Işıklı çimler, polis komiserinden belediye başkanına kadar şehir okullarını destekliyor görünmek isteyen herkesle doluydu.

Yeni lisenin görkemli taş görüntüsü, Ramses'in adı on fit yüksekliğinde harflerle arkada yükseliyor. Elleri cebinde, gülümseyerek bir kez bakar.

Çimenlere adımını attığı anda, dikkatini çekmek için birbiriyle yarışan gazeteciler, parıltılı kişiler ve finans tipleriyle karşılaşılıyor. Beni yanından ayırmıyor, kollarını belime doluyor. Bizi kimin birlikte gördüğünü umursamıyor, hatta beni tanıdığı herkesle tanıştırmak için elinden geleni yapıyor.

Sırıttıyor, saçları her zamankinden daha düzgün taranmış, yüzü yeni tıraş edilmiş. O kadar güzel kokuyor ki, kolunda bir saat geçirdikten sonra yakınlıktan kafayı buluyorum.

Briggs acele ediyor, vücudu pahalı ama kötü oturan bir takım elbisenin içine tıktırılmış. Briggs bir buldog gibi yapılı, Ramses'in daha kısa ama daha geniş bir versiyonu. Birlikte kaldırdıklarına eminim.

Briggs konuşmadığı zamanlarda yakışıklıdır - ağzını açtığı anda o berbat New York aksanı ortaya çıkar. Yüksek elmacık kemikleri, geniş bir yüzü, dar gözleri ve hafif kalkık bir burnu var. Dudakları dolgun. Cildi pürüzsüz ve altın sarısı.

"Tüm bu zengin sürtüklerin topuklarını çimenlere sıkıştırmalarını izlemeye bayılıyorum." Beni fark etti ve sırttı. "Sen hariç tabii, Blake."

"Hangi kısımdan muaf tutuluyorum?" Gülüyorum. "Çünkü kesinlikle çimenlikte sıkışıp kalacağım."

Briggs ciddiyetle, "Evet ama bundan zevk almayacağım," diye söz veriyor. "Hamptons için bana bir bebek seçtin mi?"

"Evet."

Magda'dan rica ettiğimde çok istekliydi ve eğer bütün bir hafta sonunu yakın bir yerde geçireceksek Briggs'i kontrol altına almak için yardım etmesini çok isterim.

"Onun var mı..." Briggs göğsünün altında, büyük göğüslerin evrensel işareti olan bir el hareketi yapıyor.

"Şimdiye kadar gördüklerinizin en iyisi."

"Yesss," diye tıslıyor.

Cebindeki telefonu çalıyor.

"Lanet olsun! Bu-"

"Biliyorum." Ramses başını salladı. "abuk dön, başlamak üzereler."

Briggs acele ediyor, zaten çağrıya cevap veriyor.

O ayrılır ayrılmaz, kültürlü bir kadın sesi "Ramses!" diye seslenir.

Ramses'in vücudu kaskatı kesildi, yüzü tahta gibi sertleşti.

Tuhaf bir şekilde tanıdık gelen balta suratlı bir adam eşliğinde zarif bir sarışın yaklaşıyor. Bizi asansörde sevişirken yakalayanın o olduğunu fark ettiğimde bir utanç ve bir zevk hayaleti yaşıyorum.

Sarışın elini Ramses'in koluna koyuyor, benim tutmadığım koluna.

"Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Kameralar yanıp sönüyor. Ramses öfkeli görünüyor, baltalı yüzlü adam daha az öfkeli. Sadece kadın gülümsüyor - görünüşe göre randevumu doğuran kadın.

"Peki bu kim?" diyor, o sıkı gülümsemesini bana çevirerek.

"Blake Abbott," diyor Ramses, dudakları o kadar sert ki zar zor konuşabiliyor. Kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor. "Benim kız arkadaşım."

Sesinin sıcak olduğu tek an, o iki kelimeyi söylediği andır: Kız arkadaşım. Kalbim çok sert atıyor.

"Gerçekten mi?" Annesi beni bir aşağı bir yukarı süzerken çok iyi bildiğim bir ifade takınıyor. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Eskort olduğumu bilsin ya da bilmesin, anneler arasında hiç popüler değilim. Sanırım göğüslerden dolayı, ama kişiliğimden de olabilir. Bir türlü uyuşamıyoruz.

Ramses onun sorusunu duymazdan gelir. Dişlerinin arasından, "Seni ben davet etmedim," der.

"Saçmalama!" Hayatımda duyduğum en sahte kahkahayı attı. "Tabii ki oğlumun hayırseverlik çabalarını destekleyeceğim. En ön sırada oturuyor olacağım."

"Onunla mı?" Ramses tükürüyor, sevgilisine bakıyor. "Git kendini becer."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve ondan uzaklaşıyor, elim sıkıca onunkine kenetlenmiş.

"O senin annen miydi?" Diyorum, gerçi bunu anladığımızdan oldukça eminim.

"Evet," diye homurdandı Ramses.

"O neden burada?"

"İlgi çekmek için tabii ki." Sonra biraz yavaşlayarak itiraf ediyor: "Ve muhtemelen benimle barışmaya çalışmak için."

Bir sonraki soruyu sormalı mıyım bilmiyorum ama içi

n. "O ne yaptı?"

Ramses o kadar kızgın ki titriyor. Onu daha önce hiç görmemiştim.

Bunun gibi. Onu kalabalıktan uzaklaştırıp krem rengi çiçeklerden oluşan bir perdenin arkasına çekiyorum.

"Hey." Ellerimi omuzlarına koydum ve gözlerinin içine baktım. "İyi misin?"

"Evet," diyor. Sonra başını sallayarak, "Hayır, aslında."

Kollarımı beline doladım ve yanaklarımı göğsüne yaslayarak ona sarıldım. Kalbi kulağıma çarpıyor. Bir süre sonra o da kollarını bana doluyor ve yavaşça sırtımı okşuyor. Kalp atışları makul bir tempoya dönene kadar yavaş yavaş sabitleniyor.

"Bizi terk etti," diyor Ramses. "Babamı daha iyi bir adam için terk etti. Ve beni öldüren de bu - o daha iyi bir adam. Babam bir başarısızlıktı."

Sesi kalın. Elleri beni sıkıca kavırıyor.

"Düğün gününde ağzına bir silah dayadı. Kız biliyordu ve koridorda yüzünde bir gülümsemeyle yürüdü. Bunun için onu sonsuza kadar sikeyim."

Her kelime mideme bir taş gibi oturuyor. Ramses sözlerini bitirdiğinde omuzları çöküyor, sanki üzerindeki ağırlığın bir kısmını bana aktarmış gibi. Ona sıkıca sarılıyorum, bana söylediği için memnunum.

"Çok özür dilerim."

Ona en acı anılarımdan birini anlattığımda Ramses bana böyle demişti. Bu acıdan o sorumlu olmasa da, özrü kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Çünkü alabileceğim tek özür bu.

Ramses iç geçiriyor, yüzünü saçlarıma bastırıyor. "Teşekkür ederim. Burada olduğun için teşekkür ederim."

İkimizin de daha iyi hissetmesi için gereken süre boyunca birbirimize sarılarak duruyoruz. Sonra biraz geri çekilip "Yanındaki Azrail kim?" diye sordum.

"Halston Reeves," diyor Ramses. "Oakmont'u o yönetiyor."

"Ohhh," diyorum sonunda isimle yüzü eşleştirmenin verdiği özel bir zevkle. "Orospu çocuğu."

"Kelimenin tam anlamıyla," diyor Ramses.

Bu bizi en çocuksu şekilde güldürüyor.

"H a d i , " dedim. "Kendi konuşmanı kaçırmak istemezsin."

"Bensiz gerçekten başlayamazlar."

Bu doğru, ancak organizatör sonunda bizi fark ettiğinde son derece telaşlı görünüyor. "Ramses, işte buradasın! Ben de gerilmeye başlamıştım."

"Merak etme," diyor. "Sadece yarı sarhoşum."

Zavallı kadın gülse mi ağlasa mı karar veremez.

"Sadece şaka yapıyorum," der nazikçe.

Ramses sahneye tırmanıyor. Annesinin üç aşağısındaki çim sandalyede yerimi alıyorum. Bütün dişlerini ve elmaslarını sergileyerek ona bakıyor. Kocasını ters ters bakıyor.

Briggs nefes nefese yanıma çöktü, telefonunu cebine geri soktu. Ramses'in annesini görünce, "Ne oluyor lan?" diye mırıldandı.

Kalabalık zengin ve başarılı insanlarla dolu, ama aynı zamanda öğrencilerin yüzlerini de görüyorum - belli ki giyinmiş çocuklar

Smokinleri, cüppeleri ve hatta düğmeli gömlekleri olmasa da en iyi kıyafetlerini giymişler. Yine de saçlarını taramışlar, spor ayakkabılarını bağlamışlar ve ucuz ve güzel mücevherlerini takmışlar. Her biri Ramses'i izliyor.

Ramses sahneyi geçer, devasa ve güçlüdür.

Podyuma ulaştığında annesi "Seninle gurur duyuyorum, Ramses!" diye seslenir.

Beklenen sessizlikte sesi yüksek ve net. Herkes dönüp bakıyor.

Ramses'in yüzü kızarır. Omuzları kaskatı kesildi ve notları avucunun içinde buruştu.

Herkes bekliyor. Hala konuşmuyor.

Annesi elindeki programla kendini yelpazeliyor. Ramses podyumun arkasında duruyor, onu görmezden gelmeye çalışıyor ama hareket tekrar tekrar gözlerini çekiyor.

Bu kaltağı öldürebilirim.

Onun yerine en iyi yaptığım şeyi yapıyorum, Ramses'in dikkatini çekiyorum.

Bacaklarımı yavaşça ve kasıtlı olarak açıyorum, ona bu elbisenin iç çamaşırı için yer bırakmadığını gösteriyorum. Sadece bir saniyelik bir parlama ama o görüyor ve dudağını ısırtıyor.

Şimdi yüzünde farklı bir renk var. Az önce Ramses'in yüzünü mü kızarttım?

Sırıltısı kırılır. Derin bir nefes alıyor ve notlarını göğüs cebine tıktırıyor.

Öğrencilere bakarak şöyle diyor: "Ramses Howell Lisesi... Uzun zamandır bu günü iple çekiyordum. Ama iş hayatında öğrendiğim bir şey varsa o da hata yaptığınızda bunu kabul etmekten korkmamaktır."

Kalabalık tedirgin bir şekilde yer değiştirir. Bekledikleri açılış bu değildi.

Çocuklar neşeleniyor. İlgilerini çekti. Hevesle öne doğru eğilirler.

"Beni yetiştiren okula geri verme fikri ilk aklıma geldiğinde, yardım edemedim ama kendi adımı koydum. Gurur duyuyorum.

bir Titan olmak için. Sizin yaşadığınız yerde büyüdüm. Adımı o duvara asarsam size ilham veririm diye düşündüm."

Kalabalık hep birlikte taştan yapılmış görkemli surete, üç metre boyundaki serif oymalı harflere bakmaya başlar.

Ramses derin ve gür sesiyle onları geri çağırır:

"Harika bir şey başarmak için benim adımı bir okulun üzerinde görmenize gerek yok. İhtiyacınız olan her şeye zaten sahipsiniz."

Havada bir değişim var, öğrenciler yaklaştıkça sıcaklık artıyor.

Ramses ellerini saçlarında gezdirerek saçlarını mahvediyor.

"Ben bu sokaklarda büyüdüm. Wyckoff Caddesi'nde yaşadım. En iyi arkadaşım Briggs iki blok aşağıda Cypress'te yaşıyordu. Hâlâ en iyi arkadaşım ve meslektaşımdır."

Briggs oturduğu yerde kaykılır, dudaklarını bükerek mahcup bir şekilde gülümser.

"En sevdiğim öğretmenim hâlâ burada ders veriyor," diyor Ramses. "Bana yatırımları öğreten oydu. Bay Petersen, elinizi kaldırın."

Yeşil hırkalı, son derece yaşlı ve güler yüzlü bir adam elini kaldırır. Öğrenciler alkışlıyor ve tezahürat yapıyor - belli ki popüler biri.

Ramses sırayla çocukların her birine bakar.

"Sen zekisin. Tutkulusun. Dünyaya açıldığınızda, dışarıda bir sürü sahtekar olduğunu göreceksiniz. Ama gerçek ve özgün bir şey bulduğunuzda ve onu sevdiğinizde..." Duraklıyor ve gözlerinin içine bakıyor, sonra tekrar çocuklara dönüyor. "Kimsenin onu sizden almasına izin vermeyin. Benim bile."

"Siz Brooklyn Titanlarısınız. Titanlar cesurdur. Titanlar güçlüdür. Titanlar dünyayı değiştirir."

"Şimdi ismimi orada betonda gördüğüme göre, birinin bunu indirmesi gerekiyor. Neyse ki bunun parasını ödeyen adamı tanıyorum ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyor."

Çocuklar gülüyor ve yetişkinlerin çoğu da gülüyor, ancak bazıları hala endişeli görünüyor.

"Benim adımı okuldan kaldıracağız çünkü bu benim okulum değil. Sizin okulunuz. Ve Bay Petersen, siz de

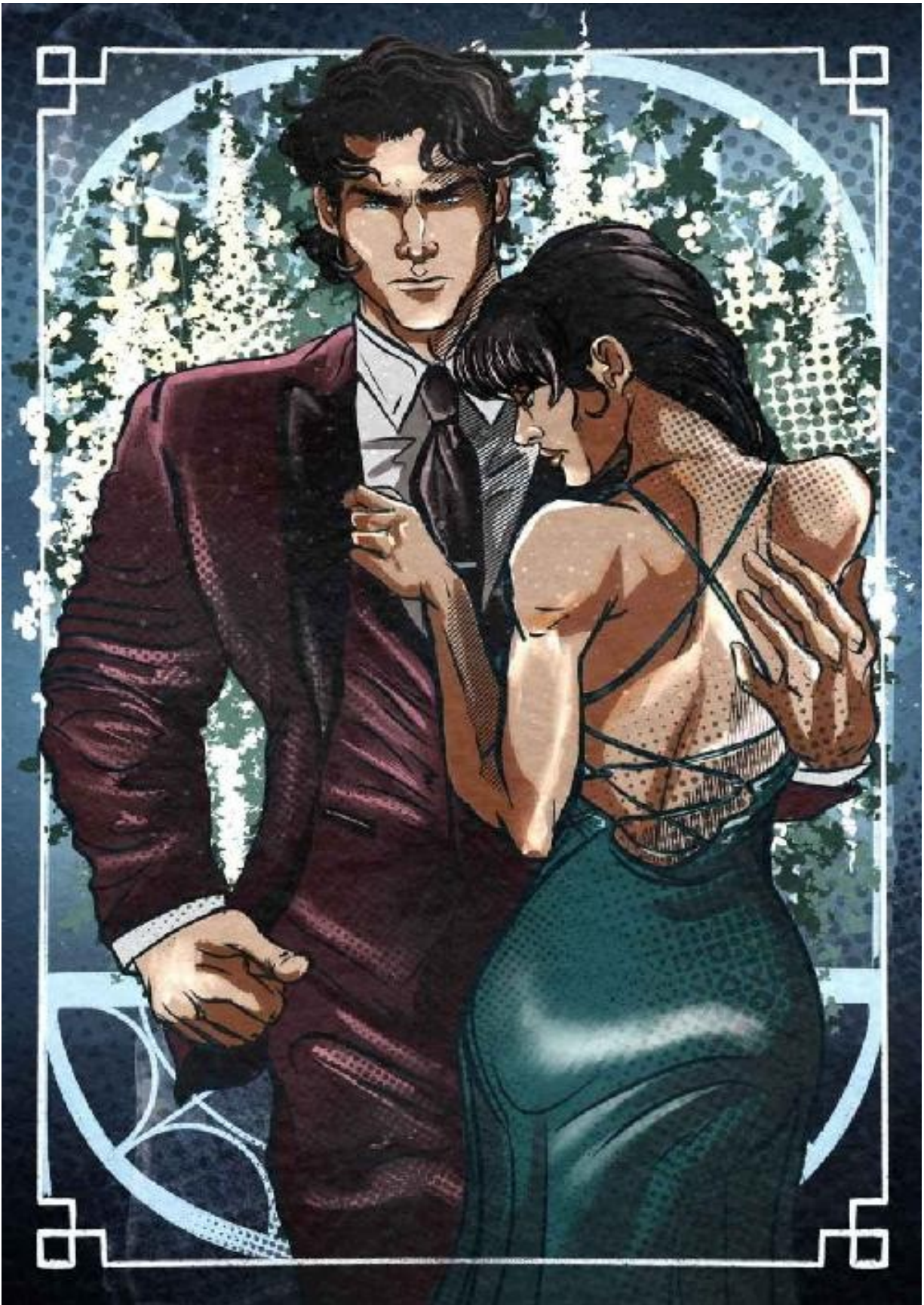
Bir yatırım kulübü kurmak. Her yılın sonunda bir yarışma olacak ve ben de jüri üyesi olacağım. Kazanan takımın hepsi seçtikleri okula tam burs alacaklar. Eğer benim adımı vermek isterseniz, Ramses'in Yatırım Kulübü deyin. Ama Brooklyn Titanları'na kimsenin dokunmasına izin vermeyin."

Öğrenciler kükrüyor, kalabalık da.

Ramses bağırır, "Ve en tepeye kadar çıktığınızda, asansörü tekrar aşağı göndermeyi unutmayın!"

Şimdi tezahüratlar ulumaya dönüştü. Ramses'e bakıyorum, göğsüm yanıyor. O da bana bakıp göz kırpmıyor. Çünkü kulübe ne derlerse desinler, o benim için yapıyor.

RAMSES

T Yazın geri kalanı güzel bir bulanıklık içinde geçti. İŖteyken yükseliyorum ve Blake ile birlikteyken kendi özel dünyamızda kayboluyoruz.

Haftada iki ya da üç kez Minx oynamaya geliyor ve ben de fırsat buldukça onunla saatler çalıyorum, toplantılar arasında öğle yemeğinde buluşuyoruz, hatta cumartesi günü ofise gitmeden önce kahvaltı ediyoruz.

Onu başka randevulara da götürüyorum - Yankees'de loca koltukları, The Bowery Electric'te dans ve April'in yeni mekânı açıldığında akşam yemeği için dışarı. April bize tadına bakmamız için o kadar çok küçük tabak getiriyor ki masada bir santim bile boş yer kalmıyor. Blake ve ben merhamet dilenene kadar yiyoruz ve o zaman bile April bize üç farklı tatlı getiriyor.

Blake kollarımda uyuyakaldığı geceden bu yana iki kez daha evimde kaldı. Onu kalması için zorlamıyorum, ama her uyandığımda hala yanımda kıvrılmış olduğunu görmeyi bir zafer sayıyorum.

Ona kız arkadaşım dememle ilgili hiçbir Ŗey söylemedi. Bunu söylemeyi planlamamıştım ama ağzımdan çıkınca doğru gibi geldi.

Bunun gerçek olmasını istiyorum.

O sahneye çıktığım anda bunu anlamıştım, annem oturduğu yerden bana sırtırken zihnim bomboştu. Çok sık oyundan atılmam ama o gece berbat bir haldeydim.

Blake ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Seyirciyi çıplak mı hayal edeyim? Hayır, gördüğünüz en ateşli kızın size amını gösterdiğini hayal edin - işte bu şekilde aklınız başınıza gelir.

Beynimdeki tüm öfkeli düşünceleri sildi, böylece tek gördüğüm bana gülümseyen yaramaz yüzüydü. Bana en iyisi olduğumu hatırlattı çünkü en iyisi ön sırada oturuyordu.

Ondan sonra ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

Titan Lisesi okulun dış cephesine geri döndü ve Bay Petersen Eylül ayında başlatacağı yatırım kulübü için başvuruları almaya başladı bile. Bu çocuklardan birinin bir sonraki Ramses ya da Blake olabileceği düşüncesi, yoksulluğun çekiminden kurtulmak ve uzaya fırlamak için sadece sert bir itmeye ihtiyaç duyan bir sonraki parlak beyin... Bu sürekli olasılık, taze ve canlı, beni soğuk, ölü taştaki kendi adımdan çok daha mutlu ediyor.

Ağustos ayının son Cuma günü Blake'in binasının dışında beklerken buldum kendimi, bronz renkli güneşi içime çekmek için Lincoln'ün üstünü açmıştım.

Telefonum çalıyor.

Birkaç dakika gecikeceğim, gelmek ister misin?

Okumayı bitirmeden kaldırıma çıktım. Blake'in dairesinin içini görmek için can atıyordum.

Yiyecek taşıyan bir kadın için ön kapıyı tutuyorum ve onu merdivenlere kadar takip ediyorum. Kapıyı çaldığımda Blake irkilmiş görünüyordu.

"Hangi kapının benim olduğunu nereden biliyordun?" "Yıllardır biliyordum."

"Ve sen beni hiç şaşırtmadın mı? Ne kadar da ölçülüsün."

Sırıtiyorum. "Beni yukarı davet etmen için her şeyimi verdim."

"Şey..." Blake gülümsüyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

Etrafımdaki geniş açık alana bakıyorum. Blake'in klasik bir çatı katı var, iki kat yüksekliğinde, duvarlar gri kül blok ama yerler sıcak ahşap. Alan sade; tezgahlarda tek bir alet yok, sehpanın üzerinde hiçbir şey yok. Pencereilerin yanındaki duvar bitkilerle dolu; eğrelti otları, yapraklar, saksı ağaçları ve uzun sarmaşıklar.

"Bunları beğendin mi?" Tabandan tavana uzanan ormanına yaklaştığımda Blake, "Bunları beğendin mi?" diye soruyor. "Koleksiyonuma eklemeler yapıyorum. Alocasia'yı nasıl canlı tutacağımı henüz çözemedim ama filodendronlar öldürülemez."

"Havanın taze kokmasını sağlıyor, bunu benim evimde de yapmalıyım." Zemin seviyesinde etrafa bakıyorum. "Bir kediniz olduğunu düşünmüştüm."

"Ben de bir tane almayı düşünüyordum." "Almalısın.

Hayatını değiştirir."

Blake gülüyor, uzun kahverengi boğazını ve tüm güzel dişlerini ortaya çıkarıyor. Kuşgözü dantelden, önden bağlanan bir bluz ve aynı kumaştan bir etekten oluşan sevimli bir kıyafet giyiyor. Bronzluğu yaz boyunca derinleşmiş, gözleri bahar çimenleri gibi yeşil görünüyor. Gamzesi kapıdan girdiğim andan beri görünüyor.

Dairesi tıpkı onun gibi kokuyor, bu da sonsuza kadar içinde yaşamak istediğim anlamına geliyor.

Bitki duvarının karşısında, aynı şekilde iki kat yüksekliğinde, her iki yanında demir merdivenler bulunan bir kitap duvarı vardır. Raflar biyografiler, kurgular, eski deri ciltler, hatta bazı eski ders kitaplarıyla dolu.

"Bunların hepsini okudun mu?"

"Çoğu," diyor Blake. "Geceleri ancak bu şekilde uyuyabiliyorum. Ama sonra sabah üçe kadar okuyorum."

"Benim de uyku sorunum var." Son zamanlarda bunun pek de doğru olmadığını fark edene kadar kelimeler ağzımdan çıkmıştı. Özellikle de

Blake'in bizde kaldığı geceler - o kollarımda uyuduğunda, rüyalarım ayrılamayacak kadar karanlık ve şehvetli oluyor.

Parmaklarımı, okuduğumuz ortak kitapları bulmaya çalışarak, rengârenk kitap sırtlarında gezdiriyorum.

"Bunu sevdin mi?" Dale Carnegie'nin How to Win Friends and Influence People kitabını çıkardım.

Blake'in kopyası hırpalanmış ve sararmış, iç kapağında kurşun kalemle yazılmış bir fiyat var. Kitaplarının çoğu daha önce başkasına aitmiş gibi görünüyor.

"Bayıldım," diyor. "Yüz yıl önce yazılmış bir kitabın bugün o zamankinden daha gerçekçi olması komik değil mi?"

"İnsanlar o kadar da değişmez."

"Hepimiz hakkında doğru olan şeylerde değil." Gülümsüyor. "Kendimiz hakkında konuşmayı ne kadar çok sevdiğimiz gibi."

"Sen değil," diye karşı çıkıyorum. "Ama senin hakkında öğrendiğim her şey beklediğime değdi."

Sergilediği ne bir fotoğrafı ne de bir hatırası var. Kitaplarının yanı sıra mekandaki en kişisel şey duvarlardaki sanat eserleri - galeri tarzında büyük renk sıçramalarıyla asılmış düzinelerce baskı. Bazılarını lisede aldığım tek sanat takdiri dersinden hayal meyal hatırlıyorum.

Yeşil kadife sabahlık giymiş yemyeşil kızıl saçlıyı gösteriyorum. "O kim?"

"Bocca Baciata-öpülmüş ağız."

Elbette, kızın boyalı dudakları saçlarından daha kırmızı ve hafifçe şişmiş.

"Yani... öyle miydi?"

"Muhtemelen," Blake gülüyor. "The model oldu Dante Rossetti'nin

metresi."

Yirmi yıl önceki bir dersi hatırlamakta zorlanıyorum.

"Modellerin çoğu seks işçisi değil miydi?"

Blake omuz silkiyor. "İş ve seks işçiliği arasındaki çizgi kadınlar için her zaman bulanık olmuştur."

Göğsüme ağırlık çökerken o hiç istifini bozmadan tabloya bakıyor. Dilim dudaklarımı ıslatıyor.

"O çizgiyi ilk ne zaman geçtiniz?"

Blake dönüyor, mürekkep rengi saçları dönerek çıplak kollarının etrafına yerleşiyor.

"Nasıl saydığınıza bağlı." "Nasıl sayıyorsun?"

Onungözlertutun Benim, temiz ve göz kırpmadan. "I on üç yaşındaydı."

Midem yavaş ve mide bulandırıcı bir şekilde yuvarlanıyor. Söylemesini beklediğim şey her neyse... o değildi.

Blake'e seks için para ödediğim için bir an bile kendimi suçlu hissetmedim, ta ki o ana kadar.

"Yapma." Blake, kaşlarının arasında beliren o öfke çizgisiyle, "Yapma," diyor.

"Ne yapmayayım?"

"Bana öyle bakma." "Ne gibi?"

"Sanki ben bir kurbanım."

"Ben değilim." Elimi yüzüme sildim. "Sadece on üç mü? Tanrım, Blake."

"Şu anda yirmi yedi yaşındayım. Bu hayatımın yarısından daha önceydi. Burada yaptığımız şeyin," diye aramızda işaret ediyor, "bununla hiçbir ilgisi yok."

Blake'in bir yetişkin olduğunu ve benim acıمامı istemediğini biliyorum, ama onun çok daha genç bir versiyonunun, benim sıkık bir versiyonum cüzdanından yüz dolarlık bir banknot çıkarırken gergin bir şekilde dudağını ısırıldığı görüntüsünden kurtulamıyorum...

"İşte tam da bu yüzden bu konuda konuşmuyorum," diyor Blake, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Beyaz bir şövalyeye ihtiyacım yok. Senin de kendini suçlu hissetmene ihtiyacım yok."

"Biliyorum." Yüzümde beni ele veren ifadeyi yok etmeye çalışıyorum. "Sadece içimde birini öldürme isteği uyandırıyor, hepsi bu."

"Mükemmel," diye homurdandı Blake. "Çünkü birkaç saat içinde Desmond'ı göreceğiz."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu unutmuşum."

"Ve hepsi senin suçun." Blake kolunu sakın bir şekilde benimkine doladı. "Yani onunla konuşması gereken kişi sensin."

Hafta sonu çantasını almak için eğildi. Önce ben kaptım. "Ben taşıyabilirim!"

"Benim yapabildiğim kadar kolay değil." Çantayı omzuma atıyorum ve boştaki kolumla onu kendime çekiyorum.

Arabaya inene kadar Blake'in çoktan hazırlanıp giyinmiş olduğunu fark ettim. Hiç de geç kalmamıştı. Bu da demek oluyor ki beni davet etti... sadece istediği için.

"Neye gülüyorsun?" dedi.

"Düşünüyordum da, bir dahaki sefere geldiğimde bana yemek yapmalısın."

Blake başını sallar. "Ben sadece kendim için yemek yaparım."

"Ama bütün mesele de bu zaten." Kaldırımdan uzaklaşırken kolumu arkasına atıyorum. "Bu yüzden o kadar zahmete giriyorsun ki sonrasında yemeği paylaşabiliyorsun. Ve çılgın yeteneklerin için övgü almak için."

İlk karşılaşmamızda Blake'in iltifatları ne kadar çok sevdiğini öğrendim.

Ama yüz ifadesi şaşkın, hatta biraz rahatsız. "Sorun nedir?"

Nefesini bırakıyor. "Bazen ne kadar tuhaf olduğumu unutuyorum. Hiç kimse için yemek yapmadım, bir kez bile. Bütün amacın bu olduğunu söylediğinizde, belki de herkes için öyledir. Aile, arkadaşlar ve insani bağlarla ilgili tüm bu ortak, günlük şeyler var... Ben bunu kaçırdım. Hiç öğrenemedim. Ve bazen asla öğrenemeyeceğimi düşünüyorum."

"Değiştirmek istediğiniz her şeyi değiştirebilirsiniz."

"Yapabilir misin?" Bu gerçek bir soru-Blake bana bakıyor, yüzü çıplak. "Bir keresinde yavru kediler üzerinde bir deney yapmışlardı - hayatlarının ilk altı haftası boyunca göz kapaklarını dikerek kapatmışlardı."

"Ne oluyor lan?"

"Biliyorum. Mesele şu ki, altı hafta sonra gözlerini açtıklarında göremiyorlardı. Sonsuza kadar kör kaldılar. Çünkü beyinlerinin karanlıkta solan ve ölen kısmı bir daha asla iyileşemedi."

Elimi ensesine koyuyorum ve güneşin ısıttığı dudaklarını öpebilmek için onu kendime çekiyorum.

"Sen kör bir kedi yavrusu değilsin. Gözlerin hiç bu kadar geniş olmamıştı. Dünyayı yeni bir şekilde deneyimlemeni izliyorum ve öyle olduğunu biliyorum çünkü aynı şey bana da oluyor. Benim de göz kapaklarım dikilerek kapatılmıştı. Ama tamir edilemeyecek kadar bozuk değiliz. Hâlâ değişebiliriz, bunu birlikte yapıyoruz. Nerede olduğuna bir bak, Blake."

Etrafımızdaki yüksek binalara, eski şeker akça ağaçlarına, hareketli kaldırım kafelerine, Manhattan'ın açık üstü açık arabadan gelen canlı ve hareketli tüm görüntülerine, kokularına ve seslerine bakıyorum.

"Bak ne kadar ilerledin. Herkesin olmak istediği yerdesin, dünyanın tepesinde. Ama bu senin son halin değil - bundan on yıl sonra ikimiz de bugün olduğumuzdan daha iyi olmalıyız. Ve seninleyken daha önce hiç olmadığım kadar motive oluyorum."

Blake bana bakıyor, gözleri kocaman ve parlıyor, dudakları Bocca Baciata'dan daha kırmızı.

"Hissettiklerimi değiştiriyorsun," diye fısıldıyor. "Ruhuma kazınmış olduğunu düşündüğüm şeyler sen bana baktığında eriyip gidiyor ve yeni bir şeye dönüşüyor. Bana böyle dokunduğunda."

Elim ensesinde ağır bir şekilde duruyor, altındaki gerginlik yavaşça serbest kalıyor.

Tamamen rahatladığında nihayet "Ailene ne oldu?" diye soruyorum.

Cevap Briggs'in dosyasında yoktu. Tek bildiğim Blake'in bana söylediği. Koruyucu ailedeymiş. Ve sonunda, 18 ay boyunca Crossroads Çocuk Merkezi'nde.

Blake'in sesi düşüyor, radyodaki müzik ve etrafımızda esen rüzgâr yüzünden zar zor duyuluyor.

"Benim hiç olmadı. Annem on altı yaşında hamile kaldı, tıpkı onun annesi gibi. Büyükannem benden çok az büyüktü," diyor Blake acı bir kahkaha atarak, "ve daha da az

annemin hatasıyla ilgilenmekle kendi hatasıyla ilgilenmekten daha çok ilgileniyordu."

Yüzü, onu hafıza bankalarını karıştırmaya zorladığımda yüzüne gelen o uzak donuk ifadeye yerleşiyor.

"Ama tabii ki bu o kadar basit değil. Eğer nereden geldiklerini, neler yaşadıklarını biliyorsanız... Coney Adası bir üst seviyeydi. Herkes kendi kaçışını seçer. Büyükanneminki alkoldü. Anneminki metamfetamin. Büyükannem hâlâ hayatta. Ama annem asla geri dönemeyeceği kadar derin bir tavşan deliği arıyordu. Ve bir gün... dönmedi."

Blake gözlerini kapatır.

"Ondan çok önce beni görmeye gelmeyi bırakmıştı zaten. Bir bakıma daha iyiydi. Verandalarda onu bekleyerek harcadığım saatler..."

Boğazımdaki kalınlık konuşmamı zorlaştırıyor. "Keşke zamanda geri gidebilsem ve seninle ilgilenebilsem."

Blake bu fikri reddederek başını sallar.

"Beni ben yaptı ve bunu en gerçekçi şekilde söylüyorum. Eskiden bu dünyadan farklı bir dünyada yaşıyordum. Her şey kopup gittiğinde..." elleri yüzünün etrafında havada hareketler yapıyor, koparıyor, yırtıyor, "Burada gerçek dünyada yalnız kaldığımda, beni değiştirmeye zorlayan şey buydu. Dersler acımasızdı ama ben böyle öğrendim."

Elimin altında sırtı sertleşiyor, o derslerin demiri her zerresine işlemiş.

"Herkes kendi kaçışını seçer," diye tekrarlıyor Blake. "Benimki eskiden paraydı. Şimdi... Minx."

Bunu sanki bir sürprizmiş gibi söylüyor. Sanki o ana kadar zihnindeki idolün yerini yaşayan, nefes alan, büyüyen ve her ziyaretimizde değişen bir şeyin aldığını tam olarak fark etmemiş gibi. Minx'ten yorulmuyorum çünkü Minx bizim birlikte yaptığımız deneyler. Ne olmasını istiyorsak, neye ihtiyacımız varsa o oluyor.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Ben de aynı şeyi hissediyorum."

İkimiz de aynı hedefin peşindeydik; zihnimizdeki sayı, başardığımız anlamına geliyordu.

Benimkini vurdum ve hemen başka bir tane aramaya başladım.

Neden?

Çünkü aslında başarmış gibi hissetmedim.

Aynen öyle hissettim.

Blake ile tanışana kadar hiçbir şey değişmedi.

Şimdi her şey değişiyor. Ve hayatımda ilk defa bir planım yok. Tek yapabileceğim bu her neyse ona sıkı sıkı tutunmak ve çuvaldamamak için dua etmek.

Şehirden çıkıp Long Island'ın, artık ada bile olmayan bir adanın çağıran parmağına doğru gidiyoruz. Her şey değişebilir.

Blake sessizce şöyle diyor: "Dört yaşındayken beni koruyucu aileye verdi. Uzun bir süre boyunca beni en çok mahveden şey bu oldu. Bakım altındaki çoğu çocuk kaçırlırdı. Size yetkililerin gelip onları okullarından kaçırdığı günü, boş dairelerini, çılgık atan ebeveynlerini anlatırlar... Annem beni bıraktı."

Blake'in durumu benimkinden çok daha kötüydü ama ikimizin de yaşadığı tek şey annelerimizin bizi terk ettiği gündü.

"Sizden uzaklaşan birinin sırtının şeklini asla unutmazsınız" diyorum.

Blake başını sallıyor, dudakları solgun ve basık. "Bağ kurabildiğim tek kişi oydu. İletişim kurabildiğim tek kişiydi. Yiyecek, içecek ya da en sevdiğim battaniye için küçük işaretlerimiz vardı. Diğer herkesin ne dediğini bile anlayamazdım. Eğilirdi, yüzümü tutardı, yavaş konuşurdu..."

Acaba Blake'in o yaşlarda çekilmiş bir fotoğrafı var mı? Onun küçük ve savunmasız görüntüsü işkence gibi, kelimeler kuş cıvıltıları gibi havada.

"Onunla her yere giderdim. O yan odada bir şeyler yaparken ben odalarda ve dolaplarda beklerdim. Aynı yatakta birlikte uyurduk. Sanki onun bir parçasıydım ve

o sadece... beni serbest bıraktı. O bir kertenkeleydi ve ben de onun kuyruğunun geride kalan bir parçasıydım."

Blake'in etrafının gevezelik eden yabancılarla çevrili olduğunu, annesine ne olduğunu ya da bir daha geri dönüp dönmeyeceğini sormadığını düşünüyorum.

Ona nasıl bakacaklarını bilemezlerdi. Onun nelerden hoşlandığını bilemezlerdi.

Blake'i anlamak için dikkatinizi vermelisiniz. Onu kızdırmayı, baskı altına almayı, sınırlarını zorlamayı seviyorum, ama lanet bir gergedan gibi etrafta dolanmıyorum. Bu sınırları dikkatlice test ediyorum, ifadesini, vücut dilini, nefes alışını izliyorum. Bazen ne hissettiğini ondan önce anlıyorum.

Ama ben de çuvalıyorum çünkü hâlâ öğreniyorum.

Bu kadar çok şey paylaşırken onu ürkütmek istemiyorum. Bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum ve onu bulabileceğimi, onu alıp götürebileceğimi, onunla ilgilenebileceğimi hayal ederek duygularımla başa çıkıyorum. O zaman neredeydim, ne yapıyordum?

Sadece birkaç mahalle ötede, Bushwick'te bir apartman dairesinde yaşıyordum ve on iki yaşındaydım.

Tanrım. Annem aynı yıl ayrıldı.

Blake fısıldıyor, "Onu o kadar çok özledim ki hastalık gibiydi. Yemek yiyemiyordum, koluma bir tüp takmak zorunda kaldılar. Sonra, sonra... Ondan nefret ettim. Çok kızgındım. Ve bazen hala öyle hissediyorum. Ama diğer zamanlarda düşünüyorum... belki de beni bıraktığı gün bencil olmadığı tek gündü. O gün benim için zor bir şey yaptı çünkü daha iyi olacağını umuyordu."

Blake "Değildi" diye eklemekten önce uzun bir duraksama oldu.

Elimi saçlarına koyuyorum ve şakağından öpebilmek için onu kendime çekiyorum.

Ağaçlar açık arabanın yanından akıyor. Çoğu insanın hala işte olduğu günün erken saatlerinde yola çıktığımız için trafik çok şükür ki açık.

Hamptons'da evi olacak kadar zengin olanlar bile Cuma günleri ofise sürükleniyor.

bir patrondan değilse bile kendi zorlamalarıyla. Eskiden ben de giderdim ama Blake'i görme isteği daha güçlüydü.

İşte bu yüzden bal gibi sıcak bir havada araba kullanıyorum, Blake'in bronz vücudu yanımda koltukta kıvrılmış, büyüleyici sesi bana uzun zamandır bilmek istediğim şeyi söylüyor. Bunu duymak için buradayım çünkü idolü bıraktım ve gerçek bir şeye tutundum.

"Bana her şeyi anlat," diyorum, kolumu omuzlarına dolayarak.

Blake başını göğsüme yaslıyor.

"Birkaç yer dolaştım. Birlikte kaldığım ikinci çiftten gerçekten hoşlandım. Karısı bir emlak planlayıcısıydı ve kocası da finans sektöründe çalışıyordu. Bütün gün evdeydiler, bu yüzden asla yalnız değildim ama sessizlerdi, hangi odada olurlarsa olsunlar bilgisayarlarını tıkırdatıyorlardı. Buzdolabı doluydu, kiler tıka basa doluydu, ne istersem almama izin veriyorlardı. Bütün ev bir kütüphaneydi, her odada kitaplar vardı, hatta bazen yere bile yığılırdı. Onları indirmeme ve istediğim kitabı karıştırmama izin verirdi. Henüz konuşmuyordum ama sayfadaki kelimeler ilk kez o zaman anlam kazanmaya başladı. Bana kitap okuduğu zaman."

"Ne okudu?"

Blake gülüyor. "Jurassic Park. Dinozorlara takıntılıydım ve kapağını gördüğümde hemen getirdim. Muhtemelen tek kelimesini bile anlayıp anlamadığımı bilmeden birkaç hafta boyunca hepsini okudu."

Blake bana tutunuyor, hala yüzdüğü, kopukluk içinde kaybolduğu, tüm dünyasının kafa karışıklığı ve terk edilmişlik olduğu bir zamanda nezaket gösteren bu kadını hatırlıyor.

"Ve kocası..." diye hatırlayarak gülümsüyor. "Yaptığı şey bana ondan çok önce mantıklı gelmişti. Ofisine küçük bir sandalye koymuştu, sallanan küçük bir sandalye. Arkasına oturur ve ekrandaki rakamları izlerdim."

Mutluluğu acı verici çünkü uzun sürmediğini biliyorum. "Neden orada kalmadın?"

Bana sarılıyor, sandaletlerini çıkarıp çıplak ayaklarını altına sokabilmek için döşeme tahtasının üzerine bırakıyor.

"Birlikte bir kızları vardı ve o doğduktan birkaç ay sonra öldü. Çocuk odasına gider ve duvarlardaki resimlerine bakardım. Karısı Ingrid gelir ve bana Nora'nın ne kadar iyi bir bebek olduğunu, nasıl cennet gibi koktuğunu ve ne kadar erken güldüğünü anlatırdı..."

Blake iç geçiriyor, başı göğsümde ağırlaşıyor.

"Sanırım o boşluğu benim doldurmam gerekiyordu. Ama kavga daha da kötüleşti. İlk başlarda geceleri ben yattıktan sonra yapıyorlardı. Sonra her zaman yapmaya başladılar. Kocasını anlamadığımı düşünüyordu. "O Nora değil, asla Nora olamayacak" diyordu... ki bu doğrudu. Her şekilde bunu kastediyordu."

Blake'in saçlarını okşuyorum, yüzümü görmemesi için bana yaslanmasına seviniyorum.

"Ayrıldıklarında, Ingrid beni tutmak istemiş olabilir, bilmiyorum - koruyucu sistem çocukları yalnız yetişkinlerle bırakmaz. Bir sonraki yer çok daha kötüydü. Ondan sonra kaldığım yer ise hepsinden kötüydü."

Saçlarını okşuyorum, onu yatıştırıyorum. Kendimi yatıştırıyorum. Çünkü içimdeki duygular aşırı derecede çirkin. Daha fazlasını duymak istiyorum ama bir kez olsun sormayacağım. Onun en acı veren yerini kazmayacağım. Bana kalırsa o kemikler sonsuza kadar gömülü kalabilir.

Devam eden, başladığımızı göre devam etmek isteyen Blake. Sanki onu daha önce olan her şeyden koruyabilmişim ya da en azından anılardan koruyabilmişim gibi bana tutunuyor.

"Clayderman'lardan nefret ederdim. Onlar koruyucu ailelerin en kötü türüydü, bunu bir iş gibi gören ve alabildikleri kadar çok çocuk alan aileler. Evlerinde sürekli gürültü vardı.

-Ebeveynler bağırıyor, çocuklar kavga ediyor, köpekler havlıyor, televizyon bangır bangır. Her şey izleniyordu, buzdolabının üzerinde kilitler vardı,

bitmek bilmeyen ev işleri çizelgeleri. Diğer çocuklardan bazıları benden daha beter durumdaydı, özellikle de ergen erkekler. Sokak köpekleriyle yaşamak gibi korkunçtu ve yarısı kuduzdu."

Bununla başa çıkabilir miyim gerçekten bilmiyorum. Ellerimin titremesini engellemek için direksiyonu kavıyorum.

"Ama baba Davis'ti... Bana nasıl ulaşacağını gerçekten bulan oydu."

Blake yola bakıyor, gözleri düz ve hareketsiz. "Önceden bana diğer çocuklar gibi davranırdı. kaynak. Ücretsiz bebek bakıcılığı, bahçe işleri, arkalarını toplamak, evcil hayvanlar, diğer çocuklar... Ama sonra ergenlik geldi." Blake hiç de kahkaha olmayan bir kahkaha attı. "Ve ben ateşlendim."

Bir kez olsun, onun garip ve güçlü güzelliğinin, onun durumundaki bir kız için gerçekte ne olduğunu gördüm - en kötü türden bir lanet. Yoluna çıkan her sakin karanlık arzularını cezbeden bir cazibe.

"İlk başta bana yardımcı oluyordu-Davis bana kendi odamı verdi. Beni diğerlerinden koruduğunu sanıyordum. Ta ki aslında ne istediğini anlayana kadar."

Kısa, sık nefesler alıyorum, daha önceki mide bulandırıcı duyguların bin katıyla çalkalanıyorum. Bu yozlaşmış bok parçası gibi olmak istemiyorum.

"Ona siktirip gitmesini söyleyebilirdim, zaten oradan nefret ediyordum. Ama Sadie-" Blake boğuk bir ses çıkardı ve konuşmayı kesti.

"Başka bir kız daha vardı," diyor sonunda. Ve sonra, çok yumuşak bir sesle, "Kız kardeşim. Kan bağı yok. Ama öyle olduğumuza karar verdik."

Göğsüm yanıyor. Blake'i başının tepesinden öpüyorum.

"Eğer Davis'in ne yaptığını birine söyleseydim, bizi ayırıp başka yerlere gönderirlerdi ve Sadie'yi bir daha asla göremezdim. Geldiğimde o da benim gibi küçüktü. Annem çoktan gitmişti; Sadie sahip olduğum tek şeydi. Ve ben de onun sahip olduğu tek şeydim. Bu yüzden bir seçim yaptım."

Blake başını kaldırıp bana bakıyor ve sonunda sorumu tam olarak yanıtlıyor.

"On üç yaşına geldiğimde ona haftada bir oral seks yapmaya başladım. Yaptığımız anlaşma buydu. Daha fazlası için zorlamadı, ben de kimseye söylemedim. Ve bu üç yıl boyunca devam etti."

"Bu değil-" Durup tekrar denemek zorundayım. "Bu bir seçim değil. Sen bir çocuktun."

Blake omuz silkiyor. "Çoğundan daha az çocuk."

İkimiz de kuyunun dibinde olduğumuz için kendimi durduramıyorum.

"Ne oldu?"

Dudakları kıvrılıyor, dişleri parlıyor. "Anlaşmanın kendi tarafını tutmadı."

"Daha fazlasını almaya mı çalıştı?"

"Ve ben de ona mutfak bıçağıyla altı kez vurdum."

Tuttuğum nefesi bıraktım, kırmızı sıcak zevkle boğuldum. "Aferin kızıma."

"Yargıç aynı fikirde değildi. Beni Crossroads'a gönderdi."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Briggs'in dosyasındaydı. Ama hepsi bu kadar, bana söylemediğin tek şey bu."

Blake omuz silkiyor. "O zamanlar beni tanı mıyordun. Ben de seni tanı mıyordum."

"Ama artık biliyorsun." Parmaklarım çıplak omzunu okşuyor. Gamzesi ortaya çıkıyor. "Başlıyorum."

Eskiden ayda bir ya da iki kez gelen ama şimdi yüzümde kalıcı olarak boyanmış gibi görünen türden bir gülümsemeyle gülümsüyorum. "Peki gördüklerin hoşuna gitti mi?"

Blake yumuşak bir sesle, "Sevmek bunu tam olarak karşılamıyor." diyor.

Birdenbire kendi küçük hava kabarcığımızın içinde bulduk kendimizi. Blake benim gözlerime bakıyor, ben de onunkilere bakıyorum ve hiçbir şey söylemiyoruz çünkü kelimeler olmadan konuşmakta çok iyiyiz.

Onu öpüyorum. Öpüşme o kadar uzun sürüyor ki araba savruluyor. "Böyle davranacaksan otomatik pilota geçsen iyi olur."

İkimizi de öldürmekten kıl payı kurtulduğumda Blake dalga geçiyor. "Ama o zaman bank koltuğunu kaybederiz."

"Fikrimi değiştirdim." Bana sarıldı. "Bunun için ölmeye değer."

Westbury'den geçerken, "Davis'e ne oldu?" diye soracak kadar huzurlu hissediyorum. ld m?"

"Hayır," diyor Blake, sesi biraz sinirli geliyor. "Onun ne yaptığını hiç kimseye anlattın mı?"

Başını iki yana sallar. "Sadie bile bilmiyor. Sana kadar kimseye söylemedim."

Bu şartlar altında kendimi nasıl bu kadar iyi hissedebildiğimi bilmiyorum.

Bu olmalı: Blake'in güveni benim için sahip olduğum her şeyden daha değerli.

Gecenin bir yarısı Davis Clayderman'ın evine gidip bazı duyguları kovmak gibi Batman tarzı bir fanteziye kendimi kaptırdım.

"Bunu tekrar yapabileceğinden hiç endişeleniyor musun?" Blake homurdanıyor. "Onu bıçakladığım yerde değil."

Ben onun yüzündeki memnun ifadeye gülüyorum, o da benim gülmeme gülüyor çünkü Venn şemamızın pislik kısmı çok güzel örtüşüyor.

RAMSES

"Y Sıra bizde," diyor Blake.
"Ne bilmek istiyorsun?"
"Söyle bana...." Kaküllerinin altından yukarı bakıyor.

"Bana daha önce kimseye söylemediğin bir şey söyle."
Onunkine karşılık sunabileceğim doğru anıyı arıyorum.
"Sana utanç verici bir şey söyleyeceğim."

"Mükemmel." Sırıttıyor.

"Bahsettiğim gibi... adımı seçen babamdı."

Blake başını sallıyor, koltuğa yaslanıp yüzüne bakıyor.

"Annemle babam tanıştıklarında çocukmuşlar. Aynı lokantada çalışıyorlardı, annem garsonluk yapıyordu, babam da bulaşıkhanede. Babam hayalperest biriydi; çok hırslıydı, çok fikirleri vardı. Annem kazara ve genç yaşta hamile kaldı - sizinki kadar genç değil ama vücudunu nasıl sonsuza dek mahvettiğimi hala anlatacak kadar genç. Evlendiler ve birlikte yaşamaya başladılar. İşte o zaman, ödenecek faturalarınız ve kalçanızda bir bebek varken hayallerin bir boka yaramadığını anlamaya başladı."

Blake hüznüyle gülümsüyor, eli kalçamda.

Ona "Babamın adı Chris'ti ve bundan nefret ederdi." dedim.

Blake bir kahkaha patlattı. Onu bilerek güldürdüğümü görene kadar kahkahasını bastırmaya çalıştı.

"Bu yüzden bana Ramses adını verdi ve kafamı birlikte kuracağımız imparatorluğun hayalleriyle doldurdu."

Blake canlanıyor ve elini bırakıyor. "Mısırlı mıydı?" "Bir zamanlar Mısır'da yaşamış akrabalarımız var mıydı? Mısır, o zaman evet. Ama ikimiz de hiç piramit görmedik."

Kıkırdamalar içinde kayboldu. "Kendine Firavun diyorsun ve küçük jetini bir kez bile oraya uçurmadın mı?"

"Çok meşguldüm. Ve şunu bilmenizi isterim ki, jetim hiç de küçük değil."

Onu güldürmeden duramıyorum, bunu duymak için her şeyi yaparım. Ve eğer bu hikayenin sonuna asla ulaşamazsam, kimin umurunda

-Tek istediğim yanımdaki kadının benimle dalga geçmesi.

"Her neyse," diyorum, sinirlenmiş gibi yaparak. "Sorun şu ki... babam benim kadar zeki değil. Bunu sekiz yaşımdayken anladım. Onun planları, aceleleri boşa çıktı çünkü hepsi buydu - destekleyecek boktan planları olan büyük hayaller."

"Onun hakkında hâlâ şimdiki zamanda konuşuyorsun," diyor Blake.

Kendi cümlelerimi tekrarlamak için duruyorum. "Haklısın."

"Bazen ben de öyle yapıyorum. Annem gideli çok uzun zaman olmasına rağmen."

Artık ikimiz de gülmüyoruz.

Blake bir mercek gibi, onunla yaptığım her şeyi büyütüyor. Fantezide kaybolduğumuzda bile en yakın, en yoğun hissettiriyor.

Şimdi o spot ışığını hiç bakmadığım bir yere çevirdi. Ve gördüklerimi görmezden gelemiyorum.

"Ona saygı duymuyordum. Bazen ondan nefret ederdim, özellikle de annem gittikten sonra. Bana öğüt verirdi, şunu yapmalıyım, bunu yapmalıyım... Para kazanmaya başladığımda, onun gibi bir şey olmak istemediğimi yüzüne karşı söyledim."

Konuşmayı nasıl bıraktığını hatırlıyorum. Yüzünün nasıl yavaşça sarktığını, omuzlarının da. Sanki bütün kemiklerini almışım gibi.

"Keşke bunu hiç söylemeseydim. Ne anlamı vardı ki? Onu çoktan kaybetti. Zaten kötüye gidiyordu."

Düşüncelerimi yüksek sesle söylüyorum, dudaklarımdan çıkarken onları duyuyorum.

Pişmanlık derin, karanlık ve sonsuza dek akan bir nehirdir. Geri alamayacağın şeyler...

Değiştiremeyeceğin şeyler...

Babam o yıl daha sonra intihar etti.

Blake'in serin ve yumuşak elini yanağımda hissediyorum. Başımı çeviriyor ve ona bakmamı sağlıyor.

"Üzgünüm," diyor. "Gittiği için üzgünüm ve o gittiği için üzgünüm."

Sempati ondan geldiğinde farklıdır - ondan geldiğinde anlayış gibi hissettirir.

Blake kollarını belime doluyor ve bana sıkıca sarılıyor, başını göğsüme yaslıyor.

Daha iyi hissetmeye çalışmıyorum. Rahatlamaya çalışmıyorum. Ama o bana sarıldıkça, sıcaklığı bedenime daha çok yayılıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, bir elim direksiyonda, diğer elim başını kucaklıyor.

Bir lunaparkın yanından geçiyoruz, roller coaster'ların uzaktaki halkaları gökyüzüne karşı silüet oluşturuyor.

Blake doğruluyor ve gamzesi ortaya çıkıyor. "Peki, kim

gibi olmak ister miydin? Senin parlak yıldızın neydi?"

Soruyor çünkü benim de bir yıldızım olduğunu biliyor.

Blake'in de bir tane vardı: zihnindeki sayı ve onun ne anlama geldiği: bir kale, bir mutfak, bir kütüphane... Bunlar gerçekliğinden kaçmak için kullandığı hayallerdi. Onu bu pislikten kurtulmak için çalışmaya, çalışmaya ve çalışmaya motive eden hedefler.

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. İstedğim hayatı gördüğüm gün..."

Blake gülümseyerek bana yaslandı.

□ Whole Lotta Money - BIA

"Lisedeyken, Briggs ve ben müzayededen araba almaya ve onları çevirmeye başladık. Bu 67 model Spyder'ı aldık, muhteşemdi. Onu kendime almak için canımı verirdim ama o zamanlar beş parasız bir kaltaktım; sadece onu almak için tüm birikimimi harcadım ve yazı onu tamir ederek geçirdik. Eylül ayında bir tüccara sattım."

Onu arabamın direksiyonuna geçerken mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum - ısmarlama takım elbise ceketi arka koltuğa dikkatsizce atılmış, Nisan ayında seyahat ettiği her yerden bronzlaşmış, Harvard eğitimiyle aynı fiyattaki saati bileğinde parlıyor. Arabanın parasını peşin ödemişti ama gıpta ettiğim şey kendine olan güveniydi; benimle pazarlığa girişmesi, sonra da 'hava spreyi için' fazladan bir binlik koyması, bana bunun onun için bir oyun olduğunu ve zahmetsizce kazandığını gösteriyordu.

"Bu neden utanç verici?" Blake diyor ki.

"Çünkü geriye dönüp baktığımda, o hiç kimseydi - muhtemelen Jonesy ya da Pennywise gibi bir yer tüccarıydı. Ama arabamı aldı ve uzaklaştığında... istediğim her şeye sahipmiş gibi görünüyordu."

"O kadar da kötü değil," diyor Blake. "Finans işine Halston Reeves'e şov yapmak için girdiğini sanıyordum."

Başımı sallıyorum. "Gelecekteki kariyerimi seçtiğimde, bunun tek nedeni rastgele bir adama imrenmemdi."

Blake sırtıyor. "Bunu daha çok sevdim."

Eli kucağımda sürünüyor ve pantolonumun içindeki sikimi kolayca buluyor. Keskin tırnakları, başın şaftla buluştuğu çıkıntıya sürtünerek şeklini izliyor.

Aletim pantolonumun içinde son derece rahatsız olana kadar şişiyor. Acımasızca, bir davul gibi zonklayana kadar her santimi ileri geri, şafttan aşağı, kafadan yukarı izliyor.

Blake pantolonumun düğmelerini açıyor. Fermuar bir baraj gibi kırılıyor, sikim serbest kalıyor, serin havada sıcacık oluyor. Blake başını ağzına alıyor, kadife dudaklarıyla beni boğuyor. Anında, her şey iki kat daha iyi hissettiriyor - tenimdeki güneş, saçlarımdaki esinti, avucumun altındaki tekerlek. Aletim onun dilinin üzerinde süzülürken her şey zevk veriyor.

Emniyet kemerini açıyor, böylece koltuğa diz çökebiliyor, başı kucağımda sallanıyor, kıcı yan cama doğru kalkıyor. Elimi sırtının küçük kısmına, bluzu ile eteğinin bel bandı arasındaki güneşten ısınmış tenine koyuyorum.

En sol şeritte, çoğu insanın bir araba ötede neler olduğunu fark etmeyeceği kadar hızlı gidiyorum. Trafik seyrek, diğer sürücüler kendi küçük dünyalarında kozalanmış durumdalar.

Ama Blake'in yan cama dayalı kıcını görmezden gelmek zor. Civic kullanan yirmili yaşlarında bir adamın yanından geçiyoruz, adam bir geyik görmüş gibi donup kalıyor. Ama bu lanet olası bir tek boynuzlu at.

Blake'in kıcı avucumu dolduracak şekilde elimi aşağı kaydırıyorum, gaza basıyorum ve araba ilerliyor.

Yolda uçuyoruz, Blake'in ağzı sikimi ıslatıyor. Rüzgâr saçlarımı ve tenimi parmaklar gibi okşuyor. Zevk daha fazla zevk yaratır, öğrendiğim şey bu.

Civic'teki adam kendine engel olamadı. Benim hızıma ayak uydurmak için hızlandı, arabasını benimkinin hemen yanında tutuyor, böylece Blake bana bir erkeğin hayatında sadece bir kez almayı hayal edebileceği türden bir oral seks yaparken gözleri Blake'in vücudunda dolaşabiliyor. Bu çocuğun yaşayabileceği en yakın şey bu olabilir.

Kendi kendime sırtarak zum yapmadan önce bir buçuk dakika izlemesine izin verdim.

Araba otoyolda kükrüyor, Blake sikime saldırıyor. Bir şeytan gibi emiyor, eliyle okşuyor. Yoldaki dikkatim ve doruk noktam arasında bir savaş.

benden zorla çıkarmaya kararlı. Kemerini bile bağlamadı; çarpıp ikimizi de öldürebilirim.

Bu risk beni demirden daha sert yapıyor, ağzı beni sınıra yaklaştırıyor. Kalçalarım o sıcaklığa ve ıslaklığa doğru itilirken, boştaki elim başının arkasında kenetlenmiş, gözlerim asfalta sabitlenmiş bir şekilde çizgiyi takip ediyorum.

Daha sert, daha hızlı emiyor, eli ağzıyla aynı anda pompalıyor. Ama beni etkileyen sesler, hevesli küçük nefes alma sesleri çıkarmaya başladığında, aç-no-açgözlü...

İlk fişkirtme diline çarptı. Sikimin tabanını kavırıyor ve zevkle homurdanıyor, başını sertçe emiyor. Ağzının içinde patlıyorum, iki elimle direksiyonu tutuyorum.

Yolda hızla ilerlerken dünya bir ışık ve renk cümbüşüne dönüşüyor, Blake'in dudaklarının her darbesinde zaman bükülüyor. Direksiyon ellerimin altında titriyor gibi görünüyor ya da belki de ben titriyorum - tek bildiğim onun dilinin üzerinde patlamanın saf ve mükemmel zevki.

Blake sırtıarak doğruluyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "Bizi sen öldürmedin."

"Hâlâ olabilir, o yüzden kemerini bağla."

Her şey gevşek ve sallantılı, özellikle de elimin altındaki tekerlek.

Blake'in yüzü memnuniyetle parlıyor. "Seni hiç bu kadar sert hissetmiş miydim bilmiyorum."

"Şey..." Sırtışımı gizleyemiyorum.

Ona olanları anlatıyorum, aynı duygular tekrar içimde kabarıyor - üstü açık bir arabada sikimi çıkarmanın teşhirciliği, rüzgârın ve onun sıcak ağzının verdiği zevk, diğer araba bizimkinin hizasına geldiğinde ve o çocuğun gözlerinin yuvalarından fırlamasını izlediğimde yaşadığım heyecan.

Blake koltukta dizlerinin üzerine oturmuş, rüzgâr saçlarında bir kasırga yaratıyor. Gözlerindeki yeşilin en parlak parçaları cam gibi parlıyor.

"İzliyor muydu? Ne kadar süre?" "Ona izin verdiğim sürece."

İki elini yanaklarına bastırıyor, utanıyor ama daha çok tahrik oluyor. "Ne yaptın sen?"

"Ona şöyle bir bakış attım," kaşımı kaldırdım ve çenemi hafifçe salladım, "Evet, tam da düşündüğün kadar iyi."

Blake kahkahalarla kükrüyor, hemen arkasından gerçekleşen bu mini hikayeden çok memnun. Ya da kışının arkasında, sanırım.

"Kahretsin, bu beni tahrik ediyor."

Yanakları pembe, omuzları da öyle. Vücudu o bağlı bluzun içinde çok güzel görünüyor. Hareket ettiğinde dans ediyor gibi görünüyor, sadece elini kaldırdığında bile.

Aynadan sarkan Aziz Christopher madalyonuna dokunuyor.

"Bu babanın mıydı?"

"Evet. Çocukken bana vermişti. Annem gittikten sonra çıkardım ve bir çekmeceye attım. Sonra evini temizlerken buldum. Ve şu aynaya astım." Madalyon göz kırpan bir göz gibi parlıyor. "Ona her baktığımda kendimi bok gibi hissetmeme neden olsa da."

"Muhtemelen bu yüzden oraya asmışsındır." Şaşkınlıkla Blake'e baktım.

Sanki çok açılmış gibi şöyle diyor: "Sen bir tür mazoşistsin. Çalışma saatlerin, vücudunu çalıştırma şeklin... Buzdolabında yığılı tavuk ve pilav kutularını gördüm."

"Bu disiplin, mazoşizm değil."

"Tamam," diye omuz silkiyor Blake. "Ama kendini cezalandırmanın neye benzediğini biliyorum."

"Seni cezalandırmayı tercih ederim." Elim yılan gibi uzanıp boynunun dibini kavradı.

"Öyle mi?" Blake bana en hınzır gülümsemesini veriyor. "Çünkü sanırım beni ödüllendirmeyi daha çok seviyorsun..."

Koltuğa yaslanıp dizlerini ayırıyor. Dantelli eteği uzun, kahverengi kalçalarının üstünü zar zor örtüyor. Aradan pürüzsüz pamuktan bir delta görünüyor.

Go To Town - Dojo Cat

"Üstünün düğmelerini aç," diye homurdandım.

Blake'in parmakları düğmelerini teker teker açarak tenini bir santim daha ortaya çıkarıyor. Bluzunun önünü çözüyor ve göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde açılmasına izin veriyor. Bakışlarım altında meme uçları geriliyor.

"Aferin kızıma. Şimdi iç çamaşırını çıkar ve topuklarını kaldır."

Blake itaatkâr bir şekilde başparmaklarını tangasının kemerine geçiriyor ve kalçalarından aşağıya çekiyor. İç çamaşırını arabanın zeminine fırlatıyor, sonra çıplak ayaklarını ön cama dayıyor.

Amına dokunuyorum, iki parmağımı yastıksı sıcaklığının derinliklerine batırıyorum.

"Seni pis küçük sürtük, sikimi emerken o kadar ıslandın mı?"

Blake kalçalarını kaldırıyor, parmaklarımın etrafında sıkıyor. Gözlerini kapatıyor ve usulca inliyor. İçine bastırıyorum, parmaklarımı yavaşça içeri ve dışarı kaydırıyorum, ne kadar sıcak olduğunu, iç duvarlarının zonkladığını hissediyorum...

Elimden yayılan kokusunu içime çekiyorum, uyarılmışlığının şarap gibi karmaşık kokusunu. Kaygan ıslaklığını tadıyorum, dilimde çözülmesine izin veriyorum.

Yol kenarındaki ürün tezgahları ve küçük kamyoncu kafelerinin bulunduğu tarım arazilerinden geçiyoruz. Blake uzanıyor, çıplak vücudu tepelerin inişli çıkışlı şeklini taklit ediyor. Boyalı ayak parmakları camdan yansıyan güneş ışığında mücevher gibi parlıyor.

"Bacaklarını aç," diye emrediyorum.

Dizlerini kırıyor, böylece ıslak küçük amcığına açık erişimim oluyor. Parmaklarımla dudaklarını ayırıyorum, narin pembe iç kısmı güneşe ve havaya maruz bırakıyorum. Blake'in nefesi kesiliyor, amı çaresizce titreşiyor. Dizleri birbirine yapıştı. Onları ayırıyorum, "Açık tutun." diye bağıriyorum.

Blake diğer arabalara kaçamak bakışlar atıyor, uyarılmışlığı utancıyla savaşıyor, yanakları alev alev yanıyor ve amı parlıyor.

Araçların çoğu ne yaptığımızı göremeyecek kadar alçakta ama bir yarı kamyonun içindeki herkes yüksek bir görüş açısına sahip. 16 tekerlekli bir araca yaklaştığımızda, sürücü dikiz aynasından bizi izliyor.

"O amcığı aç ve parmaklarımı becer."

Blake kalçalarını koltuktan kaldırıyor, topuklarını üzengiye geçirmiş gibi ayaklarını kaldırıyor. Parmaklarına biniyor, sırtı kavisli, çıplak göğüsleri gökyüzüne bakıyor.

Yarı kamyonun yanından hızla geçiyorum, şoförün ağzı açık, burnu yan cama dayalı.

Erkekleri kışkırtmak yeni favori sapkınlığım.

Kadınlar erkekler arasındaki rekabetin düzeyini asla anlayamazlar. Bizim dünyamız karşılaştırma dünyasıdır. Piliçler, kırbaçlar, tekmeler veya sikler olsun, nasıl ölçüldüğümüzü bilmek isteriz.

Bu arabayı defalarca kullandım. İlk defa yanımda biri vardı.

O şoför ve ben tamamen ayrı iki hayat yaşıyoruz, birbirimizin yanından bir anlığına geçiyoruz. Ben Hamptons'da iniyorum, o muhtemelen avokado dağıtmak için bir sonraki çıkıştan çıkıyor. O zaten hangimizin kazanacağını biliyor. Ama bugün, "Bak, şu adamın güzel bir arabası var." değildi... Şimdi "Şu adamın her şeyi var." oldu.

Yanından geçtiği ilk klasik araba ben değilim; bunu her gün yapıyor. Aslında, muhtemelen haftada bir kez yollara düşen birini görüyordur. Ama hiç böyle bir şey görmemişti.

Karşılaştırma, kendi başarınızı ölçmek için bir kontrol noktasıdır. Bakın ben kimim, bakın ben kim oldum, eskiden bu yolda bu arabayı sürüyordum... ama şimdi yanımda bu olağanüstü kadın var ve hayat daha iyi olamazdı.

Blake kendini bir ödül gibi hissediyor ama değil. Lüks tatil köylerinde kaldım, en iyi restoranlarda yemek yedim.

etkileyici insanlarla. Böyle hissettirmiyor.

Blake benim hakkımda kimsenin bilmediği şeyleri anlıyor.

İçimizdeki bir şey aynı şekilde bağlanmış ve aramızda bir akım gibi akıyor.

Seks, seksin çok ötesine geçti. Bu bir bağ kurma, rahatlama, oyun, derin ve karanlık bir katarsis.

Blake'in amına girip çıkarken parmaklarım ıslak, özensiz sesler çıkarıyor. Sikim yarı fermuarlı pantolonumdan dışarı taşıyor.

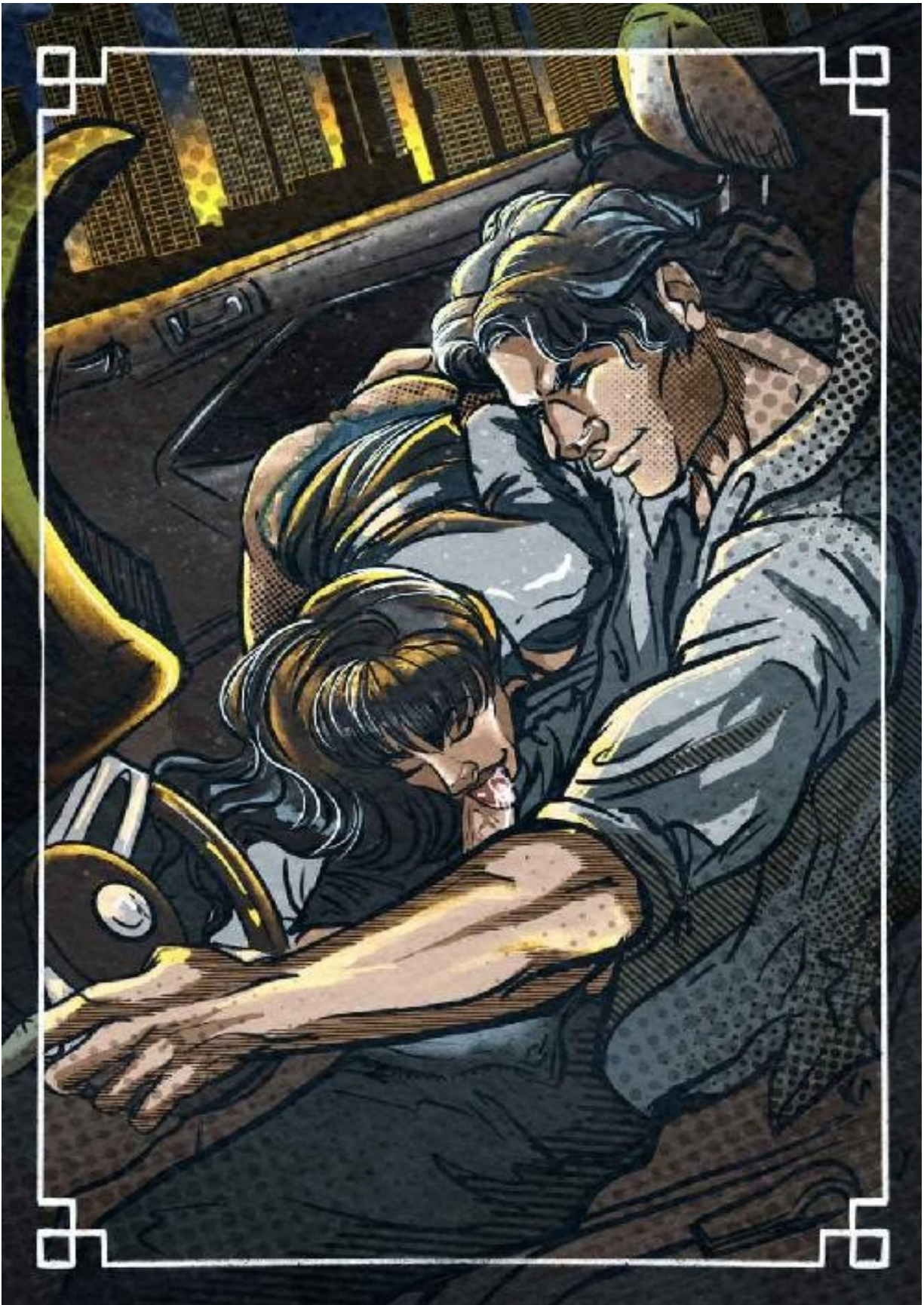
Yolda daha hızlı ve daha hızlı uçuyoruz, motor alçak bir homurtu, rüzgarın acelesi güneşin sıcaklığıyla savaşıyor. Blake'in çıplak teni metal gibi parlıyor, göğüslerinde ter var. Yanakları kıpkırmızı, amı elimi bir mengene gibi sıkıyor.

Kolum çelik gibi, pazum yanıyor. Bir elimi kaybedecek olsam bile durmazdım.

Blake çenesini sıkmış ve dişlerini sanki bir teli ısıırıyormuş gibi göstermiş.

"Benim için gel," diyorum ve onun patlamasını izliyorum.

BLAKE

R Amses ve ben East Hampton'da ıstakoz dürümü yemek için durduktan sonra manolya korusu içinde yoldan geriye doğru uzanan mavi panjurlu bir eve doğru kısa bir yolculuk yaptık.

Posta kutusunda Sundune yazıyor.

"Bu senin mi?"

Ramses başını sallar. "Biraz yıpranmış ama her şeyin kıyısında olmayı seviyorum."

Sundune, Desmond'un malikanesi kadar görkemli olmasa da, yarımadanın en ucundaki fırtınalı bir arazide yer alan çok daha özel bir yer. Karmakarışık bahçe yerini bembeyaz kum tepelerine ve hızla akan dalgalara bırakıyor.

Yanaşır yanaşmaz Briggs ön kapıdan fırlıyor, bagajdan çantalarımızı alıyor ve Ramses'in onları içeri taşımasına yardım ediyor.

"Sevgilim nerede?" diye soruyor.

"Trenle geliyor." diyorum.

"Akşam yemeğinden önce burada olacak mı?" "Evet, bir ya da iki saat içinde."

"Güzel." Briggs başını sallar. "Ona açık saçık giyinmesini söyledin mi?"

Bu partinin her yerinde tavus kuşu gibi uçacağım."

"Evet," diyorum yüzümü dikkatle pürüzsüz tutarak.

Ramses bana keskin bir bakış attı.

Briggs duyamayacağı bir yerdeyken, "Magda'yı sen mi davet ettin?" diye sorar.

"Evet, ama bu sabah iptal etti," diye itiraf ediyorum. "Son dakikada yerine birini bulmak zorunda kaldım."

Magda'nın annesi solunum yolu enfeksiyonu geçirdi. Rahatsız olmadım ama tüm hafta sonu boyunca boş olan birini bulmak için çabalamam gerekti.

"Briggs fark etmez," diyor Ramses.

Yüzümü buruşturuyorum. "Fark edebilir."

Kıyafetlerimi asmak için yatak odasına gidiyorum. Çok fazla kıyafet getirmişim çünkü gerginim. Ramses ve Desmond'ı aynı odaya koymak son derece kötü bir fikir, özellikle de Ramses'in beni buraya sadece Desmond'ı kızdırmak için getirdiğini biliyorken.

Ramses gömleklerini ve pantolonlarını askılarına asmıştı bile. Şimdi de bavullarımızı koridordaki dolaba özenle yerleştiriyor. Banyo malzemeleri banyo aynasının altında askerler gibi sıralanıyor.

Yaptığı her şey kasıtlı. Onu güçlü yapan da bu, dünyasının kontrolü onda.

Elbiselerimi onun gömleklerinin yanına asıyorum, gömleklerinin daha uzun olması beni eğlendiriyor. O kadar büyük ki herkesi küçük gösteriyor.

Kıyafetlerimizin dolapta birlikte görünmesini seviyorum, sanki gölgelerimiz yan yana asılmış gibi. Çift lavaboyu paylaşmayı seviyorum, Ramses solda, ben sağda.

En çok da bu gece onun kollarında uyuyacağımı bilmeyi seviyorum. Sadece üç kez onun evinde uyumama izin verdim. Hayatımın en güzel geri kalanıydı, tost kadar sıcak ve Fort Knox'taki altın bir tuğla kadar güvenliydi.

Ramses'le geçirdiğim zamandan bu kadar keyif almam beni korkutuyor. Mutluluk beni korkutuyor. Buna alışık değilim. Ve elimden alındığında ne kadar acı vereceğinden korkuyorum.

Ne zaman olacağını ya da her şeyin yüzüme nasıl patlayacağını bilmiyorum ama şunu kesin olarak biliyorum: hiçbir şey kalıcı değil. İnsanlar değişir, yaşlanır, ölür, istemediklerine karar verirler.

Artık seni istiyorum. Bu dünyaya çıplak ve yalnız geliyoruz ve bu şekilde ayrılıyor.

Yine de bu sabah, beni akıl sağlığıma bağlayan son kordonu da kestim - Lukas Larsen'i aradım ve anlaşmamızı sonlandırdım.

Ramses'e henüz söylemedim.

Bir yanımda bunu yapmak için sabırsızlanıyor ama diğer yanımda saklanıyor, Ramses'in bile onun ne kadar kovaladığının farkında olmadığından korkuyor. Beni şimdi istediğini sanıyor, ama beni bir kez elde etti mi, ben sadece işaretli bir kutu muyum?

Aklımdaki gremlin bu.

Ama hiçbir şey o otoyolda ilerlemek kadar doğru gelmemiştir. Kendimi Ramses'e açtım, kelimenin tam anlamıyla. Bu tür bir zararı riske atmanın parlak ve pervasız bir özgürlüğü var.

Kafasını dolaba sokuyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Bu gece ne giyeceğime karar vermeye çalışıyordum." "Üzerindeki beğendim."

"Yeterince süslü olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, yukarı çıkarken terledim."

Ramses beni tutuyor, yüzünü boynumun kenarına yaslıyor. Kulağımın hemen altını yalıyor, tenimdeki tuzun tadına bakıyor.

"Seni terli seviyorum."

Dokunduğu her yere sıcaklık yayılıyor. Kollarımı boynuna doluyor ve onu derinden öpüyorum, dilinde kendi tuzumu tadıyorum.

Ayrıldığımızda Ramses, "Briggs sevgilisini almaya gidiyor. Peşine takılmak ister misin?"

"Öyle olsa iyi olur."

Ramses'i aşağıya kadar takip ediyorum, tuzlu deniz havasıyla şişmiş, çatlaklarında kum bulunan gıcırtılı döşeme tahtalarının üzerinden geçiyorum.

Briggs mutfakta bizi bekliyor, içki dolduruyor. "Bu da ne böyle?" Ramses şişeyi inceliyor hoşnutsuzluk.

Briggs, "İçki dükkanları bomboş," diyor. "Hamptons, her şey yeniden açıldığından beri sular altında. Gatsby'den bu yana en büyük parti sezonu olacağını söylüyorlar.

"Eyalet çapında roze ve klor kıtlığı var."

Ramses içkisinden bir yudum alır, yüzünü buruşturur ve kalanını boşa döker.

Sinirlerimi yatıştıracağını umarak Briggs'in berbat viskisini yudumluyorum.

Briggs ikilisini daha da hızlı indiriyor, ancak hiç de gergin görünmüyor.

Şişenin geri kalanını çöpe atarken, "Tanrım, bu çok kötü," der. "Desmond'dan daha iyi bir şey çalalım."

"Benim arabamı alacağız." Ramses anahtarları alır.

Briggs'in onu sürmesine bile izin vermemesi beni eğlendiriyor.

Briggs elini çerçeveye dayıyor ve sanki viskiyi hiç duymamış gibi üstü açık arabanın arka koltuğuna atlıyor. Sinir bozucu derecede atletik ve onu hiç bu kadar garip görmemiştim.

Ramses bizi büyük beyaz bir çiftlik evine benzeyen Montauk tren istasyonuna götürüyor. Çift katlı tren yanaşıyor ve şok edici sayıda insan dışarı dökülüyor.

"Gördün mü?" Briggs diyor ki.

Hafta sonu tatilcileri omuzlarına asılmış çantalar, kollarının altına sıkıştırılmış soğutucular ve plaj havlularıyla platformdan aceleyle iniyor. Tanıdık sarışın bir kafa bulmak için kalabalığı tarıyorum.

Sadie mor bir bluz, parlak sarı bir şort ve kalp şeklinde bir güneş gözlüğü giymiş, saçlarını atkuyruğu yapmış bir halde merdivenlerden sekerek iniyor. Briggs göğsündeki sivrisinek ısırıklarına dehşet dolu bir ifadeyle bakıyor.

"Ne oluyor Blake?"

"Briggs, bu Sadie. Sadie, bu Ramses."

"Merhaba!" Sadie cıvıldıyor. Burnu güneşten yanmış ve soyuluyor.

Ramses Sadie'nin elini tutup sıkarken Briggs suratını asar. "Gelebilmenize çok sevindim!"

Sadie gözlerini kocaman açarak Ramses'e bakıyor, sonra dönüp ağzını açarak bana "Allah kahretsin!" diyor.

"Blake!" Briggs kulağıma tıslıyor. "Özellikle sarışın, uzun boylu, büyük memeli, süper pis ve Katolik istemiştin! Beşinden sadece birini aldın."

"Aslında beş üzerinden iki aldım."

Briggs duraklar. "Hangi ikisi? Bekle, hangi ikisi, Blake?"

Sadie'ye yaklaşıyorum, böylece ağzından bir şey kaçırmadan sözünü kesebiliyorum.

Ramses'le warp hızında konuşuyor ama sadece çörekler hakkında, yani şimdilik güvendesiz.

"Donutlar benim en sevdiğim şeydir ve kruvasanlar da kesinlikle ilk altıda yer alır, ama bir şekilde onları bir araya getirdiğinizde-"

Briggs gözlerini kısarak Sadie'ye bakar. "Tanıdık geliyorsun."

Korkunç bir yalancı olan Sadie, kurbağa yutmuş gibi bir yüz ifadesi takınır. "Belki aynı partilerde bulunmuşuzdur. Borsacı partileri. Wall Street'te."

Çenesini kapamasını söylemek için ayağına bastım.

"Ow!" Sadie diyor ki. "Neden üzerime basıyorsun?"

"Yola çıkalım mı?" Ramses sırtlıyor. "Briggs, bir centilmen ol ve eşyalarını taşımasına yardım et."

Briggs, Sadie'nin cılız tekerlekli bavuluna ve iki CTown alışveriş çantasına doldurulmuş plaj malzemeleri yığınının dokunmaktansa tren raylarına uzanmayı tercih edecek gibi görünüyor.

"Bana bıraksan iyi olur." Sadie neşeyle bavulunu kaldırır. "Kolu çıkıyor."

"Bence yeni bir tane alabilirsin," diye takılıyorum ona, alışveriş poşetlerini alırken. "Bu yıl çok para kazandın."

Sadie adamların duymaması için "Evet," diye mırıldanıyor. "Ama hepsini harcadım sayılır..."

"Ne?" Fısıldayarak bağırdım. "Ne aldın?" "Flightline," diyor Sadie suçlu bir neşeyle.

"Sadie..."

"Biliyorum, biliyorum! Ama o inanılmaz biri Blake, sana söylüyorum, daha yeni başlıyoruz-"

Yarış atları var olan en büyük kumardır. Ter ve eyerlerle oynanan bir rulettir. Ve kız kardeşim bana hayatının kazancını zar zor birkaç yarış kazanmış bir tay için harcadığını söylüyor.

Ona yeni bir tane söylemek isterdim ama arabaya sadece birkaç adım kaldı, muhtemelen bu yüzden bana söylemek için bu anı seçti. Kaşlarımı çatarak çantalarını bagaja attım.

"Güzel sürüş!" Sadie üstü açık arabanın arkalığın tünüyor ve ayaklarını koltuğa koyuyor. "Bronzlaşmak için çalışabilirim."

Sadie'nin "bronzluğu" bir sürü çille karışık pembe bir kızarıklık.

Briggs çok öfkeli.

"Neden senin getirmen gereken kızın evinden hiç çıkmayan ev arkadaşına benziyor?"

"Sadie ile çıktığın için çok şanslı olmalısın," diye tıslıyorum. "Tanışabileceğin en iyi insan o."

Ramses cennette. Hiçbir şey onu Briggs'ten daha fazla eğlendiremez.

"Güneş gözlüklerine bayıldım," diyor Sadie'ye. "Nereden aldın onları?"

"Bunları metroda buldum. Birinin bunları geride bıraktığına inanabiliyor musun?"

"Yıkılmış olmalılar."

Briggs'in yetim güneş gözlüklerinden mi yoksa Sadie'nin metroya binmesinden mi daha çok iğrendiğini anlayamıyorum. Briggs ondan olabildiğince uzakta otururken, Sadie arkalığın üzerinde dengede duruyor ve rüzgâr saç örgülerini Pippi Longstocking gibi bir gidon şeklinde savuruyor.

Sundune'e varır varmaz arabadan fırladı.

Sadie koltuğun üzerinden eğilerek kulağıma fısıldıyor, "Beni yine de sikecek, değil mi?"

BLAKE

T Desmond'un evine giden özel yol sanki üç yıl öncesine gidiyor gibiydi. Bakımlı çimler ve ağlayan söğütler tıpkı hatırladığım gibi.

Beyaz taş cephe bir asırdır hiç değişmemiş.

Briggs bile hayrete düştü.

"Oh, kahretsin... Demek Lowe'lar zengin."

"Evet," diyorum. "Sanırım emperyalizmi onun büyük büyükbabası icat etti."

Ramses homurdanıyor. Etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Hadi ama," diyor Briggs. "Hamptons'daki en güzel yere sahip. Sen olsan alırdın."

"Evet, ben olsam alırdım," diyor Ramses. "Desmond almadı." "Onun ahırları var..." Sadie iç çekiyor.

Briggs, "Ve kendi sürüş sahası," diye belirtiyor. "Caddies ile."

Ramses tedirgin değil. "Briggs, o yaz ne kadar çok çalıştığımızı hatırlıyor musun, çünkü kafayı Rolex almaya takmıştık? Sen de 'Neden sokaktan sahte bir tane almıyoruz?' demiştin. Ama almadık. Tüm yaz boyunca kışımızı yırttık ve sonbaharda o Rolex'leri olimpiyat madalyası gibi taktık çünkü hak etmiştik. Evet burası muhteşem, evet burası

ama bu benimmiş gibi davranmaktansa kazandığım bir saati takmayı tercih ederim."

Briggs gülüyor. "Yetmiş milyonluk bir malikaneye sahte Rolex mi diyorsun?"

"Evet, öyleyim," diyor Ramses. "Çünkü nesilden nesile geöen zenginlik geröek değildir. Desmond bir para yöneticisi ve işinde de öok iyi. Ama hiö acele etmek zorunda kalmadı. Sanki burayı o inşa etmiş gibi davranıyor - satın aldıklarında hayatta bile değildi."

Ramses'e bakıyorum. Yüz ifadesi sakın ve ilgisiz. Kendini daha iyi hissetmek için saçmalamıyor - dürüst olmak gerekirse, biri ona ön kapının anahtarını verse, almayacağını düşünüyorum.

Bu eve ilk geldiğimde hissettiklerimden öok farklıdı. Gözüm korkmuştu. Ramses değerini biliyor.

On metrelik bir fıskiyeinin etrafını saran pırıl pırıl arabaların arasına park eder. Parti tüm hızıyla devam ediyor, konuklar arka bahöeyi halılarla kaplıyor. Tanıdığım birine el sallıyorum, çalışan bir kız arkadaşıma. Briggs, "Neden onu da getirmedin?" di y e mırıldandı.

Nankörlük ediyor çünkü Sadie geröekten öok seksi görünüyor. Ona elbiselerimden birini ödünö verdim ve saçını şirin plaj dalgalarıyla şekillendirdim.

Briggs de iyi görünüyordu; düğmeli bir ceket ve pazıları ile baldırlarının yumuşak top büyüklüğündeki çıkıntılarını gösteren bir şort giymişti. Cildi pürüzsüz ve altın sarısı, yüzü yeni tıraş edilmiş.

Ama gözlerimi tekrar geri öeken Ramses oluyor. Üzerindeki bol beyaz keten gömleğın düğmeleri köprücük kemiğının altındaki kas kabarıklığını gösterecek kadar açık. Sonunda erkeklerin göğüs dekoltesine neden bu kadar takıntılı olduğunu anlıyorum.

-Ramses her hareket ettiğinde ya da eğildiğinde, onun sıcak etini biraz daha yakalıyorum ve ağızım sulanıyor...

Etrafta dolaşırken ne kadar öok insanı tanıdığıma şaşıyorum. Daha önce tanıdığım herkes var, ayrıca Ramses aracılığıyla tanıştığım düzinelerce kişi daha var. Yeni bir arkadaş

Yatırımcılar kulübü her iki elinde birer mojito ile beni çağırıyor. "Blake! Buraya gel! Tanışmanı istediğim biri var."

Angelique beni partilerde gördüğüm ama daha önce hiç konuşmadığım Fed başkanıyla tanıştırıyor.

Ramses yakın çevrede dolaşıyor, tanıdığı herkesle sohbet ediyor. Göz göze geldiğimizde gülümsüyor ve bana yumruk tokuşturmak gibi hissettiren küçük bir baş selamı veriyor. İyi olduğumu düşünüyor ve bu da sırtımama, biraz daha dik durmama ve Angelique'e söyleyecek komik şeyler düşünmeme neden oluyor.

Onu etkilemenin verdiği hazzı hiçbir ilaç veremez.

Bu gece şov yapma gecesi. Bu partide kimler kimler var. Kulak misafiri olduğum konuşmalar, kışkırtıcı bilgi ipuçlarıyla dolu. Ama sadece kulak misafiri olmuyorum, büyüklerle konuşuyorum, daha önce birinin kolunda bir randevuyken hiç yapmadığım şekilde doğrudan etkileşim kuruyorum.

Konukların çoğunun davetiyelerini nasıl aldıkları oldukça açık - eğer zengin değillerse, ünlü ve muhteşemler. Gördüğüme şaşırdığım tek kişi Sinjin Rhodes. Desmond ondan nefret eder, yatılı okul günlerine kadar gider. Des'in gösteriş yapmak için bile olsa Sinjin'i davet edeceğini düşünemiyorum.

Bir saat sonra bir ipucu alıyorum - Desmond'un tüccarlarından biri arkadaşına "Burada ne işi var?" diye mırıldanıyor.

Diğer tüccar Sinjin'e bakıp sırtıyor. "Des kesimden önce domuzu şişmanlatıyor."

"Tetiği çekecek mi?"

"Pazartesi."

Yollarımız tekrar kesiştiği anda bu küçük bilgiyi kapıp Ramses'le paylaşıyorum.

"Sence ne demek istedi?"

Ramses'in zihninin çalışmasını izlemeye bayılıyorum. Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılırken gözleri sabitleşiyor. "Emin değilim... ama bazı fikirlerim var."

Parti bacchanalia'ya dönüşüyor. Desmond tüm imkanlarını seferber etti; dilimlenmiş Wagyu eti servis eden taco kamyonları var.

el yapımı mısır ekmeği. Sahilde bir tiki bar, yenilebilir çiçeklerle süslenmiş ananaslı margaritalar sunmaktadır. Kumların üzerinde ışıklarla süslenmiş yükseltilmiş bir dans pisti yer alırken, bazı cesur konuklar jet ski ve hidrofoillerle suyun üzerinde kayıyor.

Ev sahibinden kaçmayı başardım-Desmond meşgul, etrafı dalkavuklar ve hizmetçilerle çevrili, partinin devam etmesini sağlıyor ve buraya bilerek davet ettiği balinalara kur yapmaya çalışıyor.

Suşı şefinin yanında Sadie'ye yetiştim.

"Aman Tanrım, Blake, ne istersen yapar! Mavi yüzgeçli orkinosu var! Sanırım nesli tükenmekte! Des'e sekiz yüz yetmiş dolara mal oldum."

"Bunu karşılayabilir."

Briggs dirseğimde beliriyor, kıpır kıpır ve sinirli. "Saraya nasıl gireceğimi göster bana, gerçek bir banyo istiyorum."

"Onlar var 'em üzerinde Orada." Sadie noktalar için çiçeklerden oluşan bir perdenin arkasındaki tesisler.

Briggs, "Ne kadar güzel yaparlarsa yapsınlar, portatif tuvalet kullanmayacağım," diye hırlıyor.

"Sakin ol," dedim. "Sana göstereceğim."

Ben daha iki adım atmadan Ramses kolunu belime doluyor. "Nereye gidiyorsun?"

Gölgesinin dışında ağ kurmama izin veriyordu ama her zaman izliyordu, ona ihtiyacım olduğunda hemen yanımdaydı. Muhtemelen konuşmalarımın yarısını dinliyordu ve yalnız kaldığımızda bana söyleyecek şeyleri olacak.

"Briggs'e bir sifonlu tuvalet alacağım," diyorum. "Şuradan girebiliriz."

Desmond mermerini korumak için partiyi dışarıda düzenliyor.

Diğerlerini hizmetkârların girişinden geçirdikten sonra Des'le çıktığım yaz her hafta sonu yürüdüğüm koridorlardan geçirdim.

Ramses yolumu ne kadar iyi bildiğimi görüyor. Ona belli bir ruh hali geliyor. Aynı görünüyor, ama ben hissedebiliyorum-

havada şimşek.

"Buraya inanamıyorum..." Sadie fısıldıyor.

Omuz silkiyorum. "Biraz daha büyük hatırlıyorum." Ramses'in yumuşak homurtusu beni parlatıyor.

Briggs'e sayısız misafir banyosundan birini gösteriyorum. Eli kapı tokmağına değmeden, temizlikçi içeri dalıyor.

"Merhaba efendim, geri mi döndünüz? Sizi şuraya götürebilirim-"

"Üzgünüm Hattie, ona içeri gelebileceğini söyledim."

Hattie şaşkınlık ve memnuniyetle döner. "Blake! Geleceğini bilmiyordum. Hafta sonu kalacak mısınız?"

"Hayır, burada değil."

"Oh. Seni gördüğüme sevindim."

Ona sarılıyorum çünkü Hattie'yi gördüğüme ben de seviniyorum. Des çalışırken sürekli konuşurduk. Bazen ortalığı toplamasına yardım ederdim, ama bundan nefret ederdi; ancak Desmond bir telefon görüşmesi için ofisine kapandığında bana izin verirdi.

"Oğullarınız nasıl?" Ben soruyorum.

"Artık benden daha uzunlar. Hatta öğretmenlerinden bile uzunlar!"

Hattie sadece çeneme kadar geliyor, bu yüzden ikinci övünmesi çok daha etkileyici.

"Fotoğrafları görmek istiyorum. Parti muhteşem; hâlâ ayakta olduğunuza inanamıyorum."

İkimiz de şarkı söyletmek için kimin çalıştığını biliyoruz. Hattie bitkin görünüyor. "Henüz şikayet etmedi, demek ki iyi iş çıkarmışım."

Hattie Desmond'dan "O" ya da "O" diye bahsediyor, sanki kimden bahsettiğimiz çok açıkmiş gibi. Ve sadece ben, o ve diğer hizmetçiler varken, bu doğrudu.

"Arkadaşların evi görmek ister mi?" Kız neşelendi. "Size evi gezdirebilirim."

"Hayır, istemiyorum-"

"Bir tur atmak isterim."

Ramses'e bakmak için arkamı döndüm. Beynim TEHLİKE diye bağırırken o bana gülümsüyor! TEHLİKE!

Sadie ellerini çırpıyor. "Turları seviyorum!"

Disneyland'deymiş gibi her yere bakıyor. Aslında Sadie hiç Disneyland'e gitmedi. Ben de gitmedim. 5 yaşındaki Sadie'nin nasıl görüneceğini hayal ediyorsam öyle görünüyor.

"Turlardan nefret ediyorum," diye homurdanıyor Briggs banyodan çıkarken. "Öldür beni."

Kaburgalarına dirsek attım. "Des'in ödül odasını görene kadar olmaz."

"Lütfen şaka yap."

"Keşke olsaydım."

Desmond'un malikanesi gerçekten başka bir şey. Sanki ataları, Fitzgerald'ın kendi edebi kahramanını yarattığı körfezin karşısında yaşarken, Bay Darcy gibi birinin içinden geçeceği türden bir İngiliz sarayını yeniden yaratmaya çalışıyorlarmış gibi.

Doğrusu, Ramses'in sahil evini tercih ederim. En azından verandasındaki eski ağ hamağı ve zeminine serilmiş kumlarıyla oraya aitmiş gibi hissettiriyor. Hattie tek bir kum zerresine bile izin vermezdi; bu yüzden malikânenin kapıları kapalı tutuluyor. Des'in pencereleri duyamayacağınız ya da koklayamayacağınız bir sahile bakıyor.

Bu ev bir müze. Hattie bize müzik odasını ve solaryumu gösteriyor. Sadie sadece hatıra eşyalarını önemsiyor.

"Bunu duydun mu, Blake? Bu Shaq'ın ayakkabısı! İçinde kano yapabilirim!"

Esniyorum. "Des ünlüler için bir fahişe."

Bu onun tuhaf zayıflıklarından biri. Yıldızlara, özellikle de onları ikon statüsüne yükselten kişisel karizmanın güçlü karışımına sahip olanlara hayranlık duyuyor.

Freud şapkamı takacak olursam, muhtemelen Des'in kendisi, tüm yakışıklılığına, tüm zenginliğine ve zekasına rağmen, hala o kıvılcımdan, o şeyden yoksun olduğu içindir.

Bir odaya girdiğinizde insanların dönüp bakmasını sağlayan bir şey.

"Bu da ne?" Ramses bana mırıldanıyor. "Prens'in kanepesi mi?"

Dizini mor süet döşemeye doğru itiyor. "Aslında..." Ben de diyorum ki. "Öyle."

"Ciddi misin sen?"

Benim öyle olduğumu görünce Ramses gülüyor. Kahkahası göğsünden geliyor. Bir davul gibi kemiklerimde hissediyorum.

Malikânenin derinliklerinde, Desmond'ın hazinelerini sakladığı özel odasındayız. Bir zamanlar ben de o hazinelerden biriydim. Ya da ben öyle sanıyordum... Ta ki beni gösterme zamanı gelene kadar.

Yüzüme bir karanlık çökmüş olmalı, Ramses sıfırlıyor.

"İkinize ne oldu?" diye hırılıyor, kulağıma yaklaşarak. "Desmond'ın boktan biri olmasının tüm nedenlerini biliyorum ama bir zamanlar ondan hoşlanmıştın. O bunu nasıl mahvetti? Söyle ki ben de aynısını yapmayayım."

Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Sen onun yaptığı gibi bir şey yapmıyorsun."

Ramses elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni kendine çekiyor. "Yine de anlat bana."

Diğerlerine bakıyorum. Sadie daha önce hiç görmediği bir şeye, ki bu lanet olası yerdeki her şeye, Hattie'nin şimdiye kadar gördüğü en özenli tur alıcısına bakıyor. Briggs, Des'in uzak duvardaki yakışıklı gül ağacı kutulara yerleştirilmiş milyonlarca dolarlık beyzbol kartları koleksiyonuyla, kendisine rağmen, ilgilenmeye başladı.

"Aslında buradaydı. Ne kadar aptal olduğumu fark ettiğim gün."

O uzun, güzel yazı hatırlıyorum. Aşık olduğumu sandığım tek ve biricik zaman.

"Desmond bana daha önce hiç olmadığım kadar kur yaptı: kolyeler, küpeler, cüzdanlar, alışveriş çılgınlıkları... Beni Paris'e götürdü ve Eyfel Kulesi'nin tepesinde mum ışığında bir akşam yemeğinde beni sevdiğini söyledi."

Ramses'in dudakları kıvrılıyor. Ben gülüyorum.

"Evet, klişe, evet, sen çok daha yaratıcısın. Ama o zamanlar bana bir peri masalı gibi geliyordu."

Yirmi dört yaşındaydım. Sadece bir yıldır eskortluk yapıyordum.

Desmond beyaz bir şövalye gibi geldi ve bana hayal ettiğim her şeyi vaat etti.

"Her hafta sonu buraya geliyorduk. Suyun hemen üzerinde olmayı seviyordum; sörf yapmayı öğreniyordum. Des çok çalışırdı ama birlikte olduğumuzda bana bir prenses gibi davranırdı."

O uzun yaz günlerini düşünerek durdum. Çok fazla ticaret yapmıyordum çünkü tüm müşterilerimle ilişkiyi kesmiş, partilere ve etkinliklere gitmeyi bırakmıştım. Zamanımın çoğunu bu tertemiz beyaz odalarda okuyarak geçiriyordum. Yalnız başıma.

Ramses'in eli beni geri getiriyor. Yanağıma dokunuyor, gözlerimin içine bakıyor. Beni ona bağlıyor.

"Sen prenses değilsin." diyor.

Alınabilirim ama bunun doğru olduğunu biliyorum. "O zaman ben neyim?"

Umarım bir kraliçe demez.

Ramses'in yavaşça sırtması odanın geri kalanının kaybolmasına neden oluyor ve ben sadece onu görüyorum.

"Sen bir avcısın. Benim gibi. Belmont'a girdiğin anda bunu gördüm. Bütün gece seni burada izledim. Bu beni tahrik ediyor."

Ramses birbirimize benzediğimizi söylediğinde derin ve içgüdüsel bir heyecan hissediyorum.

Bizi ayıran her şeye rağmen, özümüzde aynıyız. Açlığımız var. Ve onu besleyecek dişlerimiz ve kurnazlığımız.

Ramses'in yüzü hiç bu kadar çekici görünmemişti bana, gözlerinin deniz mavisi derinliği, ağzının şekli, o zayıf, sert çenesi. Vahşi bir şekilde kendisi. Desmond'ın malikânesi göğsündeki ateşle kıyaslanamaz bile.

"Gerçi bazen..." diye mırıldanıyor, "kimin kimi avladığını söylemek zor..."

Beni öptüğünde, bunu anlamak hiç de zor değil. Yutuldum.

Gitmesine izin verir ve dünyanın geri kalanı yavaşça tekrar yerine oturur.

"Şimdi bana o salağın seni kaybetmek için ne yaptığını söyle." Çok kolay teslim oluyorum. Çünkü çok iyi hissettiriyor.

"Buradaydık. Yanına taşınmamı istedi. Hattie'nin kapıda olduğunu duyduğumuzda henüz cevap vermemiştim. Des kimseyi beklemiyordu. Görmek için dışarı çıktık. Elmaslar ve eşarplar saçan yaşlı bir kadın içeri girdi. Hemen elimi bıraktı."

Ramses'in yüzünde beliren hızlı memnuniyet ifadesi sempatiye dönüşüyor ama onu yakalamadan önce değil.

"Büyükannesi ona sürpriz yapmaya geldi. Desmond beni arkadaş olarak tanıttı. Onun önünde hiçbir şey söylemedim. O gidince trene atlayıp eve döndüm ve ondan ayrıldım. İlişkimizin gerçek olduğunu söyledi ama değildi. Ben hala onun kirli sırrıydım."

Ramses kendini beğenmişliğini gizlemeye çalışmıyor. "Seni herkese gösteririm."

"Zaten yaptın. Beni annene gösterdin." "Seni göstermiyordum. Seninle gurur duyuyordum."

Tüm vücudum yanıyor. Bunun beni ne kadar iyi hissettirdiğinden korkuyorum.

Ramses eliyle yanağıma dokunuyor.

"Serbest yatırım fonu yöneten bir adam için Desmond hayatının fırsatını kaçırdı. Ve bunu sana her baktığında yüzünde görebiliyorum."

Çimenlere geri döndüğümüzde hava tamamen kararmış, altın fenerlerin dizileri herkesin ne kadar sarhoş olduğunu ortaya çıkarıyor. Görünüşe göre roze kıtlığı Desmond'dan kaynaklanıyordu - baktığım her yerde ondan fıskiyeleler akıyordu.

"İçecek bir şey ister misin?" Ramses sorar. "Biraz su iyi olurdu."

"Hemen döneceğim."

Geniş sırtının kalabalığı yarmasını, en uçtaki misafirlerin bile yol açmasını izliyorum.

"Acıktım," diyor Sadie.

"Az önce iki kilo ton balığı yemedin mi?" Briggs diyor ki.

"Canavarı beslemek lazım." Sadie pazusunu esnetiyor. O Bir kırbaç kadar sıska ama kolları kaslarla dolu.

Briggs etkilenmiş bir şekilde kaşını kaldırır. "Bu da nereden çıktı?"

Sadie, "Binicilikten," diyor ve sonra elini ağzına kapatıyor.

Briggs gözlerini kısar. Parçalar yıldırım hızıyla bir araya gelir.

"Sen o jokeysin!" diye bağılıyor. Sonra da dönüp beni göstererek, "O atı nereden biliyordun!" dedi.

"Benim atım," diyor Sadie gururla. "Onu ben satın aldım."

Briggs, Kennedy suikastını çözmüş gibi görünüyor. "Seni daha önce gördüğümü biliyordum! Sen bir fahişe misin?"

"Öyle deme," diye tersliyor Sadie, bu da onun kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramıyor. "O benim kız kardeşim, aptal."

Briggs kaşlarını çattı. "Senin hiç kız kardeşin yok." "Lanet olsun ki yok."

Sadie kıvranıyor. Kavgı gibi görünen her şeyden nefret eder. "Ben bir taco alacağım."

Briggs, Sadie'yi komik derecede şaşırtarak, "Ben de seninle geleceğim," der.

Arkasından dönüp bana "İşte bu!" diye bağılıyor.

"Şimdi bana Altın Kupa için kimi beğendiğini söyle..." Briggs diyor ki.

Sadie beni eğlendirmek için onu arkadan beceriyormuş gibi yapıyor. Ya da belki kendisi için, söylemesi zor.

"Şimdi ne için kimden hoşlanıyorum?" diyor ve adım atıyor.

Ramses hâlâ su kuyruğunda bekliyor. Omuzlarının duruşundan bu durumdan rahatsız olduğunu anlayabiliyorum. Gülümsüyorum çünkü yine de bekliyor. Benim için.

"Burada olmana şaşırdım," diyor bir ses kulağıma.

Dönmeden önce Desmond olduğunu anladım. Kısmen Ramses'in yaptığından çok farklı olan koluma dokunuşundan, kısmen de yalnız ve korumasız olduğumu düşündüğü anda şansını deneyeceğini bildiğimden.

Yüzü bana çok yakın. En uzun topuklu ayakkabılarımla bile Ramses'e bakmaya alıştım. Des bir kız gibi güzel. Dudakları kırmızı.

"İsteyerek değil," diyorum.

Desmond güler. "Lütfen. İkimiz de ne istersen onu yaptığını biliyoruz."

Eli hâlâ kolumda, başparmağı sanki tenim bir kumaşmış da kalitesini inceliyormuş gibi ileri geri gidip geliyor.

"Eğer bu doğru olsaydı, sevgili büyükanneme kış yemeyi ne kadar çok sevdiğini söylerdim."

Desmond burnunu kırıştırır. "Her zamanki gibi klas."

"Bu doğru. Ben hiç değişmedim, sen de öyle. Hattie'nin hâlâ o eski Kia'yı kullandığını gördüm. Neden ona zam yapmıyorsun, seni lanet cimri?"

Desmond duymak istemediği her şeyi görmezden geldiği gibi bu son kısmı da görmezden gelir.

Alçak sesle ve ısrarla, "Bir an için beni cezalandırmaya daha ne kadar devam edeceksin? Şaşırdım. Eğer bana zaman verseydin-"

"Ne?" Tersliyorum. "Benden utanmamaya çalışabilir miydin?"

Parmakları içeri giriyor. "Onun yaptığı gibi seni gezdirmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, Des. Senden hiçbir şey istemiyorum. Kolumu bırakman dışında."

"Hemen şimdi."

Ramses'in hırlaması Desmond'ın elini bırakmasına neden oluyor, sanki derim kızarmış gibi.

Ne kadar sert atladığını saklamaya çalışıyor.

"Partinin tadını çıkarıyor musun, Ramses? Çatı katında böyle bir parti veremezsin, değil mi?"

Sadece Desmond bir çatı katını otopark gibi gösterebilir.

Ramses o kadar yakınımda duruyor ki sıcaklığı sırtımı kavuruyor, üzerimde yükseliyor. Desmond'a bir daha üzerimde nefes alması için meydan okuyor.

"Haklısın, burası oldukça muhteşem bir yer. Keşke büyükbabam tesisatçı olmak yerine bana da bir tane alsaydı."

Des'in yüzündeki ifadeye ve Ramses'in kalçasının ön tarafının benimkinin arkasına baskı yapmasına gülüyorum. Birbirimize bağlandığımızda yenilmez oluyorum.

"Senin sahip olup da benim asla sahip olamayacağım pek çok şey var." Ramses elimi tuttu. "Ama kız arkadaşım ile tanıştın mı?"

Desmond'ın gözleri birbirine bağlı parmaklarımızda.

"Özensiz saniyeler," diye tıslıyor. "Benden ve diğer herkesten."

Ramses'in daha önce öfkeli olduğunu düşünmüştüm ama bu, şimdi üzerine çöken sertlikle kıyaslanamaz bile. Sadece bir değil, birçok kavgaya karışmış bir adamın bakışı var. Ramses ağırlığını kaydırıyor ve bütün hava değişiyor.

"Blake en iyisidir," diyor açıkça. "Ve sen de bunu biliyorsun, bu yüzden arkamı döndüğüm anda ateş etmeye çalışıyorsun. Bunun için seni suçlamıyorum bile, ama sana bunu ödeteceğimden emin olabilirsin. Ama bir daha ona 'pasaklı' dersen, seni gebertirim."

"Beni öldürecek misin?" Desmond kekeliyor. "Tanrı aşkına-"

"Siz 'eski paralı' insanlar bununla nasıl başa çıkıyorsunuz bilmiyorum ama benim başa çıkma yöntemim, seni etkilemeye çalıştığın tüm bu insanların önünde diz çöktürüp ondan özür dilemeni sağlamak olacak. Sonra da seni geberteceğim."

Desmond suratına bir eldivenle tokat yemiş gibi görünüyor. Öfkeden bembeyaz kesilmişti ama Ramses hâlâ suçluyken tek kelime etmeyecek kadar da zekiydi.

Ramses bir kolunu belime dolayarak beni uzaklaştırıyor. Ayaklarım çimenlere değiyor ama kayan adımlarla, tüm ağırlığım dirseğinin kıvrımında. Gece daha serin, daha temiz. Fenerler yine güzel.

Durduğumuz anda kollarımı Ramses'in boynuna doluyor ve onu öpüyorum.

"Beni savunduğun için teşekkürler."

"Seni ilk başta buraya getirdiğim için özür dilerim. Bu-" Ramses kendini tutarak hafifçe gülümsedi. "Daha önce de bunu isterdim."

"Artık değil mi?"

"Hayır," diyor basitçe. "Şimdi zaman kaybı gibi geliyor. Seninle her yerde olabileceksen."

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Gerçekten gelmek istememiştim; buraya tekrar dönmenin beni üzeceğini düşünmüştüm. Şimdi her şey bir şaka gibi geliyor. Desmond'ın yaşlı ninesinin hakkımda ne düşündüğünü neden umursadım ki? Ya da Desmond'ın kendisinin?

Etkilemek istediğim tek bir kişi var.

Ramses beni öpüyor. Vücudumdaki elleri, onun tarafından dokunulmanın ne anlama geldiğine dair her şeyi anlatıyor.

Lambalar ateş böceklerine dönüşür. Dalgalar fısıltıya dönüşüyor. Tenindeki ve gözlerindeki altın ışıltı, dudaklarımız buluştuğunda içime geçen bir duygu - canlı olmanın ve gecenin içinde yanmanın ne demek olduğu.

Bu gerçek. Bu kazandığım ve kazanacağım her şeyi riske atmaya değer.

"Hadi buradan gidelim," diyor Ramses.

Sırıtarak parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Bir dakika içinde yapacağız."

RAMSES

□ 7 Yüzük - Ariana Grande

B Lake gözlerinde çılgın bir parıltıyla beni gizlice eve soktu. Beni mor süet kanepeye itti ve kıyafetlerimi yırtmaya başladı.

"Bunu Prince'in şerefine mi yoksa Desmond'a inat olsun diye mi yapıyoruz?" diyorum.

Gülüyor. "İkisi de."

Düğmelerimi çekiştiriyor, ellerini giysilerimin altına sokuyor, beni minderlerin üzerine yatırırken bana sürtünüyor. Boynumun yan tarafını emiyor, ağzı ateş gibi.

Yarı tahrik, yarı artık öfke olan garip bir durumdayım. Desmond'ın kafasını omuzlarından indirmeme iki saniye kalmıştı ve tüm o saldırganlık hâlâ içimde dönüp duruyor. Blake'in vahşi ağzı ve teninin sıcaklığı daha sakinleşmeden beni bir çılgınlığa sürüklüyor.

Onu bu kanepede becermek istiyorum. Bu odadaki her şeyi parçalamak istiyorum. Onu Bali'ye uçurmak ve en başından beri yapmamız gereken tatili yapmak istiyorum. Her şeyi istiyorum, her şeyi, yeter ki onunla ilgili olsun.

Bu kadın için yapabileceğim şeyler.

Ne kadar karanlık olduğumu düşünsem de, daha kötüymüşüm. Onu bileklerinden tuttum.

"Bana onun benim yanımda bir hiç olduğunu söyle. Bana hiç böyle hissetmediğini söyle."

"Asla," diyor Blake, gözleri kasvetten kararmış bir halde. "Yakın bile değıl."

Bileklerini bırakıyorum. Onun yerine yüzümü tutuyor, deri ve duman kokusu içinde beni öpüyor.

Sikimi serbest bırakıyorum ve o da sanki birbirimize en çok bu şekilde uyuyormuşuz gibi sikimin üzerinde kayıyor. Sanki her parçam onun için şekillenmiş gibi.

"Sana ihtiyacım var." Boynunu ısırdım, içine doğru ittim. "Bana her şeyini ver."

"Ona asla vermediğim şeyi sana vereceğim."

Blake kolunu boynuma doluyor ve kendini kaldırıyor, böylece sikim neredeyse tamamen dışarı kayıyor. Tabanı kavıyor ve başını kıkına doğru yeniden konumlandırıyor.

Onun içinde ıslandım. Yine de, basınç ve sürtünme neredeyse derimi yırtıyor. En azından, her seferinde bir milimetre içeri girerken böyle hissediyorum. Bu teli ısırmak. Bu maksimum voltaj.

Blake beni tutuklatacak sesler çıkarıyor, hem de izinsiz girdiğim için değıl. Saçlarından bir avuç tutup ağzımla susturuyorum.

İttiğimi sanmıyorum. Hareket edip etmediğimi bile bilmiyorum. Tek hissedebildiğim hayatımın en yoğun sıkışması ve uzun süre dayanamayacağım.

Dilinin tadı hiç olmadığı kadar zengin ve pis. Sırtı terliyor. Yasadışı olması gereken bir zevk yaşıyorum.

"Al şunu," diye fısıldıyor kulağıma. "Bunu hak ediyorsun."

Dudaklarının kulağımanın kenarına değıdiği yerden, vücudumdan aşağıya ve aletimden dışarıya doğru beynimde beyaz bir sıcaklık patlıyor.

Onun en derin, en derin yerine doğru bastırıyorum, sanki ruhuna sokulmuşum gibi. Blake uzun, iç burkan bir ses çıkarıyor.

inliyor. Kollarımda titriyor.

Onu nazikçe yatırdım, çıkarırken ortalığı dağıtmamaya dikkat ettim, ama sadece Hattie'ye olan saygımdan.

Blake'i karanlıkta koza gibi tutuyorum, yumuşak mor süet tarafından kucaklanıyorum. Nefesi beni sakinleştiriyor, yağmurdan daha yumuşak, dalgalardan daha istikrarlı.

Bir süre sonra, "Hiç aşık oldun mu?" diye sordu.

"Lisedeki kız arkadaşımı sevdiğimi sanıyordum. Belki de seviyordum, o yaşta ne kadar sevebilirseniz o kadar."

"Ne oldu?"

Karanlıkta ona sırlarımı anlatmak çok kolay. Kimseye söylemediğim şeyler... Kendime bile itiraf etmediğim şeyler.

"O her zaman biraz flört eden bir tipti. Başta umursamadım ama ciddileştüğümüzde içimi kemirmeye başladı. Tanıdığım erkeklerle 'çalışmaya' giderdi, benden daha büyük, benden daha güçlü, benden daha yakışıklı erkeklerle..."

"Bekle," diye araya giriyor Blake. "Senden daha büyük ve daha güçlü kim var?"

Yumuşakça gülüyorum.

"Lisedeyken çekilmiş bir fotoğrafımı görmedin, değil mi? Uzun boyluydum ama sırık gibiydim. Aslında bu konuda çok utangaçtım. Briggs ve ben üniversiteye kadar şişmanlamadık."

"Seni sıska hayal edemiyorum."

"İnan buna, bebeğim! Okuldaki en seksi çocuk değildim, yakınından bile geçmezdim. Elde ettiğim her kız için çalışmam gerekiyordu. Özellikle Ashley için. Son senemizin sonuydu. İkimiz de aynı üniversiteye kabul edilmiştik. Yazdan hemen önce beni oturttu ve sonbahardan itibaren başka insanlarla görüşmek istediğini söyledi."

"Ne dedin sen?"

"Ona söyledim, hayatta olmaz. Eğer bekar olmak istiyorsan, hemen şimdi bekar olabilirsin."

"Ayrıldınız mı?"

"Evet. Ama üniversitede aynı yurttta kaldığımızda yeniden alevlenmeye çalıştı. İlk haftaydı, bir sürü parti ve etkinlik vardı. Benden

onunla birlikte. Bütün gün bekledim, yapabileceğim onca şeyi kaçırdım. Daha sonra başka biriyle çıktığını duydum."

Blake mırıldanıyor, "Boşa geçen günlerden nefret ediyorum."

"O kadar sinirlenmişim ki, ona bir daha benimle konuşmamasını söyledim. Ama bir hafta sonra büyük bir hata yaptığına karar verdi ve sürünerek geri geldi. Saatlerce yurt odamın dışında bekledi, koridorda ağladı. Sadece bir gün değil. Aylarca gidip geldi."

"Pes etmez misin?"

"Hayır. Beni iki kez becerdiği için içimde bir ateş vardı. Ama uzadıkça zorlaşıyordu. Arkadaşları bana onun ne kadar berbat biri olduğunu söylüyordu. Özür diliyor ve her zaman söylemesini istediğim şeyleri söylüyordu. Dizlerinin üzerinde yalvarırdı."

Blake'in başını hafifçe salladığını hissediyorum. "Taş gibisin."

"Pek sayılmaz. Sadece onu affedemedim. Çünkü beni seçmedi. Ve bu çok acıttı."

Blake bana sarılıyor, yanağını göğsüme bastırıyor. "Ben de aynıyım. İşim bittiğinde, biterim."

Kıkırdıyorum. "Bunu gördüm. Zavallı Desmond."

"Beni sevmiyor." Sessiz ve emin. "Hiç sevmeydi. Ve o gün, sonunda bunu gördüm."

"Neye bakacağını bildiğinde her şeyi görebilirsin." Uzun boylu ve yakışıklı biri odaya girdiğinde Ashley'nin başının nasıl döndüğünü düşünüyorum. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Her şeyi yaparım," diyor Blake ve ben de ona inanıyorum.

"Ashley dizlerinin üzerine çöküp yalvardığında, sözler verdiğinde... ona neler yaptırabileceğime dair en berbat fantezileri kurardım."

Blake karanlıkta bana doğru bastırıyor, ağzı boynumda ıslanıyor. "Seni geri almak için çok kötü şeyler yaparım."

Kalbim güm güm atıyor. "Ne tür şeyler?" "Eve gittiğimizde sana gösteririm."

Buraya evim demesine bayıldım.
"Her zaman karanlık fantezilerim olmuştur," diye mırıldanıyor Blake. "Çocukken bile."
"Neden böyle düşünüyorsun?"
"Bilmiyorum. İnsan kendisini neyin tahrik edeceğini seçebilir mi?" "Belki değil, ama onu besleyebilirsiniz."
"Bunu beslemeyi seviyorum." Blake gömleğimin önünü tutuyor ve beni sertçe öpüyor.
Onun nerede bitip benim nerede başladığımdan emin olamayana kadar onu öpüyorum.

Yıldızlarla kaplı geceye geri döndüğümüzde, parti Gatsby seviyesinde bir sefahate dönüşmüştü. Sarhoş borsacılar pille çalışan yunuslarla sörfte yarışırken, vücut boyasından başka bir şey giymeyen ateş dansçıları kumu aydınlatıyor.

Blake ikimize de birer dilim karpuz aldı.
"Yol için," diyor, dilimden kocaman bir ısırık alıyor, suyu kolundan aşağı akıyor.

Kalabalığın içinde avlanıyoruz. Blake kız kardeşiyle görüşmeden gitmek istemiyor ve Briggs için talimatlarım var. Onu açık hava poker masasında ya da voleybol ağlarının yanında bulmayı umuyordum. Tek gördüğüm bir grup çakırkeyif İngiliz ve son derece sarhoş bir Pennywise.

"Ramses!" diye bağırır. "Jonesy ile saatim üzerine bahse girerim ki ters takla a t a b i l i r i m . "

"Evet, nasıl gitti?"
Jonesy bileğini kaldırıp üst üste dizilmiş iki Breitling'i göstererek, "Harika değil," diyor.

"Ah," dedim. "Artık eşleşen bir takımın var."
Penn, "Onu geri kazanacağım," diye beni temin ediyor.

Jonesy anahtarları şingirdatarak, "Arabasını da aldım," diyor.

Blake elinde daha fazla karpuzla yeniden ortaya çıkar ama Sadie yoktur. "Sence nereye gitmiştir?" diye sorar. endişeden çok merak.

"Blake!" Penn çağırıyor. "Bana şu karpuzdan biraz ver."

"Verirdim..." Blake diyor ki, son birkaç lokmayı çiğneyerek

ısırlık. "Ama hepsi gitti."

Pennywise şamatayla güler. "Şimdi Ramses'le neden iyi anlaştığınızı anlıyorum."

"İkimiz de pislik olduğumuz için mi?" Blake sırtıyor.

Penn, "Patronuma asla böyle hitap etmem," diyor. "Onun duyabileceği bir yerde."

"Gel hadi." Blake kolunu benimkine doladı. "Hadi sahili kontrol edelim."

Ayrılmadan önce kum tepelerini baştan sona geçiyoruz ama Briggs ve Sadie'yi hiçbir yerde bulamıyoruz.

O gece sadece bir kez uyandım.

Güvertenin kapıları açık, tül perdeler içeriye doğru esiyor. Ay, sulu ikizinin üzerinde asılı duruyor.

Kalbim hâlâ karmakarışık bir rüyanın etkisiyle atıyor, parçalar ben anlamlandıramadan kayıp gidiyor - ikinci elbisesini giymiş annem, elleri yağ içinde babam, eski dairemizin kapısı... Annem maviye boyamıştı ama boya ucuzdu ve bir yıl içinde yontulup tekrar soldu...

Düğünüme gelmiyor musun?

Neden gelmiyorsun?

O iyi olacak, sana orada ihtiyacım var.

Ağızma eski acı doluyor ve zihnim, ne yapmam gerektiğini, ne yapabileceğimi, neyi farklı yapacağımı düşünerek dönmeye başlıyor.

Mavi ışığın tekrar uykuya dalmayı her zamankinden daha zor hale getireceğini bilsem de saati kontrol etmek için telefonumu elime almak istiyorum.

Blake hareket ettiğimi hissediyor ve göğsümün üzerine yuvarlanıyor. Yüzünü boynuma yaslıyor, kalçasını benimkinin üzerine koyuyor, parmaklarını saçlarımda dolaştırıyor.

Rahat olmaması gereken bir pozisyonda sırtüstü yatmış durumdayım. Ama Blake'in ağırlığı sakinleştirici, denizin serinliğine karşı onun sıcaklığı gerekli. Tuz, karpuz ve sıcak baharatlı çay kokuyor.

Elimi omurgasında hafifçe gezdiriyorum.

Rüyayı hatırlamak yerine, onunla gurur duyduğumu söylediğimde Blake'in yüzündeki ifadeyi düşünüyorum.

Kısa süre sonra dalgaların sesi ve onun yavaş, sabit nefes alış verişiyile tekrar uykuya dalıyorum.

Sabahları beni BACON uyandırıyor.

O kadar derin uyudum ki, Blake altımdan sıvıştı.

Merdivenlerden inerken tişörtümü başımdan aşağı sıyrıyorum ama saçımı düzeltmeye çalışmıyorum.

Blake üç tavayı ocağın üstüne koymuş, pastırma kızartıyor, yumurta çırpıyor ve kızarmış patates sote ediyor. Koku beni kudurtuyor ve Briggs ile Sadie'yi yataklarından kaldırıyor, gerçi evde sadece birkaç saat kalmış gibi görünüyorlar.

Briggs'in yüzü uykudan şişmiş ve burnuna yapışmış bir Biore şeridiyle yere yığılmış. Sadie'nin önceki gecedan kalma makyajı yüzünün sol tarafına bulaşmış. O taraftaki saçlar muhtemelen kuşların saldırısına uğramış.

"Dün gece nereye kayboldun?" Blake soruyor. "Ve dizlerine ne oldu?"

Sadie sanki dizleri olduğunu unutmuş gibi derisi yüzülmüş dizlerine bakıyor.

"Futbol," diyor.

"Futbol mu?" Blake pastırmayı yanmaktan kurtarmak zorunda olduğu için Sadie'nin yüzündeki ifadeyi göremiyor.

Briggs dikkatle kahve fincanına bakıyor.

"Nereye gittin?" Coğunlukla zıplamasını izlemek için söylüyorum.

"Oh, uh, kumda poker oynuyorlardı.

Sadie oldukça iyi aslında."

"Çünkü elinde ne olursa olsun heyecanlı görünüyor," diye sesleniyor Blake ocaktan.

Dört tabak getiriyor, onları en az bir kez garson olarak çalıştığını gösteren bir şekilde taşıyor.

Önce benimkini koyuyor; pastırma, yumurta ve patatesler, garnitür olarak biberiye dallarıyla güzelce düzenlenmiş. Bir sürahi sangria bile hazırlamış.

"Fena değil," diyor Briggs, patatesten bir ısırık alıp afiyetle çiğnerken.

"Mmbbm brabrram mrabab," diyor Sadie, ağzı dolu bir şekilde.

Ben hayatımda tattığım en güzel omletten bir ısırık alırken Blake beni izliyor, zengin, tereyağlı ve erimiş.

"Tanrım, bunu yüzüme vurmaktan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Ben de diyorum ki. "En iyi yumurtayı sen yapıyorsun."

Blake hepimize devasa sangria bardakları doldurdu. "En iyi yumurtalara!"

"Kazanmaya!" Sadie bağıırıyor.

Briggs parmağını kulağına bastırarak, "Daha sessiz kadeh kaldırmalara," diyor.

"En iyi şefe," diyerek kadehimi Blake'e doğru kaldırıyorum.

Blake sadece bana bakarak, "Başkası için yemek pişirmeye," diyor.

Sangria içeriz ve akşamdan kalma halimiz geçip sarhoş olma yolunda ilerleyene kadar tüm o lezzetli yağlı yiyecekleri yeriz.

Blake sandalyesine uzanmış, yanakları pembe pembe parlayarak gülümsüyor.

BLAKE ve ben Desmond'un otuzbir festivalinin geri kalanını atlayıp hafta sonunu ne istersek onu yaparak geçiriyoruz. Bu çoğunlukla sevişmeyi, uyumayı, Shelter Adası'na gitmek için bir yelkenli kiralamayı ve sahilde istiridye kızartmayı içeriyor.

Briggs'in Penn'e ve diğerlerine Desmond'un planlanmış etkinliklerinin en azından en cazip olanında katılmasını bekliyorum, ama sürpriz bir şekilde gümüş kaşık malikânesine bir daha adımını atmıyor. Cumartesi öğleden sonra Blake, Sadie ve benimle birlikte yelkenliye biniyor ve Pazar sabahı tuhaf bir şekilde erken bir saatte Sadie'yi şehre geri götürmek için gönüllü oluyor.

"Sence bu ikisi arasında bir şeyler mi var?" Biz çantalarımızı toplarken Blake diyor ki.

"Emin değilim, kahvaltıda neredeyse hiç konuşmadılar."

"Beni şüphelendiren de bu oldu," diyor Blake. "Sadie ne zaman susar ki?"

"Berbat bir casus olurdu."

"Briggs de öyle. Pastırma hakkında şikayet ettiğini duydun m u ? Ya havlulardan? Ve bulaşık sabunu?"

Gülüyorum. "O hep böyleydi-Briggs para kazanmak zorundaydı çünkü fakir olmak için fazla seçiciydi."

"Sadie de birinin trende bıraktığı cipsleri yer. Sanırım sadece hayal ediyorum."

"Muhtemelen," diyorum.

Gerçi daha önce Briggs gömlek değiştirirken sol tarafının kırbaç izlerine benzeyen izlerle çizgili olduğunu fark etmiştim.

BLAKE

L Pazar gecesi Ramses'le birlikte ay ışığında nehir gibi siyah bir yolda ilerliyoruz. Üstü açık arabanın üstünü kapattı, ben de koltuğa boylu boyunca uzandım.

Başım kucağında, gömleğinin yumuşaklığı yanağıma değiyor. Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Arada bir yoldan bana bakıyor ve hafifçe gülümsüyor. Sol eli direksiyonun üzerinde duruyor. Sağ eli vücudumun üzerinde geziniyor.

"Bu gece burada kalmalısın," diyor Ramses.

Bu istek beni memnun etti. Beni bırakmasını beklerdim, belki de birlikte geçirdiğimiz onca saatten sonra yalnız kalmaktan biraz memnun olurdu. Bu doğal olurdu, ama aslında ben de öyle hissetmiyorum.

Onun dairesine geri dönmek istiyorum. Benimkinden daha çok seviyorum. Her yeri Ramses gibi kokuyor ve bana ruh hali ve ölçeğiyle onu hatırlatıyor. Ayrıca, bir süredir Minx oynamadık. Canım çekti.

En çok da onun yatağında uyumayı seviyorum. Bir kraldan daha büyük, ağır kuştüyü yorganlar ve serin, taze çarşafarla görünüşte bir dönüm genişliğinde. Ramses yorganın altına girdiğinde, kütlesiyle bir tür in yaratıyor. İçine kıvrılıyorum, kolları beni sarıyor, kalın göğsü sırtıma yaslanıyor.

Genelde rüyalarım Salvador Dali'yi çıldırtacak kadar stresli, çarpık ve rahatsız edici olur. Bazı geceler beynim o kadar çok kabusla doluyor ki, neredeyse hiç dinlenmeden uyanıyorum.

Ramses ile değil. Ağır pençesini amımın üzerine koyarak uyuyoruz, sıcak ve rahatlatıcı. Geceleri içime bir parmağını sokuyor ve rüyalarım dehşet yerine şehvete dönüşüyor. Kokusu burnuma doluyor, sıcaklığı beni sakinleştiriyor ve ıslak rüyalarım çarşafı ıslatıyor.

Sabah uyandığımda kafası kalçalarımın arasında, dili bana hayatta olmanın neden güzel olduğunu hatırlatıyor.

Yani yatıya kalmayı kabul etmem için kolumu bükmesine gerek yok.

"Bunu çok isterim."

"Güzel." Sırıttıyor. "Çünkü sana erkenden ofiste ihtiyacım var."

"Ne için?" "Bu bir sürpriz."

Yüzümü buruşturuyorum. "Sürprizlerde yüzde elli isabet oranınız var."

"Bu tam bir saçmalık," diye homurdanıyor Ramses, eliyle beni sıkıştırarak. "Ne zaman senin hoşuna gitmeyen bir şey yaptım ki... sonunda."

Parmaklarının kaburgalarımın neredeyse işkence edercesine dans etmesine izin veriyor, sonra eliyle göğsümü kavırıyor, önce sert, sonra yumuşak ve okşayıcı. Ben inleyene kadar meme ucumla oynuyor.

Ramses'in kötü olmayan bir gülümsemesi var mı merak ediyorum.

Erken saatte ofiste olmamız gerektiğini söylediğinde, sabahın beşinde Ramses'in beni yataktan kaldırmasını ve neredeyse dişlerimi fırçalamasını beklemiyordum.

Diş macununu tükürdüğümde, "Bu sürpriz şimdiye kadar berbattı," diyorum.

"Bunu gördüğünde fikrini değiştireceksin..."

Panjurların yumuşak mırıltısını duyuyorum. Camın panoraması Central Park'ın nemli ağaç tepelerini ve körfezin düz parıltısını ortaya çıkarıyor. Turuncu bir çizgi masmavi gökyüzünün tabanını aydınlatıyor. Ramses'e katılıyorum, ışığın yayılmasını izliyorum.

Parmakları benimkilerle birleşiyor.

Bulut salları aydınlanıyor, güneşe en yakın kenarları altın sarısı, altları hala fırtınalı. Mavi gökyüzü aydınlanıyor ve şeffaflaşıyor.

Ramses döndüğünde, tüm renkler gözlerine takılıyor. Gökyüzünde ne kadar yüksekte olduğumuzun ve ne kadar uzağa düşebileceğimin farkına varıyorum.

"Tamam," diyorum ve onu dudaklarından usulca öpüyorum. "Eğleniyorum."

"Senin kadar değil."

Daha önce bir kez Ramses'in ofisine gidip ona bağırmıştım.

Ortak komplocular olarak girmek çok daha eğlenceli.

Hudson Yards'da en üst katı sökülmüş ve yerine cam yerleştirilmiş devasa bir tuğla binası var.

Buraya ilk gelenler biz bile değiliz - piyasa Doğu saatiyle 9:30'a kadar açılmıyor, ancak tüccarlar sabah 7:00'de masalarında oluyor.

Ramses kendi katını Desmond'dan farklı yönetiyor - ofisi çok daha az gösterişli ve tüccarları daha aç. Gürültü ve enerji muazzam.

Desmond'ın özel bir köşe süiti var. Ramses'in ofisi, mahremiyet için buzlanabilen ancak her zaman çalışanlarını gözetleyen cam duvarlardan oluşuyor.

Asistanı garip bir gerginlikle postayı getirdi. Ramses mektubu ondan alıp gümüş bir zarf çıkarıyor. Posta damgasına bakıyor ve yüzü geriliyor. Davetiyeyi çıkarıyor, hiçbir şey okumadan taş suratla bakıyor, sonra çöpe atıyor.

"Gerçekten katılmak istediğin partilere davet edildiğin oluyor mu hiç?" Ona takılıyorum.

Gözlerini kırptırdı ve öfkesi "Belki... doğum günün ne zaman?" diyecek kadar azaldı.

"Gerçekten bilmiyor musun?"

"Tabii ki biliyorum." Gülümsüyor. "Sen bir İkizler burcusun."

Bu beni güldürüyor. Ramses'in burçlarla ilgilenmesini beklemiyordum. "Peki sen nesen?"

"Yay."

Onun gururu beni daha da çok güldürüyor. "Bu iyi bir tane mi?"

"En iyisi."

Şimdi yeniden ılımlı bir ruh haline büründüğüne göre, onu neyin kızdırdığını görmek için o davetiyeyi çöpten çıkaracak cesaretim var mı diye merak ediyorum.

Masasına yaslanıp çöp kutusuna bakma fırsatını kolluyorum ve süslü bir yazıyla yazılmış "10. Yıl Kutlaması" yazısını yakalıyorum. Midem bulanıyor.

Ramses Bloomberg Terminalini açıyor. Noel sabahındaki bir çocuk gibi görünüyor. "Neredeyse zamanı geldi!"

Ne yaptığımızı sormaya zahmet etmiyorum. Ramses bana söylemeyecek, ama yakında gösterecek.

Sinjin Rhodes'un şirketi Gab için veri topladığını görebiliyorum. Herkesin bir sonraki Twitter olduğunu söylediği bir sosyal medya platformunu yönetiyor. Ama "herkes" hiçbir zaman gerçekleşmeyecek pek çok şey söylüyor.

Ramses, "İzle," dedi.

İşlem açılır açılmaz Gab hissesinin fiyatı iki puan artar.

Ramses gülümser. "Desmond kancayı aldı... şimdi de hattı çalıştıralım."

Parmakları tuşların üzerinde parlıyor.

İzliyorum, rakamlar gözlerimin önünde kayıyor.

Desmond'ın serbest yatırım fonu Gab'den yüzde iki hisse satın aldı. On dakika sonra, elli bin hisse daha satın aldı.

İşte o zaman Ramses senfonisini yönetmeye başlar.

Yeteneğinin zirvesinde bir sanatçının önümde belirişini izliyorum.

Ramses, hemen fark edilmeyecek bir dizi küçük alımla önce tüccarları serbest bırakır. Hisse senedi iki puan daha yükselince, tanıdığı herkesi telefonla aramaya başlar.

Onu çalışırken izlemek çok güzel. Pencereilerin önünde siluet halinde duruyor, kollarını sıvamış, elleri bir sihirbaz gibi hareket ediyor.

Ramses, "Walt ikinci bir Disneyland açmak istediğinde ne olduğunu biliyor musun?" diyor.

Ona gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Bir sürü paravan şirket açtı ve Florida'da bataklık araziler satın almaya başladı. İlk başta her şey harika gidiyordu.

-Akraları üç kuruşa alıyormuş. Ama sonra bir muhabir alımları fark etti ve hikayeyi ortaya döktü. Arazinin son sahibi olan insanlar Walt'u kömürlerin üzerine sürdüler."

Yumuşakça gülüyorum. "Konumunu asla ele verme." Ramses göz kırptıyor. "Bana bile."

Piyasa açılalı bir saat olduğunda, Desmond'un düşmanca devralma girişimi darmadağın olmuştur. Ramses hisseleri %30 arttırdı.

Desmond'un koruma fonu çaresizce hisselerin geri kalanını olabildiğince hızlı bir şekilde satın almaya çalışır.

Ramses sırıtıyor. "Artık kendini esrara adanmış."

Satın al, satın al, satın al, satın al, Ramses onu tekrar tekrar sıkıştırır, her satın alma fiyatı yükseltir, böylece Desmond'ın ihtiyacı olan stokun geri kalanı giderek daha pahalı hale gelir.

Bunun Ramses'e nelere mal olduğunu ancak tahmin edebilirim. Anahtarlarına vururken hiç çekinmiyor, her darbe Ramses için bir bıçak kesiği ama Desmond için bir balta darbesi.

"Daha ne kadar devam edeceksin?" Mırıldanıyorum.

Ramses bana bakıyor, gözleri karanlık ve düz. "Sen bana dur diyene kadar."

Desmond'un satın alma işlemi, ödemeyi beklediği miktarın iki katından fazlasına balon gibi yükselirken ekrana bakıyorum. Kontrol hissesi için ihtiyaç duyduğu hisselerin son %10'u, daha önce gelen %90'ı kadar pahalıya mal olmuştu.

"Tamam," diyorum sonunda.

Ramses ona 100.000 hisse için bir kez daha vurur. "Böylece unutmaz."

Başımı sallıyorum, etkilenmiş ve biraz da rahatsız olmuş bir şekilde. "Hatırlat da senin iyi tarafında kalayım."

Ramses hiç bu kadar ciddi görünmemişti.

"Bu sadece bir tattı. Sana bir daha dokunursa ne olacağını izle."

RAMSES

T Hayatımın en iyi haftasını en kötü iki hafta izledi. Blake ile yaptığım yolculuktan ve eski sevgilisini birlikte sikmenin heyecanından sonra uçuyorum.

Neredeyse Her geceyi benim evimde, bir geceyi de onun evinde geçiriyorum. Birlikte akşam yemeği pişiriyoruz, sonra o "How To Win Friends And Influence People" kitabını yüksek sesle okurken ben başımı Blake'in kucağına koyuyorum, böylece Brooklyn'in en boktan iki mahallesinde on üç mil arayla bu sayfaları okuduğumuzu ve dünyanın Carnegie'lerinin yanına isimlerimizi kazıyacağımız günün hayalini kurduğumuzu hatırlayabiliyoruz.

Ertesi hafta, piyasa büyük bir düşüş yaşar. 1987'den bu yana en kötü üç günlük düşüş. Halston Reeves'in elimdeki en büyük yatırımlardan ikisinin içini boşaltma fırsatını kullanması dışında bu o kadar da kötü olmazdı.

Alışılmadık bir küçüklük anında, annemin davetiyesini çöpten çıkardım, yırttım ve ona geri postaladım. Görünüşe göre, Reeves bu tür bir LCV'den hoşlanmadı çünkü Desmond'a yaptığım şeyi sırtını sıvazlamak gibi gösteren bir vahşilikle işime saldırmaya başladı.

Reeves bir kavgacı. Desmond ve benden iki kat daha uzun süredir bu işin içinde ve çok kurnaz. Şimdi savaş ilan ettiğine göre, yüksek alarmda olmalıyım.

Her yerde ve ben de ona karşılık vermek zorundayım çünkü böyle bir saldırı cevapsız kalamaz.

İnsanların korktuğu adam haline geldiğinizde, size kasten ateş etmezler. Peşinizden gelen rakiplerinizi azalır çünkü acımasızlıkla karşılaşacaklarını bilirler.

Fonumun bu kadar iyi olmasının bir nedeni de rakiplerimin kiminle uğraşacaklarına karar verirken beni seçmemeleri.

Eğer Reeves'e bir mesaj gönderecek kadar sert vurmazsam, çakallar inecek.

Dikkatimi toplayabilsem tüm bunlarla başa çıkabilirim ama annemin yıldönümü beynimi kemiren bir fare gibi. Her gün biraz daha yaklaşıyor, ruhumun derinliklerine işliyor. Çünkü bu aynı zamanda babamın intiharının da onuncu yıldönümü.

Kendime on yılın çok uzun bir süre olduğunu söylüyorum. Şimdiye kadar atlatmış olmalıydım. Aslında, beni etkilediği gibi etkilemesine asla izin vermemeliydim.

Ama yine geceleri uyanmaya başladım. Tavana bakıyorum, mide bulandırıcı sessizlik kulaklarımda çınlıyor. Keşke Blake'e çok yoğun olduğumu söylemek yerine gelmesini isteseydim diyorum.

Beni böyle görmesinden utanıyorum. Karnıma kramplar giriyor ve terden sıırılsıklam oluyorum, bu da bana grip olabileceğimi düşündürüyor, ama daha da kötüleşiyor gibi görünüyor.

Hafta sonu geldiğinde artık dayanamıyorum; en iyi halimde olmasam bile Blake'i görmek zorundayım. Cuma akşamı için bir yemek ayarlıyorum, annemin saçmalıklarına bir daha boyun eğecek olsaydım o berbat partide olacağım gece.

Bütün gün boyunca, düşünmek istemediğim şeyleri düşünmemeye çalışıyorum. Babamın mezarını ziyaret etmiyorum. Cenazesinden beri hiç görmedim.

Reeves pisliğini durdurmadı. Aslında, daha da arttırdı. O da benim gibi bugünün ne olduğunu biliyor. Annem beni iki kez aramaya çalıştı. Reeves'in bana attığı her yumruk onun gözyaşlarına misilleme.

Bunun diğer günler gibi bir gün olmasını istiyorum. Kendime öyle olduğunu söylüyorum.

Tüm saldırılar, tüccarlarımla, Briggs'le ve SEC'le baş etmek zorunda kaldığım olağandışı çileden çıkarmalar boyunca, dünyanın geri kalanı eriyip giderken Blake'in mum ışığında bir masada bana gülümsediğini hayal edip duruyorum...

Ofisten çıkana kadar saat yediyi geçti. Blake'e benimle dairemde buluşması için mesaj atıyorum, böylece duş alıp üzerimi değiştirebiliyorum.

Asansör kapıları süitime açılır açılmaz, onun parfümünün kokusunu alıyorum. Kalbim yerinden fırlıyor. Tüm eşyalarımı yere bırakıp üç adımda odayı geçiyorum, onu kucaklayıp içime çekiyorum.

Mavi elbisesi kıvrımlarını sarıyor. Saçları o kadar parlak ki cilalanmış gibi görünüyor, kakülleri yeni kesilmiş, tırnakları törpülenmiş, parmaklarında ince gümüş yüzükler var. Onu kollarımda hissetmek bir anda haftanın en güzel anı haline geliyor.

"Açlıktan ölüyor musun? Acele edeceğim."

"Acelesi yok." Gülümsüyor. "Temizlemem gereken bazı e-postalar var."

Dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerinde açık duruyor ve yatırım kulübünün fotoğrafları ekranda belirliyor. Blake bana yüzleri tanımakta zorlandığını itiraf etti. Partilerde tanıdıklarını doğru selamlayabilmek için resimlerle isimleri eşleştirme alıştırmaları yapıyor. Onu sadece bir kez hata yaparken gördüm. Daha sonra bana bunun eski bir fotoğraftan yola çıktığı için olduğunu söyledi.

Varoluşunun önündeki engelleri aşmanın yollarını sürekli olarak bulması beni etkiliyor. Yaptığım işi yapmanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Tuhaf bir beyne sahip muhteşem bir kız olarak yarı bedenimde bunu yapmaya çalışmak, NBA'e tek elle girmeye çalışmak gibi olurdu.

Banyomdaki lavaboyu tikiyorum ve yüzümü tekrar tıraş edebilmek için suyu çalıştırıyorum. Daha sonra onun amını yerken tamamen pürüzsüz olmasını istiyorum. Kahretsin, sabırsızlanıyorum. Geçirdiğim haftadan sonra bunu hak ettim.

Yeni kıyafetler almak için aceleyle dolaba girdim. Ben oradayken, Briggs daha kötü haberlerle aradı. Reeves'e misilleme yaptım ve şimdi de bireysel tüccarlarımla uğraşıyor. Pennywise büyük bir darbe aldı. Görünüşe göre sırada Jonesy var.

Bu iş kontrolden çıkıyor. Reeves'e canını yakacak kadar sert bir yumruk atmanın bir yolunu bulmalıyım. Hayır, onu lanet kıcının üstüne koymak için.

Zihnim çılgınca çalışıyor, mideme yine kramplar giriyor. İstemedenden de olsa babamla ilgili düşünceler aklımdan geçiyor.

Benim için önemli olan tek şeyde başarısız oldum... Üzgünüm, Ramses... Onu seçmekte haklıydın.

Yere çarpan suyun sesi beni sarsıyor. Aceleyle banyoya girdim. Lavabo taşmış, sadece tezgahı ve zemini değil, yarı açık çekmeceleri de su basmıştı. Banyo malzemelerim sıırılsıklam, çekmeceler o kadar dolu ki onları bir kovayla kurtarmam gerekecek.

Dağınıklığa bakıyorum, bunu ve hayatımdaki diğer her şeyi düzeltmeye çalışmanın mide bulandırıcı baskısı sonunda çöküyor.

Blake banyoya giriyor. "Hey, duydum-"

Duruyor, önündeki felakete bakıyor. Yüzümü görünce suyu kapatıyor ve gelip kollarını bana doluyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki başını göğsümden kaldırıyor.

"Bebeğim, iyi misin?"

Evet demek için ağzımı açtım. Bu çok ağır bir yalan. Onun yerine başımı sallıyorum.

"Buraya gel..." Blake beni yatağa doğru çekti.

Kenara çöküyorum. Kollarını tekrar bana doluyor ve beni alnımdan nazikçe öpüyor. Gözleri

Yüzüm.

"Sorun nedir?"

Göğsümün etrafında baskı var, demir bantlar sıkıca bağlanmış.

Suyun çekmecelerden taşıdığını, zemini sular altında bıraktığını, tıraş bıçaklarımın, pomatımın ve diş macunumun bu karmaşanın içinde yüzdüğünü görüyorum. Bu kadar aptalca bir şey yaptığıma inanamıyorum. SIKTIR!

Ellerimi yüzüme götürdüm, utançtan yanıyordum. "Beni böyle görmeni istemiyorum."

Blake'in geri çekilmesini, kolunu omuzlarımdan çekmesini bekliyorum. Bana baktığını hissedebiliyorum.

Aptal gibi görünüyor olmalıyım. Terliyorum. Omuzlarım seğiriyor. Onun da bunu hissettiğini biliyorum. Siktir, siktir, siktir.

Nefes almak zorlaşıyor. Yatak odası küçülüp kapanıyor, sonra sanki ben küçülüyormuşum gibi kocaman bir balon gibi şişiyor. Kalbim hızla atıyor, kulaklarımda çarpıyor.

Basınç her yerde, göğsümde ve şakaklarımda. Oda karanlığa gömülüyor. Yatak bir asansör gibi düşüyor. Vücudum sarsılıyor.

Geriye kalan tek şey Blake'in beni saran kolları. Diğer her şey şişip küçülürken, inip çıkarken, o beni sıkıca tutuyor, nefesi sabit, kalbi bir metronom gibi.

"Sorun yok," diye mırıldanıyor kulağıma. "Her şey yolunda, ben buradayım, seninleyim."

Ne oluyor bana?

"Bir şeyin yok. Her şey yoluna girecek."

Sanırım kalp krizi geçiriyorum.

"Şşş, sorun yok, yanıdayım, buradayım..."

Yavaş yavaş, sonunda, kulaklarımdaki çarpıntı yavaşlamaya başlıyor. Mide bulantısı dalgaları birbirinden uzaklaşıyor ve oda karanlık yerine sadece loş görünüyor. Blake'in kolumu kavrayan elini görebiliyorum ve sonra onu da hissedebiliyorum, diğer eliyle birlikte sırtımı okşuyor.

Düşünecek bir alan bulduğunuz anda, utanç elinizin altındadır.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Ramses." Blake yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sorun değil. Ben de panik atak geçiriyorum."

Hiç bir şey duyduğunuz, otomatik olarak inkar ettiğiniz, gerçekten duyduğunuz, üzerinde düşündüğünüz, gerçekte tokatlandığınız, daha fazla düşündüğünüz, kendinizle ilgili tüm fikrinizi değiştirdiğiniz ve sonra ne söyleyeceğinizi bilemediğiniz oldu mu?

Panik atak geçiren bir insan olacağımı hiç düşünmemiştim.

Sonra, bir anda, sahip olduğum şeyin tam olarak bu olduğunu anladım. Çünkü Blake oradaydı, gördü ve anladı.

Onun yüzüne bakmaya korkuyorum. Eğer orada iğrenme, tiksime, hatta acıma görürsem... bu beni mahveder. Çünkü onun önünde zayıf olmaya dayanmam.

Ama bunu riske atmalıyım, yoksa ona hiç bakamam. Kalkıp odadan çıkmak zorunda kalacağım. Çünkü şu anda hiçbir şeyi saklayamam. Onun da saklayabileceğini sanmıyorum.

Blake'in gözlerine bakıyorum; geniş, berrak ve arıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıyor, dudaklarımdan öpüyor, sonra alnını hafifçe benimkine bastırıyor.

"Ne oldu?" diyor öpücükler arasında, dokunuşlar arasında. "Seni bu kadar heyecanlandıran ne? İş meselesi mi? Annenle yaşadığın bu şey mi?"

Ellerinde tereddüt hissetsem, biraz geri çekilse, fark ederdim. Aşırı hassasım, izliyorum. Ama vücudu benimkine baskı yapıyor, elleri kollarımı kavlıyor, ağzı her zaman ki gibi sıcak ve istekli. Tepki verdiğimi hissettikçe daha fazla.

Hala bana aç.

Ona yaslanıyorum, göğsüme sıcaklık doluyor. Kolum beline dolanıyor; başımı omzuna yaslıyorum ve yüzümü boynuna çevirip içime çekiyorum.

Kokusu beni kilometrelerce geriye götürüyor.

"Bugün yıldönümü."

"Oh," diyor Blake.

O küçük hece dünyadaki tüm ağırlığı içinde barındırıyor. Kollarını ulaşabildiği kadar uzatıp bana sarılıyor.

Onu kucağıma çekip öpüyorum, ellerim saçlarının derinliklerinde.

"Annem düğününden birkaç gün önce beni görmeye geldi. Anlamalısınız, o gitmeden önce... babam ve ben ona tapıyorduk."

Görüntüler geliyor, hızlı ve acı verici. Hepimiz en güzel kıyafetlerimizi giyip Blue Marble'a dondurma yemeye gitmiştik. Salı geceleri matine fiyatına film izlerken, patlamış mısırları montumuzun cebine gizlice koyarken. Oturma odasındaki yıpranmış halının üzerinde dans ederken annem elimi beline koyar, "Centilmen ol, Ramses. Ben gözlerimi devirirdim. Centilmenlik nedir? On iki yaşında ondan daha uzun olduğum için bana gülümsüyordu, "Centilmen sabırlı bir kurttur...

Ben de diyorum ki, "Tek çocuk, ebeveynlerinin evliliğinin samimi bir katılımcısıdır. Babam anneme tapardı.

I. Babam üzgün olduğunda -ki sık sık üzülürdü çünkü babam güvenilirmez, yalancı ve entrikacıydı- onun affını kazanmak için büyük planlarına dahil olurum. Onu memnun etmek için eğitildim. Onu mutlu etmek istedim."

Onu gittiği gün düşünüyorum, hala otuzlu yaşlarının son demlerindeydi ve bir oyuncak bebek gibi acınacak kadar güzeldi. Yaşadığımız eve hiç yakışmayacak kadar kırılgan ve kusursuzdu.

Her gün otobüste önünden geçtiğim, bana çok süslü görünen evi düşünürüm. Anneme bir şekilde satın alabilseydim ne kadar mutlu olacağını hayal ederdim. Dumanı tüten bir soba, gıcırdayan merdivenler ya da ara sokağa işeyen ürkütücü yaşlı adamlar hakkında asla endişelenmek zorunda kalmayacağını. Arkadaşlarını buraya getirmekten gurur duyacaktı. O gittikten sonra bile, evi başkası satın aldığı anda bile, gül fidanlarını söktüklerinde bile hararetle plan yaptım. Eğer bir şekilde onu alabilirsem, hala eve gelebileceğini düşünürdüm...

Yüzüm buruşuyor.

"Beni görmeye geldiğinde söylediği şey buydu - Benim mutlu olmamı istemiyor musun? Ağladı ve düşününe gelmem için bana yalvardı."

Gözyaşlarıyla ıslanmış mavi gözlerinin bana baktığını düşünüyorum. Blake diyor ki, "Gitmek yanlış değildi. Pek çok insanın anne babası yeniden evlenir. Seninkiler de uzun süredir boşanmışlardı.

yıl."

"Biliyorum. Ama babamın iyi olmadığını da biliyordum." Onu seçmekte haklıydın.

Blake elimi tuttu. "Bu senin hatan değil."

Suyun yere vuruşunu hatırlıyorum. Kendi aptal şokumu düşünüyorum.

Oops.

"Berbat ettim. Üzüleceğini biliyordum ama düşünemedim..." Göğsümün etrafındaki bantlar kaybolmadı. Aslında, sıklaşıyorlar...

"Bu senin hatan değildi," diye tekrarlıyor Blake. "O kendi seçimini yaptı."

"Bana söylemedi. Koridorda yürürken onun öldüğünü biliyordu ama resepsiyon bitene kadar bana söylemedi. Bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"Yapmak zorunda değilsin. Affetmek abartılıyor."

Bu beni neredeyse gülümsetiyor, ama hala halının içine sızan suyu görebiliyorum.

"Şu pisliği temizlemem lazım." Yüzümü kapatıyorum, tırnaklarımı batırıyorum. "Bunu yaptığımı inanamıyorum."

Panik hala orada ve artık bunun panik olduğunu bildiğim için, bu sadece daha da kötüleştiriyor. Kalp krizi daha az hadım edici olurdu.

"Temizliyorum," diyor Blake, tartışmaya yer bırakmadan. "Bir dakika içinde."

"Bunu yaptığımı inanamıyorum. Neden bu kadar üzöldüğümü bilmiyorum, yeni şeyler alabilirim..."

Ellerim titriyor.

Blake, "Üzgünsün çünkü kontrol dışı olmaktan nefret ediyorsun." diyor.

Ona bakmak için döndüm.

"İşte bu yüzden çekmeceler seni bu kadar üzüyor," diye tekrarlıyor. "Yeni şeyler alabilirsin, yeni çekmeceler alabilirsin ama bir hata yaptın. Seni güçlü kılan şey disiplinin. Dikkatiniz dağıldığında ve hata yaptığınızda, kontrolün daha az sizde olduğunu düşünürsünüz ve kendinizi daha az güçlü hissedersiniz. Ve sonra da..." gözleri düşüyor ve sesi de, "...dehşete kapılıyorsun."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Aynen öyle."

Blake anlıyor çünkü o da bunu hissetmiş.

Hiçbir şey değişmedi ama her şey değişti. Göğsüme sıcaklık doluyor, demir bantlar gevşiyor.

Blake beni önce dudağımdan, sonra yanağımdan ve en hafifinden de kaşımın kenarından öpüyor.

"Duşa gir," dedi. "Ben çekmeceleri temizleyeceğim -Hayır, tartışmayın, hızlıca yapabilirim. Dışarı çıkmıyoruz, burada kalıyoruz."

Gülümsüyorum, kontrolü ele aldığımda yüzündeki sertliğin tadını çıkarıyorum. "Bizim için biraz müzik açar mısın?"

"Yapacağım." Zıplıyor, ona ortamı hazırlaması için izin verdiğim için memnun.

Duş spreyinin altına girdiğimde hoparlörlerden tanıdık bir şarkı geliyor, Blake'e kedi kostümüyle ilk dokunduğumda çaldığım şarkı. O ana kadar rahatsız edici bir şekilde ölü olan sikim nihayet canlanıyor.

Elimle kavriyorum, nefret dolu bir uyuşukluk yerine tepki verdiğini, hassaslaştığını, ısındığını ve şiştiğini hissediyorum. Sadece bu bile boğazıma bir yumru oturtuyor. Sikimin doğru hissetmemesinden nefret ediyorum.

Suyu ısıtıyorum. Buhar cam kutuyu dolduruyor. Blake'in hareket ettiğini duyabiliyorum ama artık onu göremiyorum. Vücudumu sabunluyorum, sikimi okşuyorum, o anı düşünüyorum.

takım elbisesini yırttı ve ilk kez çıplak amını gördü.

Bir sonraki çaldığı şarkı April'in evine gittiğimiz gece radyodaydı. Bir sonraki Hamptons'a giderken dinlediğimiz bir şarkı. Ben durulanırken, Yankee maçında birlikte söylediğimiz bir şarkı çalıyor. Blake randevularımızda dinlediğimiz müziklerden bir çalma listesi yaptı.

Nakaratın her bir parçası bana aramızdaki bir şakayı, dudaklarındaki vişneli kola tadını hatırlatıyor. Her parlak an sonsuza dek bu şarkılara bağlanıyor, beynime diziliyor, tatil ışıkları gibi parlıyor.

Blake'in en çok sevdiği, bana en çok yapışmasını sağlayan parfümü sıkarak havluyla kurulandım. Ben fark etmeden banyodan çıktı; nereye gittiğini bilmiyorum.

Şişeyi yere bıraktım, Blake'in çekmecelerdeki suyu temizlediğini, tezgahları ve yerleri paspasladığını ve banyo malzemelerimi kuruttuğunu fark ettim. Tıraş fırçam gibi hâlâ ıslak olan her şey kuruması için düzgünce yukarı kaldırılmıştı. Bir yığın ıslak havlu küvetin içinde süzülüyor.

Mucizevi bir şekilde restore edilmiş banyoya bakıyorum ve sonra bir tür şaşkınlık içinde yumuşak, rahat kıyafetler giyiyorum.

Blake beni çalışma odasında bekliyor, sanki beni buraya daha yeni getirmiş gibi parlak gözlü ve dağınık görünüyor. Kulaklarını ve tasmağını takmış, yeni bir kedi kıyafeti giymiş.

O kadar baştan çıkarıcı görünüyor ki yanına koşmak istiyorum. Ama kapı aralığında duraksıyorum, sikimin hâlâ olması gerektiği gibi tepki vermediğinin acı verici bir şekilde farkındayım. Eğer bana dokunursa ve ben tamamen sertleşmezsem...

Bu düşünceyi bir kenara itip kanepeye doğru yürüdüm. Sahne almakla ilgili bir sorunum yok.

Oturuyorum ve küçük Minx'imi kucağıma çekip ellerimi vücudunda gezdiriyorum. Elbisenin avuçlarımdaki altındaki şık hissi kalbimi yerinden hoplatıyor ve istediğim kadar hızlı olmasa da sikimi de zıplatıyor. Gecikme ensemde sıcak bir karıncalanma hissine neden oluyor.

Minx ellerimdeki gerginliği hissedebiliyor. Kucağımda d6n6yor, y6z6me bakıyor. G6l6msemeye 7alışıyorum ama kaskatı kesiliyorum; her şeyi berbat ediyorum. Yine de bana g6l6ms6yor.

Siyah eldiveninin i7indeki elini 6zenle uzatıyor. Kıvrılmış parmaklarını sehpanın 6zerindeki bardak altlığının 6zerinde duran boş su bardağına dokunduruyor ve bardak kenara ulaşana kadar yavaşça itiyor. Duraklıyor, sonra bardak devrilene kadar biraz daha itiyor, aşağıdaki kalın haliya usulca d6ř6yor.

Bir g6l6mseme dudaklarımı 7ekiştiriyor. "Oh, b6yle mi olacaksın?"

G6zlerini kırpmadan bana bakan Minx, masanın 6zerindeki k676k bir kitap yığının yavaşça itiyor. Kitaplar hızla yere d6ř6yor, g6m, g6m, g6m.

"Bu 7ok sevimli," diyorum. "Sen 7ok sevimli bir pisliksin."

Elini, eskiden boş olanın bulunduğu yere yakın duran dolu su bardağına dokunduruyor.

"Aklından bile ge7irme," diye homurdanıyorum.

İterken duraklıyor. İki saniye bekliyor. Sonra kenardan itiyor.

6zerine atlıyorum, hırlayarak her yerini 6p6yorum ve 7ığlık atmasını sağlıyorum. O kıkırdıyor ve ben sikim i7in endişelenmeyi unutuyorum. Ta ki pantolonumdan 7ıkarıp ağzına sokmaya 7alışana kadar ve fark ediyorum ki dili olağan6st6 hissettirse ve nefes almak ister gibi onun i7inde olmak istesem de, hala sadece y6zde altmışım sert.

"6z6r dilerim," diye mırıldandım. "Sorun sen değilsin, ben-"

Beni 6p6yor, dili ağzımda ıslak ve a7.

"Sen m6kemmelsin," diyor. "Lanet olası m6kemmel."

İlk kez bir Minx sahnesi sırasında konuştu - genellikle sonrasına kadar bekleriz.

şimdi konuşmasına sevindim. ř u anda tam olarak doğru hissettiriyor. Kurallar, siz daha iyilerini yapana kadar kuraldır.

"Sen m6kemmelsin," diyorum, onu ulaşabildiğim her yerinden 6perek. "Seni istemediğimi d6ř6nmeni istemiyorum, 76nk6

Senin için ölüyorum. Bedenim mahvoldu çünkü kafam mahvoldu."

"Beni mi istiyorsun?" Minx beni sevdiğim şekilde öperek söylüyor. "Evet."

"Seni en çok ne tahrik eder?"

"Kokun." Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Buradaki kokun..." Yüzümü boynuna, saçlarının altına dayıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kokusu burnuma doluyor, vücudumdaki her hücreyi dolduruyor. "Ve burada..." Burnumu göğüslerinin arasındaki deri parçasına bastırıyorum, gözlerim geri dönene kadar içime çekiyorum. "İşte..." Kolunu kaldırıyorum, terinin ince baharatını içime çekiyorum. Çığlık atıyor ve çekilmeye çalışıyor ama ben izin veriyorum. Şimdi sikim sonuna kadar sertleşmiş, tavana doğru bakıyor. Şimdi çok öfkeli.

"Ve burada..." Takım elbisesinin kasıklarını yırtarak açıyorum, kalçalarını yağlıyorum ve yüzümü tatlı, sırlıklam amına sokuyorum. Kalçaları kulaklarımın etrafında titreyene kadar ciğerlerimi onun kokusuyla tekrar tekrar dolduruyorum. "Bu benim favorim."

Dilimle amının dudakları arasında uzun bir gezinti yapıyorum. Sırlıklam ve kaygan. Bacakları etrafımda sallanırken kucaklıyorum.

Bu sevdiğim tat. Sevdiğim duygu bu, dilimin üzerinde eriyen kadifemsi kıvrımlar, sıcak, tatlı ve tatmin edici. Gözlerimi kapatıyorum ve içinde boğuluyorum.

Yüzümün üzerine çıkıyor, bükülmüş dizleri kısmen omuzlarıma kısmen de kanepenin arkasına dayanıyor. Kıcını ellerimle kavırıyor, amını karpuz gibi yiyorum. Kalçalarını döndürüyor, elleri saçlarımın arasına giriyor, tırnakları kafa derimi çiziyor.

Açılmış kalçaları dilimin derinlere inmesine izin veriyor. Onu bir hayvan gibi kucaklıyorum, dilimi sıcaklığına daldırıyorum, ıslaklığını çıkarıyorum.

Yüzümü sikerken elleriyle başımı kavradı. Hiç tıraş olmadım. Kirli sakallarımın ona sürtünmesi

kaygan amcığı onu daha da azdırıyor, çıldırtıyor. Kalçalarını daha hızlı sallıyor, kalçaları kıpkırmızı oluyor.

Boşalmaya başladı. Onu sikimin üzerine yatırıp içine sokuyorum, böylece ilk çığlığı yüksek ve netten derin ve burkucu bir çığlığa dönüşüyor, "Aman Tanrım-oh, İSA!" Kalçalarını kavriyorum ve göğüslerinin zıplamasını izleyerek içine giriyorum.

Sikime daha hızlı, daha sert vuruyor. Her vuruşta biraz daha orgazm oluyor, "Ah! Ah! Ah! Ah! Ah!". Göğsümde ve kollarımda kaslar öne çıkıyor, yüzümden ter akıyor. Tüm ağırlığını **s i k i m i n** üzerinde zıplatıyorum, tatlı kıvrımlarındaki çarpma dalgalarını izliyorum.

Kedi kostümünün önünü yırtıyorum, göğüsleri dışarı fırlıyor. Onları ellerimle kavriyor, kalem silgisi kadar kalın ve sert meme uçlarını sıkıyorum. Gözleri donuklaşana ve ağzı açık kalana kadar sikimin itişiyle birlikte göğüslerini sağıyorum. Son bir kez boşalıırken sırtı kavisleniyor ve meme uçları elmasa dönüşüyor, her titreyen zevk dalgası uçlarına kadar akıyor gibi görünüyor, amcığı ellerimle aynı hareketle sikimin etrafını sıkıyor.

şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi ve aynı anda boşalığımı sandım.

Ama Blake üzerimden indiğinde başını salladı. "O kadar yolu gelmedin."

Gölüyorum. "Bu ne anlama geliyor?" "Hâlâ daha fazlası var demek."

Aşağı uzanıyor ve sikimi kavriyor.

"Vay canına," diyorum elinde sarsılırken.

"Gördün mü?" Sırıttıyor, eli yavaşça okşuyor.

Aletim nefret ettiğim sertlik seviyesine geri döndü, kalın ve zonkluyor ama onun elinde esnek. Haklı, o endişeli nabzı hissedebiliyorum, sanki serbest bırakılacak daha çok şey varmış gibi, ama zihnimi temizleyip bırakabileceğimi sanmıyorum. Bu gece olmaz.

"Sanmıyorum-"

"Bana güveniyor musun?" Blake diyor ki.

Soruyu sormak için bile yüzündeki o yaramaz ifadeye engel olamıyor.

"Evet... ama yapmamalıyım."

Blake gülümsüyor. "Seninle ilgileneceğim konusunda bana güven."

Vücudum ısınıyor ve ağırlaşıyor çünkü ona tam olarak bunu yapması için güveniyorum.

Kanepeye geri oturdum. Blake yatak odasına koşuyor. Şeffaf kıyafetinin içinde kıcı esniyor, çıplak ayak tabanları parlıyor. Yatağın yanında duran kayganlaştırıcı şişesi ve bir makasla hemen geri dönüyor.

"Rahatla," diyor. "Rahatla. Boşalmaya çalışma. Bırak da sikinin ağzımdaki hissinin tadını çıkarayım."

Kalın halının üzerinde önümde diz çöküyor, takım elbisesinin eldivenlerini kesebilmem için makası uzatıyor.

Çıplak ellerinin görünmesi bile sikimin seğirmesine neden oluyor. Teni pürüzsüz ve berrak, dişbudak ağacı renginde, tıpkı gamzesi gibi, tıpkı sesi gibi Blake'in bir parçası olan o soluk içsel ışıkla parlıyor.

Bu kız karanlıkta gümüşü bir yıldız gibi parlayacak.

Onu ben buldum. Onu buraya getirdim. Şimdi gecemi aydınlatıyor.

"Burada benimle olduğun için teşekkür ederim," diyorum. "Eğer bu gece yanımda olmasaydın..."

Blake sırtıyor. Dili dışarı fırlıyor ve sikimin başının etrafında dans ediyor. "O zaman bunu kendin yapmalısın. Ben bu işte çok daha iyiymen..."

İkimiz de biliyoruz ki Blake burada olmasaydı ben hâlâ dolapta ağlıyor olurdum. Aletim ölmüş olurdu ve hayatımda neden bir şey yaptığımı merak ediyor olurdum.

Ama o burada. Dünyanın geri kalanını unutturan o gözlerle bana bakıyor. Sikimin etrafında gülümsüyor, başını o gür dudaklarına sürüyor, ağzına sokmaya zorluyor ve sonra diline çarptığında zevkle iç çekiyor.

"Ağzıma daha fazla sığdırabildiğim zaman böyle seviyorum. Dilimin üzerinde seğirmesini hissetmeyi seviyorum..."

Dilini alt tarafta gezdiriyor, fiske vuruyor, alay ediyor, yanıt olarak sikimin sıçradığını hissettiğinde memnun bir inilti çıkarıyor.

"Mmm.... bunun gibi..."

Müzik çok iyi bildiğim bir şarkıya geçiyor çünkü Blake evimin etrafında dans edip bana kıcını sallarken sürekli bu şarkıyı çalıyor.

Turn Up- S3nsi Molly

Eliyle taşaklarımı okşuyor, avuçluyor, çekiştiriyor, sikimle nasıl oynadığını, hissi nasıl ortaya çıkardığını bir oyun haline getiriyor. Ağzı ve elleriyle kombinasyonlar yaratıyor, beni boşaltmaya çalışıyormuş gibi değil, sadece kendimi iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor.

Sikim ağzında her titreştiğinde, memnuniyetle inliyor. Tavşanın peşindeki tilki gibi işe yarayan her şeyin peşinden koşuyor. İsteddiği şekilde karşılık vermediğimde, dilinin her hareketiyle beni esnetip inletene kadar başka bir şeye geçiyor, iplerine bağlı bir kukla gibi. Tüm bunları bana sertleşmemi istediğini hissettirmeden yapıyordu.

Bir eliyle başının altını sıkıyor, diğer eliyle taşaklarıma masaj yapıyor. Bu arada ağzını sikimin alt tarafına dayamış, sanki sadece ikimizin görebileceği bir yerde bana korkunç bir morluk yapmaya çalışıyormuş gibi dibinden emiyor.

"Kahrolası İsa!" Beni kenara daha da yaklaştıırken ağlıyorum.

Hızını artırma şekli şeytani bir kurnazlık - saf lanet işkence ama güçlü, sıkı kontrolü altında bir fırtına.

İnşa ediyor, inşa ediyor ve inşa ediyor, sonra tam beni serbest bırakacağını düşündüğümde, hissi yakalıyor, onu koruyor ve yeniden inşa etmeye başlıyor.

Taşaklarım sertçe sallanan bir şampanya şişesi gibi kaynayana kadar hafif ve hızlı bir şekilde şafta vuruyor, daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı, kolu bir bulanıklık. Sonra sıcak, kaygan hareketlere geçiyor, çıplak avuç içleri başı okşuyor, ben erirken, erirken, erirken sikimi sağlıyor....

İkinci ya da üçüncü seferde, kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynadığını fark ediyorum. Beni yakalayıp tekrar işkence etmeye başlayana kadar saf zevkin içinde özgürce koştüğümü düşündürüyor.

"Seni küçük canavar..." Nefes alıyorum, gözlerim geri dönüyor.

Blake sadece sırtıyor, ellerine kayganlaştırıcı fişkirtiyor ve losyon gibi her tarafına sürüyor.

Parmakları kaplandığında, taşaklarımın altını okşamaya başlıyor.

"Merak etme," diye mırıldanıyor. "Seni çok iyi hissettireceğim..."

"Beni öldüreceksin."

"Ölüysen kıyamazsın," diyor Blake, ağzını sikimin başına sıkıca kapatarak.

Mantığı kusursuz.

Bu şekilde gideceğimi ummaya başladım. Daha iyi bir uğurlama düşünemiyorum.

Ağzı saf nirvana. Sanki bunun bana nasıl hissettirdiğini tam olarak biliyor, sanki diliyle her titremeyi ve seğirmeyi okuyor, elleri vücudumda, gözleri yüzümü izliyor.

Parmakları aşağı kayıyor, kışıma masaj yapıyor. Ona hayır demek, elini çekmek için bir dürtü hissediyorum ama bu dürtü aslında istediğim şeyden değil, rahatsızlıktan kaynaklanıyor. Elleri her zaman olduğu gibi iyi hissettiriyor - hayır, daha da iyi, çünkü sıcak, kaygan parmakları daha önce hiç erotikleştirmeye çalışmadığım bir alana basıyor ve oynuyor.

Merak tabulardan daha güçlüdür. Ve zevk hepsine hükmeder.

Parmaklarıyla okşuyor ve masaj yapıyor, sabırlı, kendinden emin ve kararlı, bana vücudumun bu kısmının da sikim kadar çok sinir ucu olduğunu ve her birinin Blake'i diğer yerlerim gibi hissettirdiğini gösteriyor...

Ağzı sikimin başını sarıyor, sıcak ve ıslak. Hassas parmağı kıcıma bastırıyor. Her itişinde ağzını zonklayan sikimin etrafında daha da aşağı indiriyor.

Bu his rahatsız edici derecede yoğun ve umutsuzca pis.

Küçük bir parmağın beni böyle hissettirdiğine inanamıyorum, içim dışıma çıktı. Kadınlar içlerine bir sık girmesine izin verecek kadar deli.

Bu kafamdaki son bilinçli düşünce. Blake'in orta parmağı prostatıma temas ediyor ve artık kontrol bende değil. O küçük düğme krallığın anahtarı, her şeyimi ona veriyorum ve beynim bomboş kalıyor.

Parmağı içimde çalışıyor, o hassas, çok önemli yere bastırıyor. Sikim yeni bir maddeye dönüştü, erimiş, pompalanan magma, boğazının derinliklerine saplandı. Blake sikimin tabanını kavırıyor, diğer eli içimde, vücudumu bir usta gibi çalıştırıyor.

Ben sekste iyiyim ama bu onun işi.

Ve Blake dokuzdan beşe kadar çalışıp kart basan bir kız değil. O daha çok "eğer bunun için Nobel ödülü verselerdi, beş tane alırdım" türünden bir insan. Muhteşem bir şey icat etti ve keşke tüm paramı buna yatırabilseydim, çünkü bu hisse senedi aya gidiyor.

Ağzı sikimin üzerinde sallanıyor, parmağı derine bastırıyor. "Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Sen içimdeyken böyle hissediyorum."

Beyin bükücü bir netlik patlamasıyla, nihayet kadın orgazmını anladım - içsel uyarılma ve çaresiz

Sıkıştırma, büyük, şişmiş bir klitoris gibi hissettiren şeyin dışını emme ile birleşti.

Kontrol bende değil, birazcık bile değil.

Parmağını ağzıyla eşzamanlı olarak daha derine, daha sert sokarken, beni bir duvara sabitlemiş gibi orgazmı benden zorla çıkarıyor.

Dehşet verici, o kadar büyük, o kadar ezici bir zevk ki, beni parçalara ayırıyor.

Teslim olmak istemiyorum ama başka seçeneğim de yok. İçinize girilmesi, kazığa oturtulmanız, en güçlü ve savunmasız yerlerinizin, onları sonuna kadar sömürmeye kararlı birinin merhametine kalması işte böyle bir şey.

Sol eli meyve suyu sıkar gibi taşaklarımı sıkıyor. Sağ eli beni yavaş, istikrarlı ve derin bir şekilde sikiyor. Ağız, içinden hiçbir şeyin kaçamayacağı sıcak, ıslak bir kara delik.

Işık ve sestten oluşan bir tünelden aşağıya doğru koşuyorum, hala inşa ederken geliyorum, vücudum titriyor, kalçalarım kalkıyor, sırtım bir yay gibi bükülüyor. Birisi "Ohmyfuckinggodjesusfuck!" diye bağırıyor.

Sonra Blake beni sıcak bir bezle temizlerken ben kanepede nefes nefese, zonklayarak yatıyorum.

"Şimdi işin bitti."

RAMSES

Wsikişmeyi bitirdiğimizde, ikimizin de uyumaya niyeti yoktu. Blake harap olmuş kedi kıyafetinden sıyrılıyor, onun yerine benim beyzbol tişörtlerimden birini giyiyor.

Panini makinesini çıkarıp bize iki tane mükemmel kızarmış ızgara peynir yapıyorum ki Blake'le benim ondan daha iyi pişirdiğim tek yemek olduğu konusunda hemfikiriz.

Buna "pişirme" demenin biraz abartılı olduğunun farkındayım ama sandviçleri spatulayla çaprazlamasına keserek peynirin erimesini ve ekmeğin kenarlarının çiğnenip çıtır çıtır olmasını sağladığım kişisel yeniliğimle gurur duyuyorum.

Bu ve her iki tarafa da sürülen bir ton tereyağı, Blake'in bile geliştirmeye çalışmadığı bir ızgara peynirle sonuçlandı. Adanın diğer tarafında sabırla oturuyor, tabağı ona uzattığım anda yemeğine atlıyor.

Sandviçin üst yarısını ona verirken alt kısmını preste sıcak tutuyorum. Blake yemeğini lav sıcaklığında yemeyi seviyor.

"Ah! Siktir!" diye haykırıyor, en gevrek, en yapışkan kısmı ısıyor, parmaklarını yakıyor, ızgara peynirini düşürüyor ve tekrar yapabilmek için kapıyor. "Tanrım, bu çok iyi."

Yemeğini yerken onu izliyorum, kendi yemeğimi yerken hissettiğim tatminin on katını hissediyorum.

"Aç değil misin?" diyor.

"Evet." Sandviçimi elime alıp çiğniyorum ama aslında sadece onu izliyorum.

Yemeğine dalmış, çocuk gibi seviniyor. "Biraz çikolatalı süt ister misin?" diyorum.

Blake sırtıyor. "Çok haklısın."

Tam yağlı süt ve Hershey şurubunu çıkarmak için buzdolabına yöneldim. Blake bana çocukken en sevdiği yiyeceğin bu olduğunu söylemişti, ismiyle istemeyi öğrendiği ilk şey buydu. Çikolatalı süt... Onu düşünüyorum, küçük ve kararlı, göğsüm ağrırken gülümsüyorum.

Buzdolabım eskiden burada bir vücut geliştirmeci yaşıyormuş gibi görünürdü - şefimin şeffaf cam kutularda bıraktığı hazır yemek yığınları. Şimdi ise Blake'in mutlu olduğu zamanlarda yemek isteyebileceğini düşündüğüm tüm saçma yiyeceklerle dolu - Şeker Kalpleri üzümeleri ve enginar turşusu, süslü peynir dilimleri, çiftçi pazarından son şeftaliler, en sevdiği şarküteriden traşlanmış jambon...

Çikolatalı sütü karıştırıp ona uzatıyorum. Derin bir yudum alıyor ve dudaklarındaki bıyığı yalıyor.

"Bana çok iyi bakıyorsun."

Göğsüm yumuşak ve morarmış hissediyor. Sözleri içime işliyor ve orada bir yuva kuruyor.

"Ben de bunu istiyorum. Seninle ilgilenmek istiyorum." Blake bardağını bırakarak bana baktı.

Aramızdaki sessizlik pek çok şeyle dolu. Ona ne söylemek istediğimi biliyorum. Keşke onun bana ne söylemek istediğini bilseydim.

Blake dudağının kenarını çiğniyor, gözleri yüzümü arıyor.

Umutlu mu? Gergin mi?

Lanet olsun,
anlayamıyorum.

Sonunda, aniden ve belki de bu farklı bir fikirmiş gibi, "Haftalık planıma bakar mısın?"

Ya da belki çalışmak istemiyorsun-" "Çok isterim. Dizüstü bilgisayarını al."

□ Like Real People Do - Hozier

Onu mutfak adasına getiriyor ve taburesine geri kayıyor. Ben de onun yanındakine geçip omzunun üzerinden ekranı okuyorum. Bana yaptığı yatırımları ve önümüzdeki hafta için stratejilerini gösteriyor.

Belki de gerçekten yardımımı istiyordur. Ya da belki de bunun beni mutlu etmenin başka bir yolu olduğunu biliyor, ona odaklanarak sorunlarımı aklımdan çıkarmamı istiyor.

Blake'in yatırımları zekice ve benimkilerden çok daha eğlenceli. Bir eşek arısı gibi etrafta dolanıyor, oraya buraya sokuluyor, kimsenin vuramayacağı kadar küçük.

Onun kurnaz zihninin nasıl çalıştığını görmek hoşuma gidiyor. Ona yardım edebildiğimde, kendi anlaşmalarımdan aldığım zevki gölgede bırakmaya başlayan bir tatmin hissediyorum.

Blake ekrandaki sayıların içine çekilmiş, gözleri parlıyor, elleri tuşların üzerinde hızla ilerliyor. Bana oyununun detaylarını gösterirken, eli genişçe sallanıyor ve çikolatalı sütü klavyenin üzerine döküyor.

"Kahretsin!" diye haykırıyor gerçek bir hayal kırıklığı içinde. Bir tomar kağıt havlu kapıyor ve yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde klavyeyi siliyor.

Bardağı lavaboya koydum ve tezgahı sildim.

Blake'in dudakları birbirine yapıştı, yüzündeki tüm heyecan kayboldu. Çikolatalı süt klavyeden aşağı damladı, daha fazla çalışma şansını mahvetti ve muhtemelen dizüstü bilgisayarını bozdu.

"Stres yapma," dedim. "Sana yeni bir tane alırım. Bu zaten eskimeye başlamıştı."

Blake anahtarlara ve elindeki kahverengi, ıslak havlu tomarına bakıyor.

"Sorun dizüstü bilgisayar değil. Keşke böyle olmasaydım."

Başı aşağı sarkıyor, perçemleri gözlerini kapatıyor.

Tek bir bardak sütten bahsetmediğini biliyorum. Blake ne kadar dikkatli olmaya  alışsrsa çalışsın, her zaman içecekleri d keceğini, yiyecekleri d ş recekini, tabakları kıracağını, kapı çerçevelerine çarpacağını ya da insanların isimlerini karıştıracakını biliyor.

Daha önce üzgündüm çünkü neredeyse hiç hata yapmam. Disiplin ve hassasiyet beni bulunduğum yere getirdi.

Blake her zaman küçük hatalar yapar çünkü zihni bu şekilde çalışır - yaratıcı sıçramalar ve kalıpları inanılmaz derecede hızlı bir şekilde tanıma.

Dizüstü bilgisayarları kapatıp kollarımı ona doluyorum.

" z r dileme. Kendini kötü hissetme. Bazen hata yaparsınız çünkü odaklandığınız şeye çok fazla odaklanmışsınızdır. Bu senin yeteneğin, bu senin gücün, bu senin pek çok inanılmaz şey yapmanı sağlayan şey. Sizi siz yapan şey hakkında asla üzülmeyin - benim sevdiğim şey bu."

 kimiz de az önce ne söylediğimi aynı anda anlıyoruz. Blake gözlerini kırpıştırıyor ve bir damla gözyaşı dökülüyor.

Onu  pt ğ mde, dudaklarındaki tadı alıyorum.

"Seni seviyorum." Tekrar söylüyorum, açık ve net. "Seni olduğun gibi seviyorum."

Yüzünde duygu savaşları var. Bu kez ne olduğunu görüyorum - umut ve korku eşit ölçüde.

Yanağını okşadım.

"Bu bir oyun değil. Seni seviyorum ve bu gerçek ve eğer bunun nasıl bir şey olduğunu bilseydim, hayatımın bir dakikasını bile başka bir şeyin peşinde koşarak harcamazdım."

Titriyor. Biliyorum, bunu bana geri söylemek istediğini biliyorum ama küçük kızım incindi ve hayat ona karşı acımasız davrandı. O benim gibi bir dev değil, dikkatli olmak zorunda.

"Korkuyorum," diyor Blake, ancak fısıltıdan öte bir sesle. "Yine her şeyi berbat etmek istemiyorum..."

Onu kollarıma alıp yatak odasına, kendini güvende hissececekini bildiğim yatağın sıcak yuvasına götürüyorum.

Onu kollarımda tutuyorum, öpüyorum ve onu
sakinleştirdiğini, yatıştırdığını ve koruduğunu
hissettirdiğini bildiğim şekillerde ona dokunuyorum...

Gecenin en karanlık saatlerinde birbirimize her şeyi anlatırız.

Blake bana Crossroads'un ne kadar berbat bir yer olduğunu, günde sadece bir saat güneş gören bir yere kapatıldığını anlatıyor. Serbest bırakıldıktan ve lisenin son altı ayını bitirmesi için yeni bir koruyucu aileye yerleştirildikten sonra bile Sadie'yi görmesine nasıl izin verilmediğini anlatıyor. Stok toplama yarışmasını kazanmış ve Columbia'ya gitmeye hak kazanmış ama işte o zaman her şey boka sarmış.

"Neden olduğunu bilmiyorum..." diyor kollarımın arasında. "Sonunda özgürdüm. Tam burs almıştım, tek ödemem gereken yemek ve kitaplardı. Okulu seviyordum, dersleri seviyordum. Ama tam da her şey beni beklerken... Dağıldım."

Bana yemeklerin tadının nasıl kaçtığını, kelimelerin sayfada nasıl anlam kazanmaya başladığını anlatıyor. Sabahları geç saatlere kadar uyuyor, sonra saatlerce duşta kalıyor ve derslerini kaçıyordu.

"Sanki hayatım boyunca çukurdan çıkmaya çalışıyormuşum gibiydi. Ama sonunda sağlam bir zemine bastığımda, tüm sorunlarım da benimle birlikte gelmişti. Ve şimdi beni parçalıyorlardı."

Blake sessizliğe gömülüyor. Işıklar kapalı olmasına rağmen, yüzündeki o boş ifadeyi görebiliyorum - kafasının karanlığında kaybolduğu zamanki ifadesini.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu kendime getirmek için öptüm.

"Keşke senin yanında olabilseydim." Blake biraz gülümsüyor. "Ben de öyle."

"Okulu o zaman mı bıraktın?"

Başını sallıyor. "Zaten başarısız oluyordum. Bir sömestr izin alıp geri dönmeyi düşündüm. Ama bir kez bütün gün yalnız kaldım, iş yok, ders yok... daha da kötüleşti."

Bir sonraki söyleyeceği şeyi hissettiğimde dehşet bastırıyor.

"Karanlık bir yere gittim. Acı ve çirkinliğin hayatın iyi yanlarından daha fazla olduğunu düşünmeye başladım. Bende yanlış bir şeyler olduğunu düşünmeye başladım, derinden yanlış. Herkesin sahip olduğu kusurlar gibi değil, ama gerçekten berbat bir şey. Annem benden kurtulmak için sabırsızlanıyordu ve Davis kafamın içini görebiliyormuş gibi, ne yapmak isteyeceğimi biliyormuş gibi bana odaklandı."

"Bu doğru değil."

Tartışmak istemiyorum, araya girmek istemiyorum ama bunun geçmesine izin veremem.

"İlk bölüm. Dünya trajik ve acı verici ve canımı yakıyor." Blake hafifçe gülümsüyor. "Milyarder olsan bile."

Parmaklarını kolumda gezdirerek kıvılcım gibi bir his yaratıyor. "Ama aynı zamanda kaçırılmayacak kadar güzel."

Yüzüme bakıyor, onunki çıplak ve güzel. Gözlerini kapatıyor ve beni öpüyor, bir kutsama gibi hissettiren bir öpücük, aramızdaki tensel ve ruhsal her şeyin tapınması gibi.

Gözlerini açtığı anda, "Sence ne yaptığımı biliyor muyum?" diye sordum.

Blake sonuna kadar gülümsüyor, gamzesi göz kırpmıyor. "Kesinlikle."

"Kimse bir fırsatı benden daha hızlı fark edemez. Seni Belmont'ta gördüğüm an, Briggs'e o yaratık hakkında her şeyi bilmek istediğimi söyledim. Ve o zamandan beri peşini bırakmadım."

Blake zevkle parlıyor, vücudu kendine sarılıyormuş gibi gergin.

"Senin hiçbir sorunun yok," diye tekrarlıyorum. "Bana bu hikâyeyi anlatmanın bu kadar uzun sürmesi dışında."

Blake alçak ve zengin bir sesle gülüyor. "Sona geldik sayılır- param bitti, bir oda arkadaşı bulmak zorunda kaldım. O oda arkadaşı Magda'ydı. Berbat bir haldeydim, odamdan zar zor çıkıyordum, kirayı geciktiriyordum. Bir kafeden kovuldum, işte bu kadar acınacak haldeydim."

Duraklıyor. Sesinde aynı neşeyi korumaya çalışsa da, "Noel'i atlatmaya çalışıyordum çünkü - çünkü Sadie'nin en azından buna sahip olmasını istiyordum," derken sesi titriyor.

Midem kaynayan bir düğüm, Blake'le hiç tanışmamış olmanın verdiği mide bulandırıcı korku yüzümden bir otobüs gibi geçiyor. Ellerini ellerime alıp sıkıca tutuyorum.

"Magda, Sadie için bir şey almak istersem, biraz para kazanmama yardım edebileceğini söyledi. Muhtemelen kirayı da ödeyeceğimi umuyordu." Blake kısa bir kahkaha atıyor. "Ama daha çok, boğulmakta olduğumu görebiliyordu. Ve bana bir ip attı."

Blake bana o ilk randevuya nasıl hazırlandığını anlatıyor, gergin, titriyor, sonunun bir çöplük olup olmayacağını merak ediyor.

"Tam bir felaketti. Adam garipti, ben daha kötüydüm, benim açımdan sıfır cazibe vardı, her şey çok mekanik ve sahte hissettirdi. Eve döndüğümde ağladım. Ama bana beş yüz dolar bahşış verdi, bu da Magda'ya olan borcumun yarısını ödememi ve Sadie'ye Noel için bu muhteşem suluboya setini almamı sağladı. Aylardır ilk kez bir şey başarmış gibi hissediyordum. Bir sonraki randevu biraz daha iyiydi ve ondan sonrakinde... Bu işte iyi olabileceğimi fark ettim."

Blake'in erkeklerin ne istediklerini ve ne kadar kolay manipüle edilebileceklerini ne kadar çabuk fark etmiş olabileceğini hayal edebiliyorum. Onun kararlılığını biliyorum. Garip bir şekilde, Tabitha'ya Blake'in bu genç, aç versiyonunu kıskanıyorum, kaba ve biçimsiz ama açgözlü bir öğrenci.

Blake bana Tabitha'nın ajansına nasıl katıldığını, müşteri portföyünü nasıl oluşturduğunu ve sonunda kendi başına nasıl yola çıktığını anlatıyor.

Karşılığında, Briggs ve benim koşturmalarımızı nasıl gerçek bir ofis alanına dönüştürdüğümüzün ayrıntılarını paylaşıyorum. Ona iniş çıkışlarımı, yaptığım en kötü şeyleri ve beni en çok gururlandıran şeyleri anlatıyorum.

Saatlerce konuşuyoruz, sadece üzüm, peynir ve bir şişe şampanya almak için buzdolabını yağmalamaya ara veriyoruz.

Birbirimize kadeh kaldırıyoruz, doğrudan şişeden içiyoruz, aptallar gibi sırtıyoruz ve yüksek sesle hiçbir şey söylemiyoruz.

İkimiz de bunun aşık olmanın bir şerefi olduğunu biliyoruz.

BLAKE

Ramses ve ben birlikte Hamptons'dan bile daha güzel, inanılmaz bir hafta sonu geçirdik.

Kendimi hiç böyle birine bağılı hissetmemiştim.

Ben

Ramses'e hiç kimseye anlatmadığım şeyleri anlatıyordum; tüm sırlarımı, güvensizliklerimi, tutkularımı, planlarımı.

Dürüstlük bir giysiyi çıkarmak gibidir; nasıl tepki vereceğini görmek için karşınızdaki kişinin yüzünü izlersiniz.

Ramses'e bu mahrem, bazen utanç verici şeyleri anlattığımda, benimle dalga geçse, yüzünde yargılama görsem, bir midye gibi kapanırım. Ama onun için kabuğumu her kırdığımda, bana sıcaklık ve anlayışla karşılık veriyor.

Birlikte çalışma şeklimizi seviyorum.

Dizüstü bilgisayarlarımızı açıp yan yana numaralarımızı incelediğimizde, sanki buzun üzerinde çırpınan bir çift patenci gibiyiz, bazen birlikte dönüyoruz, bazen de birlikte geri süzülmeden önce kendi küçük numaramızı gerçekleştirmek için ayrılıyoruz.

Cumartesi sabahı ilk iş olarak berbat durumdaki dizüstü bilgisayarımı değiştirdik ve Ramses günün büyük bir kısmını yeni makineye format atarak geçirdi. Tüm dosyalarımı kopyalıyor, yazılımımı geri yüklüyor ve hatta şifrelerimin kaydedildiğinden emin oluyor.

Bunları kendim de yapabilirdim, ancak tüm bu süre boyunca perişan olur, böyle aptalca bir hatayla bu kadar büyük bir iş yarattığım için kendime kızardım.

Ramses ile Apple mağazasını ziyaret etmek eğlencelidir. Birlikte yeni bir masaüstü fotoğrafı seçmek çok komik. Seçtiğim yıldızlı bir çöl manzarasını onaylıyormuş gibi yapıyor ama daha sonra ekranı açtığımda Tom Selleck'in 70'lerin göğüs kıllarıyla tamamlanmış gömleksiz bir fotoğrafıyla karşılaşıyorum.

Ramses'in ekran koruyucusunu Briggs'le utanç verici bir fotoğrafı yaparak misilleme yapıyorum, Briggs'in kendisi tarafından sağlanmış, "üzerinde otuz yıllık kir olduğunu unuttuğu günler için" Siska Ramses'in sivilceli, diş telli ve Brillo-pad saçlı bir dizi fotoğrafını saklıyor.

Dizüstü bilgisayarımı bir sonraki açışında dev bir iplik yumağı görüyorum ve ardından Ring'deki küçük kızın ekranda sürünen bir fotoğrafı beni çılgın attırıyor. Ramses kendi masaüstünün ekran görüntüsünü alıyor, sonra da Biden'ın çıplak ayaklarının yakın çekimini.

O benim şifremi biliyor, ben de onunkini. Sadece bu bile biriyle paylaştığım en mahrem şey.

Dizüstü bilgisayar alışverişinin yanı sıra evimin yanındaki çiçek pazarını ziyaret ediyor ve Ramses'in gelişen orman duvarına duyduğu kıskançlığı yatıştırmak için muhteşem bir keman yapraklı incir ağacı seçiyoruz. Sonra da çiftçi pazarına uğrayıp akşam yemeği için birlikte gazpacho yapmayı deniyoruz.

Tüm gün boyunca, tüm aptalca işler ve oyunlar boyunca, derimin içinde dans ediyorum çünkü bu şarkı kafamın içinde çalıyor: O beni seviyor, o beni seviyor, o beni seviyor.

Pazar günü beyzbol maçına gidiyoruz. Yankees şampiyonluğa koşuyor, bu yüzden Briggs'in Ramses'inkinin hemen yanındaki sezonluk biletlerinden yararlanmamasına şaşırdım.

"Nerede olduğunu bilmiyorum." Ramses boş koltuklara sıkıntıyla baktı. "Bir şeyler oluyor, bu hafta iki kez işten erken çıktı."

"Vay canına," dedim. "Umarım ciddi bir şey değildir."

Ramses onunla dalga geçtiğimi biliyor ama yem olmayacak. "Bu Reeves saçmalığıyla uğraşmak çok kötü bir zamanlama."

"Hâlâ peşinde mi?" "Her zamankinden daha kötü."

Söylemeye gerek yok, Ramses annesinin partisine katılmadı. Acaba sevgilisinin oğlunu nasıl acımasızca dövdüğünü biliyor mu? Yoksa bunu yapmasını o mu söylüyor?

"Planın nedir?"

"Bilmiyorum," diyor Ramses ve onu en çok rahatsız eden şeyin bu olduğunu söyleyebilirim.

Ramses'in çözülmemiş bir sorunu olduğunda, ne yapacağını bilene kadar takıntı yapar ve takıntı yapar. Bu döngüyü birkaç kez izledim. Birkaç gün içinde çözdüğünde çok önemli bir şey olmuyor ama sorun uzadığında Ramses çok sıcak çalışan bir motor gibi kendini parçalamaya başlıyor.

Birkaç dakika sessizce oturup sahadaki oyuncuları izliyoruz ama her birimiz Halston Reeves'i ve onun devasa, dokunulmaz hedge fonunu düşünüyoruz.

"Ona karşılık vermek istediğimi biliyor," diye mırıldandı Ramses. "Yere yığıldı..."

Elimi Ramses'in elinin içine sokup parmaklarımızı birleştiriyorum. "Bir yolunu bulacağız."

PAZARTESİ, işe geri döndüm. Birkaç opsiyon stratejisi üzerinde çalışıyorum ama kendi işime odaklanmak yerine tüm günümü Reeves'in fonunu derinlemesine incelemekle geçiriyorum. Salı günü PF dosyalarına göz attım ve Çarşamba günü işe yarar bir şeyler buldum. Çok büyük bir iyilik istemek için Magda'yı aradım.

Ramses beni evinde bekliyor. Beni onunla birlikte çalışmaya zorladı.

terlemek ve nefes nefese kalmak hoşuma gitmiyor.

Zaten geç kalmıştım ama telefonum çaldığında ve ekranda Sadie'nin adını gördüğümde hemen açtım. Mesaj atmak yerine arıyorsa, muhtemelen bir şeye ihtiyacı vardır.

"Neler oluyor?"

"Yok bir şey," diye yanıtlıyor Sadie biraz fazla hızlı. "Bu hafta öğle yemeği yemek ister misin diye merak ediyordum."

"Cumaya ne dersin?"

"Yarına ne dersin?" diyor. "Yarın harika."

Takvimimi kontrol etmedim ama işe yaramasını sağlayabilirim. Sadie'nin ses tonundaki bir şey beni geriyor.

"Sen iyi misin? Sesin biraz-"

"Hayır, hayır, ben iyiyim." Sanki yürüyormuş gibi hafif nefes nefese. "Yarın öğlen görüşürüz. Frankie'de mi?"

Genelde orada buluşuruz. Yemekleri berbat ama çilekli shake'leri Sadie'nin en tutkulu uzun süreli ilişkisi.

"Evet, bu mükemmel."

"Harika," diyor Sadie. "Seni seviyorum, abla."

Gözlerim yanıyor. Sadie'ye duyduğum derin sevgi ile bir şeylerin ters gittiğine dair içimi kemiren korku arasında sıkışıp kaldım.

Bir başkasına değer vermenin anlamı budur; korku, endişe ve sorumluluktan asla kurtulamayacağınız anlamına gelir. Ama aynı zamanda onların sesini duyduğunuzda sevinç duyacak ve gülümsemelerini hayal ettiğinizde göğsünüzde bir sıcaklık hissedeceksiniz.

Bir kez daha, "İyi olduğuna emin misin?"

diye soruyorum. "Harikayım," diyor Sadie kararlılıkla. "Söz veriyorum." Bu sefer ona inanıyorum.

RAMSES, çatı katının en alt katındaki spor salonunda beklemektedir. Üzerinde bir ninja gibi siyah, bol bir pamuklu pantolon ve atlet var. Göğsü ve omuzları aşırı derecede güçlü görünüyor. Onun yanında bir ağırlık kaldırma fikri, aşağılanma egzersizi gibi geliyor.

Gülümsüyor ama gözleri yorgun. Onu ne kadar neşelendirirsem neşelendireyim, Reeves sorunu çözülene kadar mutlu olmayacak.

"Yani..." Ramses egzersiz şortumla bana hayran kalsın diye esniyormuş gibi yapıyorum. "Yeni kişisel antrenörüm sen misin?"

Ramses sırtıyor. "Seni kırbaçlamak için buradayım." "Kırbacın nerede?"

"Tam buraya." Ramses, kıcıma bir şaplak atmanın nasıl bir his olduğunu bana hatırlatmak için ağır elini sallıyor.

"Nereden başlayacağız?" Etrafımdaki kardiyo ekipmanlarına, halterlere ve kablo makinesine bakarak söylüyorum.

Ramses'in özel spor salonu, alışlagelmiş bodrum düzeninden ziyade Equinox'a daha yakın. Tüm duvarlar aynalı ve zemin süngerimsi, kauçuksu bir malzemeden yapılmış. Dambıl seçimi Schwarzenegger'i gururdan ağlatacak cinsten.

Ramses sert bir profesyonellikle, "Giysilerini çıkar," dedi. "Neyle çalıştığımı görmem gerek."

Ramses elbette beni giyinik gördüğü kadar çıplak da gördü, ama ben yavaşça soyunurken utangaçmışım gibi davranıyorum.

Önce üstümü ve şortumu çıkarıyorum, böylece spor sütyeni, tanga ve spor ayakkabıyla duruyorum.

"İç çamaşırı da."

Sütyenimi ve külotumu diğer giysilerin üzerine bırakıyorum ama spor ayakkabılarımı çıkarmıyorum.

Ramses etrafımda yavaş bir daire çizerek yürüyor, gözleri çıplak bedenimde geziniyor. Arkamda duruyor, böylece ikimiz de aynada vücuduma bakıyoruz.

Tüm kusurlarımı inceleyebilirim -ki çok var- ama aslında baktığım şey Ramses'in yüzü. Gözleri yanıyor ve dili dudaklarını ıslatıyor.

"İnanılmaz..." Göğüslerimi avuçlamak için uzanıyor, onları kaldırıyor ve bırakıyor. "Muhteşem çizgiler..." Ellerin yanlarımdan aşağı kaydırıyor.

Meme uçlarım sertleşti, tüylerim diken diken oldu.

Ramses tarafından muayene edilmenin delicesine erotik bir yanı var. O ne kadar yakından bakarsa, ben o kadar uysallaşıyorum, tıpkı doktor muayenehanesindeki bir hasta gibi.

Popomu avucunun içine alıyor ve bir şaplak atıyor. "Bunu sıkılaştıracağız."

Kabaliğine gülüyorum.

Ramses diğer tarafıma daha sert şaplaklar atıyor. "Çalışmaya hazır olsan iyi edersin."

Böyle sert ve yoğun oynamasına bayılıyorum. Gerçek gibi hissetmek istiyorum.

"AMT'den başlayın" diye emretti.

AMT'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden Ramses bana eliptik bisiklet ile merdiven basamağı arası bir şeye benzeyen kardiyo makinesini göstermek zorunda kalıyor. Spor ayakkabılarımla çıplak bir şekilde üzerine tırmanıyorum ve etraftaki aynalarda kendimi eğlenceli bir şekilde görmenin tadını çıkarıyorum.

Seviyeyi ayarlıyor ve ben makinenin ayaklıklarını çalkalıyorum, göğüslerim zıplıyor ve aynada kığım esniyor. Sporcu değilim ama hareket halindeki çıplak vücudumun görüntüsü çok havalı. Kendimi hiç böyle görmemiştim - terden nemli bir cilt, her türlü ilginç yerden kızarmış.

Ramses arkadan izliyor, ben makinenin üzerinde dururken bile boyu benim kadar.

"Bu doğru... o kığı çalıştır."

Pantolonundaki çadırı görmek için omzumun üzerinden bakıyorum. Sırtarak öne doğru eğiliyor ve topuklarımı daha sert bir şekilde indirerek bacaklarımı uzun çizgiler haline getiriyorum.

Ramses elini kığımın yanağına koyuyor, kasların çalıştığını hissediyor.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor.

Bir kardiyo aletinde geçirdiğim tek on dakikanın ardından aşağı atlıyor ve Ramses'in bir sonraki talimatlarını bekliyorum.

Beni olimpik bir bar kurduğu bankın yanına götürdü. Bana düzgün bir bench press'in temellerini gösteriyor, ben bunların kendi kendini açıkladığını sanıyordum ama görünüşe göre öyle değilmiş. Meğer bir barı havaya kaldırmak için çok fazla teknik varmış.

Ramses büyük, sıcak ellerini vücuduma koyuyor, sırtımı nasıl kamburlaştıracağımı, ağırlığı göğsümün üzerinde doğru yere nasıl koyacağımı gösteriyor. Beni hareket ettirirken, aslında oldukça iyi hissettiriyor. Belki de çok azgın olduğum içindir, ama her kas kasılması garip bir şekilde zevk veriyor. Meme uçlarım kaya gibi sert.

Çıplak çalışmak, bacaklarımı tezgâhın etrafına yayarak amımın nasıl görüldüğünü görmek çok sapıkça. Ramses beni bir Gold's spor salonuna götürse ve spor ayakkabılarımdan başka bir şey giymeden bana tam olarak bu antrenmanı yaptırsa, etrafta başka insanlar varken bunu yapmanın nasıl bir şey olacağını hayal edip duruyorum.

Ramses gözlerini benden alamıyor, bu da en çok hoşuma giden şey. Her hareketimi izlediğini bilmek kadar beni güvende hissettiren bir şey yok.

İkinci setimde bir parmağını içime soktu.

Nefesim kesildi, bar ellerimde titriyordu.

"Tekrarlarınızı yapın," diye homurdanıyor Ramses. "Çubuğu yavaşça aşağı indirin ve patlayarak yukarı kaldırın."

Yavaş ve kontrollü bir şekilde çubuğu göğsüme indiriyorum. Tekrar yukarı ittiğimde, amım onun parmağının etrafında kenetleniyor ve zevk ayak parmaklarıma kadar iniyor.

"Siktir!" Nefesim kesildi.

"Devam et," diyor Ramses.

Tekrarlarımı bastırıyorum, iki, üç, dört, beş, her kasılma bacaklarımdan aşağı bir zevk nabızı gönderiyor. Göğüslerim zonkluyor, altındaki kaslar sıcak bir şekilde pompalanıyor.

Ramses parmağını amımdan çıkarıp emerek temizledikten sonra barı yeniden kaldırmama yardım

ediyor.

"İki set daha."

"İki set daha!" Ağlıyorum.

Ramses hınzırca sırıtarak, "Bu egzersizden," dedi.
"Sonra omuzlara geçeceğiz."

İnledim.

"Ah." Ramses somurtuyormuş gibi yapar. "Ara vermek ister misin?" "Evet," diyorum, pantolonunun üzerinden sikini tutarak.

Barın her iki yanına iki tane elli kiloluk plaka ekliyor.
"Mola verirken sikimi yala."

Kalın, ağır ve sarkan sikini çıkarıyor ve bankın üzerine uzanıyor. Dizlerinin arasına diz çöküp sikini ağzıma alıyorum, o barı kaldırıp setine başlarken.

Ağırlığı her itişinde, güç vücudunda hareket ediyor ve aleti dilime doğru yükseliyor. Şok edici gücünü, benim iki katım ağırlığındaki bir çubuğu ne kadar kolay kaldırdığını hissediyorum. Vücudu bir fırın gibi, kalçaları avuçlarımın altında yanıyor.

Onu kaldırırken izlemek beni azdırıyor. Göğsü şişiyor, omuzları ve kolları canavarlaşıyor. Ramses'le tanışmadan önce kasları pek önemsemezdim ama bir kere kaslı olunca bir daha geri dönemiyorsunuz. Başka herhangi bir erkek onunla kıyaslandığında küçücük kalırdı.

Ramses'in ikinci setine başlamasını bekliyorum, sonra sikine tırmanıyorum. Bir aygıra benziyor ve onu bir aygır gibi becermek istiyorum.

Her itişinde siki içimde sıcıyor. Onun gücü içime akıyor ve ben bu güçle sarhoş oluyorum.

Barı kaldırdığında yer sallanıyor.

Kendimi sabitlemek için barı tutarak bankın üzerinde ona biniyorum. Ramses altımda devasa görünüyor, aynada yansıyor. Aynı türe bile benzemiyoruz.

Kalçalarımı kavırıyor ve beni daha sert sikiyor, yüzü kızarmış, kasları şişmiş. Başlamadan önce terliyorduk, zor nefes alıyorduk. Şimdi kalbim dört nala atıyor, ter damlacıkları Ramses'in göğsüne düşüyor.

Beni sikinin üzerinde zıplatıyor ve ben bara sıkıca tutunuyorum, ayak parmaklarım yere zar zor değiyor. Düşük seviyede gelişen orgazm, titreyen kaslarıma ve ağrıyan ciğerlerime karşı savaşıyor.

Ramses ben yüzüne bakana kadar bekliyor. Sonra dedi ki, "Benim için gel, iyi kız."

Bitiş çizgisini koşarak geçer gibi boşalıyorum, göğsüm yanıyor, amım zonkluyor, her kasım alev alıyor. Bir şampiyon gibi boşaldım, sonra Ramses'in göğsüne yığıldım.

O gece Magda'dan bir mesaj aldım:

Ona e-postalarını kontrol etmesini söyle.

Heyecanımı gizlemeye çalışarak Ramses'e, "Hoşuna gidecek bir şey yaptım," diyorum.

Ramses gülümser. "Bugün hoşuma giden pek çok şey yaptın." "Bu da dondurmanın üzerindeki kiraz."

Çalışma odasındaki kanepeye uzanmış, bir tür film izliyor ama çoğunlukla sohbet ediyorduk, Ramses de ayaklarımı ovuyordu. Spordan sonra duş almıştık ve saçları hâlâ hafif nemli, yüzü yeni tıraş edilmişti.

Ramses başparmağını ayağımın kemerine bastırarak beni inletiyor. "Neler yapıyordun?"

"Reeve'in fonunu araştırıyordum..."

Ramses başını sallıyor, elleri ayaklarımda ama gözleri yüzümde.

"Ve bir şey fark ettim. Oakmont'un gelirinin büyük bir kısmının havacılık bölümünden geldiğini biliyor muydunuz?"

"Ne kadar büyük bir parça?" Ramses söylüyor. Sesi sakın ama başının açısı değişiyor, bir köpeğin kokuyu yakalaması gibi.

"Bu gerçekten acıtacak kadar."

Hedge fonlar sadece hisse senedi satın alan şirketler değildir. Hedge fon, neredeyse her şeyi içerebilen bir kara kutudur. Örneğin Berkshire Hathaway, tek başına otuz iki milyar değerinde halka açık olmayan bir şirket olan GEICO'nun sahibidir.

Reeve'in eşyalarını karıştırdığımda, göze batan bir güvenlik açığı buldum. Hedge fonunun gelirinin yüzde otuz altısı havacılıkla ilgili tek bir hükümet sözleşmesinden geliyor. Ve bu ihaleyi vermekle görevli hükümet yetkilisi... Magda'nın en sevdiği müşterisi. Onu Harry's Steakhouse'a yemeğe götüren senatörün ta kendisi.

"E-postanı aç," diyorum.

Ramses'in başparmağı telefon ekranında geziniyor. Okurken yüzüne bir durgunluk çöküyor, ardından hınzır bir eğlence geliyor. Gözleri benimkilere kayıyor.

"Sen küçük bir Minx'sin. Bunu nasıl yaptın?"

Açıklıyorum: "Magda, Reeves'e Birleşik Devletler hükümetinin yeni bir yöne doğru ilerleyeceğini ne kadar güzel söylediğini okuyabilmeniz için e-postada size BCC yapmasını istedi. Siz değil, biz..."

Ramses kahkahalarla kükrer. "Her gün düşmanınıza bir ayrılık e-postası okuyamazsınız. Dikkatli bir değerlendirmeden sonra... Tanrım, keşke yüzünü görebilseydim. Reeves yarın kötü bir gün geçirecek."

Sırıtiyorum. "Kimse benim adamımla uğraşamaz."

Ramses beni kollarının arasına alıp çılgınca öpüyor. "Bu doğru, seni kabadayı orospu; bize doğru adım atan herkesi birlikte becereceğiz."

Beni tekrar yere bıraktı, yüz ifadesi birden ciddileşti.

"Benim için bir sorunu çözdün, Blake. Sadece bir Bu dünyada benim için bir sorunu çözen birkaç kişi var."

"Sadece ben ve Briggs."

Ramses başını sallar. "Briggs bile bana senin gibi bakamaz."

"Tabii ki hayır." Gülümsüyorum. "Pisi kıyafetine uyan tek kişi benim."

RAMSES

B Ben sandalyemde arkama yaslanmış, ellerimi başımın arkasında birleştirmiş tavana bakarken Riggs ofisime geldi.

"Meşgul müsün?" diyor, yarı şaka ama rahatsız edilmek istemiyorsam gitmeye hazır.

Reeves'e benim yerime vurduğu için Blake'e teşekkür etmek için ne yapabileceğimi bulmaya çalışıyordum. Sadece bir yumruk da değil, üst çizgisinin yüzde otuz altısını palayla kesmişti. O kadar güzeldi ki, çiçekler yeterli olmaz.

Ve sadece Reeves değil. Çekmeceleri su bastığı gece beni teselli etme şekli. Onun dışında herhangi birinin beni böyle görmesinden çok utanırdım.

"Ne var ne yok?" Briggs'e söyledim. Yüzünde sanki yerde korkunç bir şey olmuş gibi tuhaf bir ifade vardı.

Kapıyı arkasından kapatıyor ki bu daha da kötü.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var."

Masamın karşısındaki sandalyede her zamanki pozisyonunu alıyor ama sonra hemen ayağa fırlayıp pencereye geçiyor ve dışarı bakmakla bana bakmak arasında bir türlü karar veremiyor.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diyorum. "Beni geriyorsun." "Evet, tabii ki."

Briggs bir nefes alır, iki elini saçlarında gezdirir, ellerini kalçalarına koyar ve sonra bırakır.

"Sadie hamile," diyor aceleyle.

Beklediğimden o kadar uzak ki, mantıklı gelmesi için cümleyi kafamda birkaç kez tekrar etmem gerekiyor.

"Blake'in kız kardeşi mi?"

"Evet, o." Briggs son derece aptal görünüyor.

"Bebeğinle mi?"

"Evet," diye tıslıyor, sinirleniyor.

"Ondan nefret ettiğini
sanıyordum!"

"Ondan nefret etmiyordum. Gürültücü, sinir bozucu, itici ve berbat bir tarzı olduğunu düşünüyordum."

"Bunu Anneler Günü kartına yazma." Briggs bana uzun, sessiz bir bakış attı.

"Özür dilerim," dedim. "Lütfen devam edin çünkü bunun nasıl olduğunu bilmek zorundayım."

"Partinin olduğu gece takıldık ve inanılmazdı. Deliydi, beni sahilde çiğ çiğ sikti, sonra o boktan motele gittik. Beni yatağa yatırdı ve bir at gibi sürerken kırbacıyla beni kırbaçladı..."

Briggs'in gözleri sanki çok sevdiği bir anısını anlatıyormuş gibi buğulanıyor.

Bunları Blake'e nasıl açıklayacağımı merak ediyorum.

"O zamandan beri görüşüyoruz sayılır-" "Bekle, ne?"

Blake'in kız kardeşiyle mi çıkıyorsun?"

Bana söylememesine şaşırdım ve fark etmediğim için kendime kızdım. İşten neden bu kadar sık erken çıktığını anladım.

"Tam olarak çıkmak sayılmaz," diyor Briggs rahatsız bir şekilde. "Daha çok birkaç bira içmeye dönüşen garip, sapıkça bir seks gibiydi ve şimdi... Bilmiyorum, ondan hoşlanıyorum. Komik biri ve tam bir baş belası. Geçen hafta sonu yarışını izledim;

Tıpkı Belmont'taki gibi korkusuzdu. O atı satın aldı, inanabiliyor musunuz? Kazandığını gördüğümüz büyük doru atı."

"Blake söyledi," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde.

Aslında buna inanamıyorum. Briggs, Sadie ile çıkıyormuş. Ve onu hamile bıraktı!

Bu düşünce garip bir şekilde kıskançlıkla renkleniyor.

Blake'in içinde çıldırdığımı hayal ediyorum, yüzücülerim vücudunun derinliklerine dalıyor, bir parçam onun içinde kök salıyor... İkimiz sonsuza dek birbirimize bağlıyız...

"Ne yapacaksın?" Briggs'e soruyorum.

"Sadie onu saklamak istiyor. Ve aslında... Ben biraz heyecanlıyım. Bu çılgınca mı?"

"Hayır, hiç de çılgınca değil." Briggs'in omzuna bir tokat atıyorum ve onu kucaklıyorum. "Tebrikler dostum. Bir çocuğun olacak!"

Sanki bunu ilk kez algılıyormuş gibi bir nefes çeker.

"Evet," diyor. "Evet!" Ve sonra yüzü garip bir şekilde kırılmanlaşarak, "Sence... Sence baba olarak iyi olacak mıyım?"

Briggs'in babası hayatının büyük bir kısmını hapishanede geçirmiştir ve bu da aslında evdeyken nasıl davrandığını bir üst seviyeye taşımaktadır.

"En iyi baba sen olacaksın," diyorum. "Bak Chumley'e ne kadar iyi bakıyorsun."

Chumley, Briggs'in İngiliz Bulldog'udur ve hayal edilebilecek en şımartılmış varlığı yaşamaktadır. Kendine ait bir yüzme havuzu, çarşaf, battaniye ve yastıklarla dolu bacaksız bir yatağı ve kazaklarla dolu bir dolabı var.

"Bu doğru!" Briggs parlıyor. "Chumley çok şımarık!"

Bana Sadie'nin hamilelik süresince onun dairesine taşınmayı planladığını anlattı.

"Evinde küf var ve bu sayede onu doktor randevularına falan götürebiliyorum."

"Birlikte mi yaşayacaksınız?" Çekiç darbeleri gelmeye devam ediyor. Tüm bunların beni neden bu kadar tedirgin ettiğini bilmiyorum. Briggs için mutluyum, ama lanet olsun, bu çok ani oldu.

"Evet. Ve eğer tüm bunları birbirimizi öldürmeden yapabilirsek... Sanırım bebek doğmadan önce ona evlenme teklif edeceğim."

"Tanrım, Briggs! Birbirinizle daha yeni tanıştınız."

"Umurumda değil." Başını sallıyor, çenesi Chumley'e çok benziyor. "Bu çocuğun benim gibi büyümesini istemiyorum. Her türlü şansa sahip olması için elimden geleni yapacağım. Her türlü insan bunu başarıyor, Sadie ve ben neden başaramayalım?"

"Senin adına sevindim," diyorum ve bunu gerçekten söylüyorum.

Ama içim yavaş yavaş daralıyor çünkü her şeyin ne kadar değişmek üzere olduğunu biliyorum. "Briggs, koca ve baba" artık "Briggs, sağ kolum ve en iyi arkadaşım" gibi olmayacak. Olacağı kişi muhtemelen daha da iyi olacak ama hayatım boyunca yanımda olan kişi sonsuza dek gidiyor.

Her şey değişir, hiçbir şey aynı kalmaz.

Yatakta paniklediğim, odanın şişip düştüğü ve geriye kalan tek şeyin Blake'in kollarının bana sıkıca sarıldığı anı düşünüyorum.

Briggs gittiğinde uzun süre oturup pencereden bulutsuz gökyüzünü seyrediyorum.

Sadie'yle birlikte hiçbir plan yapmadan, işe yarayacağından emin olmadan bu çılgın adımı atıyor. Ama hiçbir şey onun mutluluk şansını yakalamasına engel olamayacaktır.

Kıskandım.

Anlık bir kaza onu Sadie'ye kaderden daha parlak bir bağla bağladığı için kıskançtır.

Ve korkmadığı için daha da kıskanç.

Benim için belirleyici olan bu.

Ben korkak değilim.

Eğer istediğim bir şey varsa -ki var, bunu artık kesinlikle biliyorum- onu elde etmek için her şeyi riske atmaya Briggs kadar hazırım.

Ertesi günü Blake ile geçireceğim mükemmel geceye hazırlanarak geçiriyorum. Onu almaya gittiğimde tertemiz bakımlı, yağmur ormanları kadar taze ve elimde kocaman bir orkide buketi vardı. Balıkgözü lensin önünde tutuyorum, böylece Blake dışarı baktığında mor bir denizden başka bir şey göremeyecek.

Gülüyor, çiçekleri kollarının arasına alıyor ve yüzünü çiçeklere gömüyor. "Beni şımartıyorsun."

Ağzını benimkine yaklaştırıyor, beni öpüyor, sonra çiçekleri mutfağa götürüp suya koyacakmış gibi hareket ediyor.

"Sakın beni bir kez olsun öpmeye cüret etme," diye homurdanarak onu tekrar geri çekiyorum.

Beni daha uzun ve daha derin öpüyor, vücudu itaatkâr bir şekilde benimkine yaslanıyor. "Bu daha mı iyi?"

"Evet," diyorum ve çiçekleri taşıırken kıcına küçük bir şaplak atıyorum.

"Aman Tanrım," diye sesleniyor, bir vazoya su dolduruyor. "Briggs sana haberleri verdi mi?"

"Umarım bebeğe bizim adımızı vermeyi planlıyorlardır." Blake sırtıyor. "Bu çok uygun."

"Adını Bramses koyabilirler."

"Ya da Rake!" Gülüyor ama kaşlarının arasındaki o küçük endişe çizgisini görüyorum. "Briggs Sadie'ye göz kulak olur, değil mi?"

"Briggs'ten daha sadık kimse yoktur."

"Güzel," diyor Blake. "O zaman onu hamile bıraktığı için öldürmek zorunda değilim."

"Briggs'i suçlayabilir misiniz bilmiyorum. Duyduğuma göre kurban oymuş..."

Blake kıs kıs gülerek orkideleri vazoya yerleştiriyor. "Tanrım, keşke sahilde topallayarak yürürken büyükannesinin turtasını pervazdan çalmış gibi görüldüğünde neler olduğunu bilseydim."

"Kız kardeşin bir sadist. Ve çok tatlı görünüyor..."

"Katil küçük bir sincap gibi, değil mi?" Blake sevgiyle gülümsüyor ve sonra iç çekiyor. "Sadie çok mutlu; hep çocuk isterdi."

"Teyze olacaksın."

Blake önce irkilmiş sonra memnun olmuş görünüyor. "Evet, bu doğru. Bir kız kardeşim ve bir yeğenim olacak. Ve bir erkek arkadaşım."

Gözlerimiz ani bir sıcaklıkla buluştu.

"Aslında ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum..."

Her şeyi planlamıştım -akşam yemeği, şehrin üzerinde bir helikopter gezisi- ama bir dakika daha beklemek istemiyorum.

Blake'in ellerini ellerimin arasına alıp onu kanepeye doğru çekiyorum. Yanıma çöküyor, beklentiyle dönüyor, gözleri parlak ve meraklı, gamzesi ağzının kenarında flört ediyor.

"Annemin önünde sana kız arkadaşım dediğimde ve yine Desmond'la birlikte olduğumda beni durdurmadın. Seni yapmaya zorladığım onca şey arasında beni en çok heyecanlandıran buydu çünkü en çok istediğim şey buydu. Fantezilerimi gerçekleştirme konusunda çok iyisin... ama hayatımın şarkısını söylediğin kısım gerçek olduğu zaman. Gerçek olmasını istiyorum."

Blake'in yanakları renklendi, dudakları titriyor. Benim onun elini tuttuğum gibi o da benim elimi sıkıca kavırıyor.

"Telefonunu aç," dedim.

Kafası karışmış bir şekilde göz kırpmıyor. "Tamam..." "Hesabını aç."

Yüzünü izliyorum, bir sevinç ve heyecan dalgası görmek üzere olduğumu düşünüyorum.

Onun yerine, karanlık bir örtü gibi çöküyor. Blake hareketsizleşiyor, nefes alıp vermesi azalıyor.

"Bunu neden yaptın?"

Beklediğim tepki bu değildi. Hava değişti, güneşin üzerinde bulutlar var, hava soğuk.

Az önce Blake'in hesabına 37 milyon dolar yatırdım. Yine de soluk dudakları ve beyaz parmak eklemleriyle telefon ekranına bakıyor. Neredeyse öfkeli gibi.

"Mutlu olursun sanmıştım."

Başını kaldırır, gözlerinde asit vardır.

"Benim için numaramı tuşladığın için mutlu olacağımı mı sandın?"

Ellerimi kaldırdım. "Bak, berbat durumdaydım ve sen bana yardım ettin. Birlikte yeni bir sayfa açmak istediğimi fark etmemi sağladı."

Blake ağlıyor, "Bu Lukas'la mı ilgili?" "Ne? Hayır, ben-"

"Çünkü onu bir ay önce serbest bıraktım!" Blake koltuktan sıçradı, telefonu yere düştü. "Bunu bildiğini sanıyordum."

Bunu bilmiyordum ama düşünmemiştim de. Eski bir müşteriyi siklemeyi çoktan geçtim.

Onu sakinleştirmek için ayağa kalktım. Onun üzerinde yükseldiğim anda bunun da yanlış olduğunu anlıyorum; gölgemde geriye doğru büzülüyor, hızlı hızlı nefes alıyor, yüzü kırmızı ve gözleri çok parlak.

Dikkatli bir şekilde, "Yüz milyona ulaşmak senin eski hedefindi. Birlikte yeni hedefler belirlememizi istiyorum."

Başını sallıyor, saçları uçuşuyor. "Buna ikimiz adına karar vermek ne kadar iyi niyetli, Ramses. Ama biriyle ortaklığa böyle başlanmaz. Hâlâ beni satın almaya çalışıyorsun."

"Sadece sana yardım etmek istedim."

"Evet. İstedğin buydu. Benim istediğim, tıpkı senin lanet saatin gibi onu da hak etmektir ve sen bunu benden aldın."

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülür.

Sessizce, "Beni asla eşit olarak görmeyeceksin." diyor.

Bu beni gerçekten çok kızdırıyor. Kimse Blake'e benim kadar iyi bakmadı, kimse ona benim kadar değer vermedi.

Öfkeyle, "Sana ne zaman daha az davrandım ki? Ağzını açtığın andan itibaren sana saygı duydum. Ondan da önce, seni bir odada çalışırken izlediğim andan beri. Tanrı aşkına Blake, ilk konuştuğumuzda sana ne kadar değer verdiğimi söylemiştim - tek bir randevu için üç milyon!"

"Evet, üç milyon," diyor. "Bu çok fazla, gururum okşandı. Ama sana bir şey sorayım Ramses... Seni üç milyona satın alabilir miyim?"

"Bu değil-"

"Hadi ama," diye tersliyor. "Seni satın almak için ne kadar paraya ihtiyacım var? Kendine ne kadar değer veriyorsun?"

Hemen cevap vermediğimde, benim yerime o söylüyor:

"Milyarlarca. Bil bakalım ne oldu, ben de. Ben de en az "Sen ne kadar yetenekliysen, ben de o kadar yetenekliyim."

"Bunu biliyorum! Kitaplarımı sana açtım!" Bağırarak istemiyorum ama bunu anlamaması çok çirkin. "Hiç kimseyle seninle paylaştığım gibi bir şey paylaşmadım."

Blake titriyor, donuk ve hareketsiz hale gelmeden önce yüzüne renk geliyor.

"O günü çok sevdim," diye fısıldıyor. "O gün kendimi bir ortak gibi hissettim. Bugün kendimi ortak gibi hissetmiyorum. Benim başarıyı çalmışsın ve bana yeni başarıyı ne olduğunu söylemek üzereymişsin gibi hissediyorum. Sana bir şey sorayım: Briggs en son ne zaman Obelisk'in yönüne karar verdi? Ramses, senin ortağın yok. Dünyayı kendine istiyorsun ve sadece parçalarını paylaşıyorsun."

Bu beni tokatladı.

Kontrolümü kaybettim. Ben de onu ısıırıyorum.

"Seninle tanıştığımndan beri her gün kendimden daha fazla şey paylaştım. Korkup geri çekilen sensin. Sen

Sana eşitmişsin gibi davranmam gerektiğini mi söylüyorsun? Blake, biz eşit değiliz. Milyarder olmamın nedeni tüm kararları benim veriyor olmam. Ve ne zaman benden daha iyi biliyormuş gibi davranmak istesen, neden skor tablosunu kontrol etmiyorsun?"

Blake'in yüzü kararıyor. Onu incittiğimi böyle anlıyorum çünkü rol bile yapamıyor.

"Kırmızı," diyor.

Sonra ön kapıya doğru yürüdü ve k a p ı y ı açarak gitmemi bekledi.

"Blake-"

Bana doğru dönüyor, onu hiç görmediğim kadar öfkeli.

"Bugün senin dengin olmadığımı mı söylüyorsun? Yarın olacağım. Ama bana eşitmişim gibi davranmazsan ilişkimizde asla senin eşitin olamam."

"Blake-"

"Çık dışarı."

Koridorda dururken, "Sen bir ortak istemiyorsun, bir evcil hayvan istiyorsun." dedi.

Ve kapıyı yüzüme kapattı.

BLAKE

H Ramses gittikten sonra da aynı düşünce döngüsünü tekrar tekrar yaşıyorum.

Kızgın olduğumdan değil, gerçi o zaman da kızgındım.

Hesabımı açıp bakiyemle yine oynadığını gördüğüm ilk ihlal anı.

Gerçekten hayal kırıklığına uğradım. Beni anladığını sanmıştım.

Belki de otuz yedi milyon verdiği için birine kızgın olan bir pisliğim. Bu da ayrı bir olasılık.

Ama yine de hayal kırıklığına uğradım.

Büyük bir hata yaptım.

Rüyaya inandım. Sanki gerçekten bir bağ kurabilecektim, sanki gerçekten aşkı bulabilecektim gibi hayaller kurdum ve kendimi bu hayallerin içinde kaybettim.

Kadın satın alan erkekler kalplerini vermezler.

Bedenlerini satan kadınlar zaten her şeylerini kaybetmişlerdir.

Karanlıkta tek başıma yatarken kendime bunu söylüyorum.

Tüm eski, çirkin düşünceler her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri döndü.

Böyle bir acıyı hissetmektense hiçbir şey hissetmemek daha iyidir. Kendinizi korumanın tek yolu yalnız kalmaktır.

Ve en kötüsü de:

Aslında kimse sizi tanıdıktan sonra sevmez.

Bu, kaburgalara saplanan ve dönüp duran bıçaktır.

Annem beni verdi. Ingrid ve kocasını mutlu edemedim. Desmond benden utanıyordu. Ve Ramses.

Yüzünü bir kez daha dağınık, yutkunarak ağlamadan hayal bile edemiyorum.

Beni seviyor mu? Yoksa sadece bana sahip olmayı mı seviyor? Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim.

Çünkü eğer Ramses beni gerçekten seviyorsa... o zaman her şeyi berbat ettim.

Seninle tanıştığımndan beri her gün kendimden daha fazla şey paylaştım. Uzaklaşan sensin, korkan.

Korkuyordum.

Önemsemenin sorunu da budur, umursamanın sorunu da budur - riskler çok artar.

Birini sevmek, ona bir sopa verip "Benim hakkımda ne düşündüğünü bu kadar önemsiyorum. İstedğin zaman bana bununla vurabilirsin."

Kendimi Ramses'e karşı savunmasız bıraktım. Sonra gaf yaptığı anda kapıyı suratına kapattım. Gerçekten.

Bunun olacağını biliyordum - ne kadar yükseğe uçarsak, her şey çöktüğünde o kadar çok canımın yanacağını biliyordum.

Ama kanatlarımı çırpmaya devam ettim çünkü onunla geçirdiğim her dakika buna değerdi. Bana her baktığında, dokunduğunda ya da beni her güldürdüğünde güneşe doğru uçuyordum. Şimdi kanatlarım eridi ve aşağıya dalıyorum.

Hesabımı açtığım anı düşünüyorum, o kızgın öfkenin ardından gelen ucuzluk hissi...

Sana bir rakam biçti. Şimdi biraz daha yüksek, ama hala ruhun için bir çek yazabileceğini düşünüyor.

Sonra Ramses'in yüzündeki öfkeyi hatırlıyorum, "Kitaplarımı sana açtım" derken sesinin nasıl titrediğini...

Seninle paylaştığım gibi kimseyle paylaşmadım... ve acı ve pişmanlık içinde yıkandım.

Gözlerinin benimkilere kilitlendiğini, yalvardığını düşünüyorum:

Uzaklaşan sensin.

Ama sonra dişlerin parlaması ve affedemeyeceğim ya da unutamayacağım sözler:

Biz eşit değiliz, Blake.

Öfke ve acıyla yanıp tutuşuyorum ve döngü yeniden başlıyor.

Senin için yaptıklarını düşün.

Sadece kendisi için yapmak istediği şeyi. Seninle gurur duyuyor.

Bana hava atmayı

seviyor. Seks.

Bu bir tuzak.

Ama seks.

Korkunç kararlar vermem için beni kandırıyor. İyi niyetli...

Beni kontrol etmek

istiyor. Seni sevdiğini söyledi.

Ayrıca eşit olmadığımızı söyledi.

Kızgındı.

Gerçeği ağzından kaçırdı.

Dönüyorum, dönüyorum, zifiri karanlık yatak odasında havasızlıktan ağlayana kadar dönüp duruyorum.

Terli çarşafı dolanmış bir halde uyuyakalmışım ki bir telefonla irkilerek uyanıyorum. Ramses'in aramasını umarak telefona koştum.

Onun yerine Magda'nın numarasını gördüğümde, uyku sersemi beynim bir randevuda mahsur kalmış olması gerektiğine ya da annesinin daha da kötüye gittiğine karar veriyor.

"Hey," diye mırıldandım. "Annene bırakmamı ister misin?" "Ne?" Magda'nın sesi de en az benim kadar burnu havada.

Lenslerim gözbebeklerime yapıştı. Telefonumdaki saatin 02:23 olduğundan emin olana kadar gözlerimi

kırpıştırıyorum.

"Özür dilerim, yarı uykuluydum."

"Yol boyunca uyuyordun," diyor Magda. "Beklemeliydim-"

"Saçmalama."

İkimiz de garip bir şekilde kibarca konuşuyoruz, seslerimizdeki gerilim sonuna kadar yükselmiş durumda çünkü Magda her an bana neden sabahın 2:23'ünde aradığını söyleyebilir. Göğsümdeki yumru vücudumun zaten bildiği anlamına gelse de, saniyeleri uzatıyorum, içimdeki küçük, çirkin bir parça hala sorunun Magda'nın annesi olduğunu umuyor...

"Ben Tabitha."

Magda'nın söyleyecekleri bu kadar.

İkimiz de bunun olacağını biliyorduk. Ve yine de çizginin iki tarafında da ağlıyoruz.

Acıya hazırlıklı
olamazsınız. Tek
yapabileceğiniz onu
paylaşmaktır.

TABİTHA'NIN CENAZESİ, sokakların hala yağmurla ıslandığı ve bulutların tek bir katı battaniye olduğu gri, fırtınalı bir günde. Parlak yapraklar nemli kaldırıma yara bandı gibi yapışıyor, ayakla bastığımda biberli bir koku yayıyor.

Sabahı onun evinde, son eşyalarını toplayarak geçirdim. Elinde kalanları Magda ve bana verdi ve ispinozlarına bakmamızı rica etti.

Magda kuşları ve istediği her şeyi aldı. Tek istediğim Tabitha'nın en sevdiği paltosuydu. Şimdi mezarlığın dolambaçlı yollarında yürürken onu giyiyorum.

Rüzgâr estiğinde, paslı yapraklar sağanak halinde yağıyor. Uzun brokar ceket bacaklarıma sürtünüyor, hala hafif duman ve menekşe kokuyor.

Duman eski malikanesindeki yangından, sigaradan değil. Tabitha kurtarabildiği kadarını kurtarmaya çalıştı. O

Ahşap çerçeveleri yanmış ve çatlamış bazı güzel süslü aynaları saklıyordu. Bazı kitapları kurtarılmış, kapakları kararmıştı. En üzücü olanları ise çerçevelerindeki fotoğraflardı - genç Tabitha, tütüsü içinde kıvrak ve sevimli, Tabitha ve ilk Amerikalı sevgilisi Majestic'in önünde gece kıyafetleriyle dururken, Tabitha bir galada, Tabitha Monaco'nun dışında bir yatta...

O fotoğrafların hiçbirinde kimse ona dokunmuyordu; ne omzunda bir kol, ne de onunkiyle birleşmiş bir el.

Törenin yapılacağı açık çim alana ulaştığımda ise o fotoğraflardan tek bir kişi bile sandalyelerde beklemiyor.

Eski ajanstan sadece birkaç kız geldi. Eski müşteriler yok ve arkadaş gibi görünen çok az insan var.

"Allie'nin çalışması gerekiyordu ama Kirsten'in geleceğini düşünmüştüm," diye üzüyor Magda, katılımın az olmasından dolayı.

Ona "İnanılmaz bir iş çıkardın." dedim.

Ben paketleme işlerini yaparken Magda tüm ayarlamaları yaptı. Her zamanki gibi becerikli olan Tabitha arsasını yirmi yıl önce satın almıştı.

Kapalı tabuta bakıp gerçekten orada olup olmadığını merak ediyorum. Onun herhangi bir parçası başka bir yerde mi?

Beni izlediğini hayal ediyorum, ama buna gerçekten inanmıyorum.

Cenazelerde ağlamak duygusallıktır.

Çiçeklerden hoşlanacağını da sanmıyorum ama Magda'ya asla söylemem.

Sadece erkekler ölecek bir şey için para ödeyecek kadar aptaldır.

Elbisemi kesinlikle beğenmezdi.

Bu bir cenaze töreni mi yoksa seans mı?

Biraz gülümsedim ama uzun sürmedi. İçim bataklık gibi. Her mutluluk kıvılcımı geri çekiliyor.

Üniversiteyi bıraktıktan sonraki en karanlık günlerde bile kendimi hiç bu kadar düşük hissetmemiştim. O zamanlar, hiç tatmamıştım

Daha iyi bir şey.

Şimdi öyle ve ister gerçek olsun ister olmasın, eski halime dönemem.

Şimdi kendi yalnızlığımı hissediyorum. Soğuk gibi, açlık gibi hissediyorum. Diğer her şeyden hayatı ve rengi çalan sürekli bir sızı.

Tabitha'nın hayatının sonuna kadar elinde tutmayı başardığı birkaç güzel şeyi toplarken, bunların ne kadar anlamsız olduğunu düşündüm. Onları yanınızda götüremezsiniz ve sonuna kadar saklayabilseniz bile, başka birinin ayıklaması gereken bir bok yığınınına dönüşürler.

Aldığım tüm hediyeler arasında aklımda en çok parlayan, Ramses'in beni güldürdüğü zamanlardır. Her bir doları, her bir mücevher parçasını iade ederdim ama o anıları ejderha altını gibi biriktiriyorum.

Tabitha benim akıl hocamdı. Gerçek annemden daha çok annemdi. Yine de bugün burada otururken... Sonumun onun gibi olmasını istemiyorum.

Hayatının son yıllarını bir ara sokakta sigara içerek geçirdi. Evinde tek başına öldü ve kuşları Magda kafeslerini eline aldığı anda her zamanki gibi neşeyle öttüler.

Ramses'e numaramı benim yerime bulduğu için çok kızmıştım. Ama en başta neden o sayıyı seçmişim ki? Neden hedeflerimden herhangi birini seçtim?

Hayallerimdeki kaleyi düşünüyorum.

Kaleler yalnızlığın kaleleridir. Kendimi orada hayal ettiğimde, hep yalnızdım. Okurken, yemek pişirirken, bahçeyle uğraşırken... yalnız, yalnız, yalnız.

Ramses yeni hedefler koymamızı istedi, birlikte ulaşacağımız hedefler.

Ona bağırdım ve onu ittim.

Beni asla eşit olarak

görmeyeceksin... Ona mı yoksa

kendime mi bağırıyordum? Ramses

beni engelliyor mu?

Yoksa ben mi kendimden eminmişim gibi davranıyorum, oysa i ç t e n i ç e kendimi şekilsizden başka bir şey olarak göremiyorum...

Tören başlıyor. Bir çellist Tabitha'nın en sevdiği bale olan Giselle'den bir parça çaldı. Yönetmen bizi mezarlığın تنها bir köşesine yerleştirdi, etrafta gümüş akçaağaçlar ve söğüt ağaçları var. Yine de ne kadar az insanın toplandığı acı bir şekilde belli oluyor. Bir düzine sandalyeden birkaçı hâlâ boş.

Magda konuşmak için ayağa kalktı. İsteyip istemediğimi sordu ama toplum içinde ağlamaktan nefret ediyorum ve kendimi durduramıyorum. Şu anda bile gözyaşlarım yüzümün iki yanından akıyor ve düştükçe soğuyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama yine de akıyorlar.

Rüzgâr hızlanır, yapraklar tabutun cilalı kapağı üzerinde kayar. Yapraklar çiçek aranjmanlarından kopuyor ve çürümüş kar gibi havada savruluyor. Tabitha'nın paltosu içindeyken bile üşüyorum. Gökyüzü arduvaz renginde. Dinmemiş yağmurun soğuğu kemiklerime işliyor.

Ağır bir kol omuzlarıma dolanıyor. Ramses yanımdaki sandalyeye çöküyor ve beni sıcaklığına çekiyor.

Yüzümü onun göğsüne dönüp hıçkırıyorum. Başımı kucaklıyor, kimse görmesin diye paltosunu bana siper ediyor.

"Nereden biliyorsun?"

Ramses başımın üstünü öpüyor. "Bana kızgın olman dikkatimi vermeyi bıraktığım anlamına gelmez."

"Artık sana kızgın olduğumu sanmıyorum," diye fısıldıyorum. "Aslında, kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

Ramses kıkırdar. "Sakinleşmen için sana bir gün daha verecektim ama duyduğuma göre-"

"Teşekkür ederim." Hıçkırarak ağladım. "Bugün sana ihtiyacım vardı."

Beni kendine çekiyor ve mırıldanıyor: "Sana her zaman göz kulak olacağım Blake."

Magda, bizi bir balerin birliği gibi şekillendiren ve baştan çıkarmak, cezbetmek ve eğlendirmek için dünyaya gönderen kadın hakkında sevdiği her şeyi anlatırken bana sarılıyor.

Cenaze töreni bitip tabut toprağa indirildikten sonra Ramses'le bir süre daha kalıyoruz.

Kolları bana sarılıyken artık üşümüyorum. Ancak sol göğüs cebinde bir kıpırdanma fark ediyorum.

"Ramses... Sanırım ceketin hareket ediyor."

Elini yün cebine daldırıyor ve is topuna benzeyen bir şey çıkarıyor.

Avucunun üzerinde bir kedi yavrusu oturuyor, kuyruğu ayak parmaklarının etrafında kıvrılmış. Bana göz kırpan geniş mavi gözleri dışında her yeri, burnunun ucu bile gece gibi siyah.

"Şimdiden beni değiştirdin mi?"

Ramses sırtıyor. "Benim zaten bir yavru kedim var. Ama bu gece eve yalnız gideceğin düşüncesine dayanamadım."

Küçük is lekesini kucaklıyorum, kırılğan kalp atışlarını hissediyorum.

Kalbim göğsümde yanıyor, yanıyor, yanıyor. "Adı ne?"

"Ben İkinci Ramses'i düşünüyordum. Ama ne yazık ki o bir kız."

"O zaman ona ne diyeceğimi çok iyi biliyorum." Minik burnuna bir öpücük kondurabilmek için onu havaya kaldırıyorum. "Bu Bastet."

"Beni kışkandırırıyorsun," diye homurdanıyor Ramses.

Yavru kediyi kolumun kıvrımına sıkıştırıyorum ki onu da öpebileyim. Ağzının tadı hatırladığımdan çok daha güzel.

"Güzel palto bu arada," diyor.

"Tabitha'nındı." Yerdeki boşluğa bakıyorum, bir şeyin olması gereken yerde bir boşluk, bir dişin yuvası gibi. "Bolşoy Balesi'nden aldığı ilk maaş çekiyle bunu almıştı. Sahip olduğu tüm para buydu ama bana, kendine nasıl davranırsan başkalarının da sana öyle davranacağını söyler, demişti."

Ramses'in avuçları sırtımda uzun, yavaş vuruşlar yapıyor. "Keşke onunla tanışabilseydim."

"Seni severdi." Kendi kendime gülümsüyorum. "İstemese bile."

"Onun en çok neyini sevdin?"

Tabitha hakkında etkileyici olan her şeyi düşünüyorum. Ve sonunda diyorum ki, "Kendine asla acımadı. Ve bizim mazeret üretmemize de izin vermezdi. Sürekli mağduriyet, sizi inciten şey kadar tehlikeli olabilir; o koltuk değneğini bırakmadan geçmişinizin hapishanesinden kaçamazsınız."

Ramses, "Çok üzgünüm." diyor.

Tabitha'dan bahsediyor. Ama yine de Bastet'i ezmemeye dikkat ederek kollarımı ona doluyorum ve "Ben de üzgünüm" diyorum.

Mezar taşları arasında kol kola yürüyoruz, yavru kedi artık Ramses'in yerine benim ceketimin cebinde.

Yorgunluktan birbirlerine yaslanmış, hırpalanmış mezar taşlarına bakıyor.

"Babam burada gömülü."

"Nereye?"

"Şu yönde bir yerde." Başını eğiyor. "Gidip bakalım mı?"

Ramses'in elimi sıkıca tuttuğu, başparmağının elimin arkasını okşadığı uzun bir duraklama oluyor.

"Evet," dedi sonunda. "Eğer benimle gelersen."

Ağaçların arasından ağır gölgeli bir alana doğru kıvrılıyoruz, zemin süngerimsi ve yapraklarla kalın.

Ramses hatasız bir şekilde doğru yere yürür ve düz gri bir taşa bakarak durur. Babasının adı ve kısa yaşam süresi tek süslemedir.

"Ne yazacağımı bilmiyordum. Ama boş bıraktığım için kendimi hiç iyi hissetmedim."

Duyguları acı veren kasılmalar halinde yüzünden geçiyordu. Ramses aniden dizlerinin üzerine çöktü ve babasının mezarındaki yaprakları temizledi.

"Hemen döneceğim." dedim.

Bastet'i itip kakmamak için elimi cebime dayayarak Tabitha'nın mezarına koşuyorum ve bir kucak dolusu beyaz gülle dönüyorum. Onları babasının mezarının üzerine bırakıyorum, çiçekler gölgeler içinde hayalet gibi görünüyor.

"İşte," diyorum. "Tabitha aldırmaz."

"Teşekkür ederim," diyor Ramses.

Elleri çamurlu ama yine de parmaklarımızı
birleştiriyorum, diğer avucum uyuyan yavru kediye
kucaklıyor.

RAMSES

Aşk - Kendrick Lamar

B Lake benimle birlikte eve geldi, Bastet'i taşıyordu, Bastet bir anlığına uyandı ama arabanın motorunu çalıştırır çalıştırmaz tekrar uykuya daldı.

Ben yemeğe başlarken Blake yeni yavru kedisi için battaniyelerden bir yuva yapıyor. Makarna suyunu kaynatıyorum, sonra iki kadeh şarap dolduruyorum, Blake'inkini neredeyse ağzına kadar dolduruyorum çünkü buna ihtiyacı var gibi görünüyor.

Mutfak adasının karşısındaki yastıklı tabureye çöküyor ve şarabını minnetle yudumluyor. Sonra kadehini bırakıp derin bir nefes alıyor.

"Ramses, geçen gece için gerçekten özür dilerim. Bana sormadan bunu yaptığın için üzgündüm ama kötü niyet beslememeliydim. Benim için iyi şeyler istediğini biliyorum."

"Biliyorum ama yine de sıçtım batırdım."

Blake bu kadar kolay kabul ettiğim için şaşırmış görünüyor.

Son birkaç gündür ona kızgın değilim. Bu soruna kafayı takmış, nerede yanlış yaptığımı anlamaya çalışıyordum. Ve sanırım sonunda anladım.

Adanın yanından geçip Blake'in yanına oturdum ve elini elime aldım.

"Kendimi kaybettiğim için çok özür dilerim. Sen benim için dünyadaki en değerli şeysin ve benim çirkin kişiliğimin çoğuna katlandın. Her ne kadar bunu bir kutlama olarak düşünmüş olsam da, sana asla kızmamalıyım. Ve söylediklerimi asla söylememeliydim."

Blake titreyerek nefes alıyor, omuzları kulaklarına kadar yükseliyor ve sonra tüm vücudu gevşiyor, başı sarkıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ama nasıl kaldığını bilmiyorum.

Onu ısırdım ve bundan çok utanıyorum.

Çok dayanıklı, çok yıkılmaz görünüyor. Ama onun incinebileceğini zaten biliyordum ve en çok benim tarafımdan incitileceğini de bilmeliydim.

Kollarımı ona doladım, onu kucağıma çektim, yüzlerimiz birkaç santim ayrıydı.

"Daha önce hiç kimse bana böyle karşı çıkmamıştı. Briggs bile. Dürüst olmak gerekirse, bu beni tahrik etti. Dairenden kızgın bir şekilde ayrıldım ama merdivenlere vardığımda bu kızgınlık melankoliye dönüşmüştü çünkü seni çoktan özlemiştim. Her ne kadar amacım senin için özel bir şey yapmak olsa da, istediğimi yaptığım konusunda haklıydın."

Blake arkasını dönüp bana sarıldı. Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve beni dudaklarımdan usulca öpüyor. Ağlıyor ama şimdi de gülümsüyor.

Ona şöyle dedim: "Daha önce hiç kimse bana böyle seslenmemişti ve kendimle ilgili hiç bilmediğim bir şeyi fark etmem için eve iki saatlik bir yürüyüş yapmam gerekti. Hayatım boyunca yetersizliklerimi başarılarımla maskeledim. Ve en üzgün ve en olgunlaşmamış olduğum anda, skor tablosuna bakmanı söylediğimde kendim hakkında bunu öğrendim. Çünkü evet, zirvede ben varım. Ama ne yazıyor biliyor musun? Ramses. Ramses the Conqueror. Ve eve yalnız yürürken, kendimi bir fatih gibi hissetmiyordum. Perişan haldeydim. Çünkü seni sonsuza dek kaybedeceğimden endişeleniyordum."

Blake alnını benimkine dayayarak iç geçiriyor. "Çok depresyondaydım. Her şeyi berbat ettiğime inanamıyordum."

"Yapmadın," diyorum ona. "Yapamazsın. Seninle tanışana kadar önemli olan tek şey kazanmaktı. Ama şimdi sana sahibim ve bunu seninle paylaşamadıktan sonra hiçbirinin önemi yok."

Ellerimi beline doladım ve onu mutfak tezgahının üzerine kaldırdım, böylece hala bana dönüktü ama ona net bir şekilde bakabiliyordum.

"Geçen gece bana beni satın almanın ne kadara mal olacağını sordun. Söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü haklı olduğunu biliyordum. Bu yüzden, sana son bir teklif yapabileceğimi umuyorum..."

Cep telefonunu eline verdim.

"Hesabını aç."

Blake bana her şeyi yeniden berbat edeceğime inanamıyormuş gibi bakıyor.

"Şu anda ciddi misin?"

"Merak etme, ben hata yapmam." Ona göz kırpyorum.
"İki kere."

Blake'in başparmağı ekranda hareket ediyor, omuzları sert ve ifadesi endişeli.

Dengeyi gördüğünde, tamamen hareketsiz kalıyor. Gözleri yavaşça benimkilere doğru yükseliyor.

"Satın alınamayacağını biliyorum. Ama sahip olduğum her şey burada."

Tekrar ekrana baktı. Sonra tekrar bana. "Nedir bu?"

Sandalyemi geriye itiyorum ve önünde diz çöküyorum.

"Blake, ben sadece seni istiyorum. Seninle büyümek istiyorum, seninle daha iyi olmak istiyorum, seninle gülmek ve sevmek istiyorum. Ve en önemlisi, başarılarımızı birlikte paylaşmak istiyorum. Babam için üzüldüğümde benimle ilgilendiğinde istediğimin bu olduğunu biliyordum. Kimse bana böyle yardım etmemiştir. Yeterli olmadığını biliyorum ama işte sahip olduğum her dolar."

Hepsini onun hesabına yatırdım, 7.2 milyar dolar, tüm savaş sandığım.

Her kuruşum likit.

Numaraya bakmadan duramıyor.

"O olmadan bir şey yapamam," diyorum ona gülümseyerek. "Sanırım son sözü sen söyleyeceksin."

Blake telefonunu yere bıraktı. Mutfak tezgahından kayıyor ve ben de onu karşılamak için ayağa kalkıp kollarıma alıyorum.

Öpüştüğümüzde, bunun hayatım boyunca özlemini çektiğim şey olduğunu anlıyorum. Çünkü sonunda başardığımı hissediyorum.

"Beni çok mutlu ediyorsun," diyor Blake ve beni tekrar tekrar öpüyor.

Onu yere bıraktığımda, "Artık yetki sende olduğuna göre ne yapmalıyız? Şatonu satın almak mı istiyorsun? At sürmeyi öğrenebilirim."

Blake gülüyor. "Bir atı bile ezerdin."

"O zaman ne yapmalıyız? Nereye gitmeliyiz?"

Tüm dünya bize açık görünüyor. Binlerce plan yapmak istiyorum. Ama küçük Minx'imin ne düşündüğünü görmek için bekliyorum-Blake benim ortağım ve bunu bir daha mahvetmeyeceğim.

Onu öptüm, sonra ellerini ellerimde tuttum ve gözlerinin içine baktım.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?"

Blake sırtıyor.

"Hadi ava gidelim."

EPILOG

BLAKE

I Bugün taşınma günü.

Ramses'in evine taşıyorum çünkü benimkinden çok daha büyük ve Bastet orayı tercih ediyor - küçük hain. Aslında dairemde kalmıyordum.

Ramses'in, çünkü Sydney'de Sadie'nin Everest'teki yarışını izliyorduk. Bu, 15 milyon dolarlık ödülüyle dünyanın en zengin çim yarışı. Ramses, Sadie'ye bahis oynamak için para ödedi, bu da hem Briggs'in hem de benim onu öldürmek istememize neden oldu.

Sadie gösteriye başlamamıştı ve görünüşe göre atına binmeden beş dakika önce kusması da onu rahatsız etmemişti çünkü yine de ikinci oldu. Briggs bariyerlerin üzerinden atladı ve hakemlerden önce ona ulaştı. Sanırım çoğunlukla rahatlamıştı ama Sadie'yi Flightline'dan atlayıp Briggs'in kollarına atladığı andaki kadar mutlu görmemiştim.

Ramses'i sonunda kendi atını almak için tetiği çekmesi gerektiğine ikna etmeye çalışıyordu. Ramses, ona borç para verirsem alacağını söylüyor.

Bu artık onun en sevdiği şaka. Yemeğe gittiğimizde ödeme yapmıyor ve bana siyah kartımı okutuyor, ki bu aslında bizim ortak hesabımıza bağlı siyah kartımız. En çılgın hayallerimde bile biriyle ortak bir banka hesabım olacağını düşünmemiştim.

Bu evlilikten çok daha samimi bir şeydir. Bu ortaklık, gerçek ve bütün. Artık benim anlaşmalarım ve onun anlaşmaları diye bir şey yok; sadece birlikte üzerinde çalıştığımız şeyler var.

Ramses'in yanıma oturup kitaplarını bana açtığı gün hayatımın en güzel günüydü. Şimdi her günüm böyle geçiyor. Bağlantı kuruyoruz, birbirimize meydan okuyoruz, eskiden işimden aldığım uyarılma ve kaçış hissi bir başkasıyla paylaştığım için katlanarak artıyor.

O zamanlar hiç farkında olmasam da kaçırdığım şey buydu.

Ramses de aynıydı. Tam olarak gitmek istediği yere işaret ettiğini düşünüyordu... Ta ki birlikte Minx'i yaratana kadar.

Oyun en derin arzularımızın serbest kalmasıydı - zihnimin bilinçaltı kısmı bana mutlu olmak için neye ihtiyacım olduğunu söylemeye çalışıyordu. O gömülü parçam haykırıyor, peşinde koştuğum şeyi değiştirirsem hissedebileceğim hazzı, huzuru gösteriyordu.

Neye ihtiyacım olduğunu bilmeden önce neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ramses de öyle.

Minx'in kontrole, beni kendisine bağlamakla ilgili olduğunu düşünüyordu. Aslında onun ihtiyacı olan şey ilgilenecek biriydi ve benim de beni bu ilgiyi kabul etmeye zorlayacak birine ihtiyacım vardı. İkimiz de bunu takip eden katarsis ve iyileşmeyi beklemiyorduk.

Seks sadece seks değildir. Tüm engellerin çözüldüğü yerdir. Fantezi ve en gerçek gerçektir. En insan ve en hayvan olduğumuz yerdir.

Yaklaşık yüz bitkiyle asansörde bekliyorum. Orman duvarımın tamamı ve Ramses'in hoşuna gideceğini düşündüğüm bazı ekstralar var. Oksijenden ve bu gece burada, dairemizde uyuyacağımı bilmenin heyecanından uçuyorum...

Kapılar açıldı. Ramses içeri atlıyor, beni kollarının arasına alırken çılgılık atmama ve gülmeme neden oluyor.

"Seni özledim!" diyor ve beni tekrar tekrar öpüyor.

Birbirimizi görmeyeli yaklaşık üç saat oldu. Dün gece benim evimde uyuduk, eve dönüş uçuşumuzdan sonra iyice çöktük. Jet lag hala bir şey, özel bir uçakla uçsanız bile.

Ama aşk budur işte; her seferinde birbirinizi gördüğünüz için duyduğunuz heyecandır. Çünkü onunla paylaştığımda her şey daha güzel oluyor.

Burada uyanmak daha iyi olacak. Birlikte kahvaltı yapmak daha iyi olacak. Birlikte çalışmak daha iyi olacak.

Ve bazı günler beni gerçekten kızdırabilir. Ama bunu da çözeceğiz. Ramses mükemmel değil... ama beni mutlulukla dolduruyor. Dünyanın büyümesini ve çiçek açmasını sağlıyor.

Hepsinden önemlisi, ona iyi bir eş olmak için değiştirmem gereken her şeyi değiştirmemi istiyor. Ve bu, bulunması en zor şeydir - daha iyi olmaya çalışmanın acı verici ve zor işine geçecek biri.

"Sana bir sürprizim var," diyor Ramses.

"Bu harika. Çünkü sürpriz oranınız... neredeyse yüzde seksen pozitif."

Ramses sırtıyor. "Bunu hak ediyorum. Ama bu sefer kendime daha çok güveniyorum..."

Evinin içini görebilmem için kenara çekildi. Bizim yani.

Alçı tozlarının izini takip ederek eskiden Ramses'in ofisi olan yere geldim.

İki sandalye, ikiz bilgisayarların ve kendi Bloomberg terminallerimizin bulunduğu devasa bir masayı paylaşıyor. Ramses Wall Street Journal manşetlerini indirdi.

"Baskılarınızdan bazılarını asabileceğimizi düşündüm... kesinlikle Bocca Baciata."

Göğsüm o kadar çok acıyor ki, bu his ayak parmaklarıma kadar inen bir sıcaklığa dönüşene kadar onu öpmek zorunda kalıyorum.

Belki de ağlıyorumdur, bilmiyorum. Şimdi ağlamama izin veriyorum. Ramses iyi iş çıkardığını biliyor. Memnuniyet yayıyor,

Bu da onun en sert yanlarını bile sıcak ve davetkâr gösteriyor. O çeneye dokunmak istiyorum.

Göğsünün üzerinde... Onun üzerinde yaşamak ve onu evim yapmak istiyorum.

Ramses benim kalem. Onun kollarında uyurken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Ve en iyisi, onu gittiğim her yere götürebilirim.

Onu öpmeden duramıyorum.

Denemeyeceğim. "Peki ya senin binan?"

"Yine de bazen oraya giderim. Benimle gelmek istediğinde, yanımdaki ofisi boşalttım. Penn'inkini değil, merak etme, burası harika kokuyor." Ramses burnunu boynuma dayıyor. "Oraya girdiğinde daha iyi kokacak..."

Kulağının kenarını ısııyorum. "Neden bu kadar harikasın?"

Omuz silkiyor ve alçakgönüllü davranıyor. "Bilmiyorum. Doğal geliyor."

Ramses elimi tutup beni kendine çekiyor. "Tek şey bu değil..."

"Başka ne var?"

Biraz sersemlemiş hissediyorum. Aynı anda çok fazla iyi şey olması beni geriyor.

Beni eskiden boş bir yatak odası olan, Minx takımını ilk giydiğimde kıyafetlerimi değiştirdiğim odaya götürüyor.

Ramses daha önce burada bulunan her şeyi söküp atmış ve alanı kitap raflarıyla doldurmuş. Biri hariç tüm raflar boş.

How To Win Friends And Influence People'ın deri ciltli güzel bir kopyasını kaldırdım.

"Kütüphaneniz için bir tohum," diyor Ramses. "Yeterince büyürse bir duvar daha yıkabiliriz."

Rafları kendisinin doldurmamış olması benim için çok şey ifade ediyor.

Kitabı göğsüme bastırıyorum ve şimdi kesinlikle ağlıyorum.

Mutluluk korkutucudur. Ama beni korkutup kaçırmasına izin vermeyeceğim.

"Teşekkür ederim," diyorum ve gözyaşlarımın süzülmesine izin veriyorum. Ramses'in gözleri de parlıyor.

"Seni seviyorum. Ve burada olduğun için çok mutluyum."

Eşyalarımı yerleştirmek için saatler harcadıktan ve bir şişe şarap içtikten sonra Ramses omuzlarımdaki düğümleri çözüyor.

Bırakın kutuları taşımayı, en iyi günlerimde bile güçlü başparmaklar gerekiyor.

"Tanrım, bebeğim..." Tüm kasları çalıştırır ve ardından sorunun kaynağını serbest kalana kadar sıkıca bastırır. "Sanırım hepsini yakaladım."

"Ah, siktir, oooooooooo, tamam, tamam, tamam, ahhhhh, tanrım, tamam..." gibi bir şey söyledim ve sonunda hararetli bir şekilde "Teşekkür ederim" dedim.

Kendimi son derece minnettar ve biraz da pis hissediyorum. Ramses yüzümdeki ifadeyi okudu.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Yavaş gülümsemesi yayılıyor.

"Birkaç fikrim var..." diyorum.

Yapmak üzere olduğum şey biraz sapkınca ama Ramses'in hoşuna gideceğini düşünüyorum.

Eski kız arkadaşını Facebook'ta buldum. Instagram'ını değil Facebook'unu istiyordum çünkü asıl ihtiyacım olan üniversitenin ilk yılındaki fotoğraflarıydı.

Ben şimdiye kadar yaratılmış en özel "seksi kıyafeti" giyerken Ramses çalışma odasında bekliyor.

□ Kadın-Emmit Fenn

Ashely'nin 2004 yılında giyeceği şeyleri giyerek dışarı çıktım: İspanyol paça kot pantolon, Converse ve Lacoste polo. Saçlarımı bile onun eski fotoğrafları gibi şekillendirdim, kaküller yana doğru savrulmuş.

Ramses'in ağız açık kalır.

"Aman Tanrım."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Nasıldım?"

Bakmadan duramıyor, gözleri parlıyor ve yüzü şaraptan çok daha fazlasıyla kızarıyor.

"Eğer I söyledi sen Bu neredeyse tam olarak neo giyyordu..."

Yumruğumu sıkıyorum.

"Başardım." Sonra karakterime geri dönüyorum.

Sesimin perdesini biraz yükseltiyorum, daha yumuşak, daha tatlı yapıyorum...

"Ramses, seni özledim... Çok üzgünüm, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum... Beni affetmen için ne yapmam gerekiyor?"

Ramses iki elini yüzüne götürüyor, sonra bana yan yan bakarken parmaklarını yavaşça saçlarının arasından geçiriyor. "Bu çok boktan bir durum."

Belki de öyledir, ama hem annesinin hem de ilk kız arkadaşının "daha iyi bir adam" tarafından ayartıldığı fikrini kafasından silkelemek istiyorum.

Ramses'e sahip olmasına asla izin vermediği şeyi vermek istiyorum.

Ben de somurtuyorum.

"Lütfen, lütfen beni affet. Çok üzgünüm, asla gitmemeliydim. Seni geri almak için her şeyi yaparım..."

Ramses'in ayaklarının dibine diz çöküyorum.

Yüzündeki tüm çatışma kaybolur. Diğer her şey gevşerken gözleri kararır.

"Ayağa kalk." Sesi alçak, derin ve emredici.

Zaten ayaktayım. Ramses kontrolü ele aldığı anda itaat etmek zorundayım.

"Kıyafetlerini çıkar. Yavaşça."

Ellerim kotumun düğmesini buluyor. Gözlerim Ramses'in bakışlarına kilitlenmişken, rüya gibi hareket ediyorum.

Üniversiteli bir kızın giyeceği türden bir iç çamaşırı giyyorum - Victoria's Secret'tan pastel dantel. Bu tür

İyi bir kızın kötü olduğunu düşündüğü iç çamaşırı.

Gerçek şu ki, Ashley için üzülüyorum. Gençken bir hata yaptı. Ramses'in olağanüstü olduğunu bilmiyordu, nasıl bilebilirdi ki? Başka biriyle çıkmamıştı bile.

Ramses'le tanıştığımdaya muhtemelen üç yüz erkekle yatmıştım. Beni güldüren oydu. Gözlerimin içine bakıp insanların bende görmesini istediğim her şey için beni öven oydu.

Ashley artık evli, bir bebeği var ve binlerce kilometre uzakta yaşıyor, ama ben yine de sevgilime ihtiyacı olan cinsel katarsisi vermek için onun taze tenine gireceğim.

Gıysilerimi çıkarırken gerginmişim gibi davranıyorum. "İç çamaşırlarını da," diyor Ramses acımasızca.

İrkiliyorum ama itiraz etmiyorum. Kafam Ramses'i ne kadar umutsuzca geri istediğimle dolu.

Rol yapmanın eğlencesi budur - hayatın en yüksek ve en alçak anlarının kirli ve fantastik hale getirilmiş halidir.

Ramses'in zayıf yüzüne, sert gözlerine ve üniversitenin ilk yılında kesinlikle sahip olmadığı, beyzbol tişörtünü tamamen yetişkin bir adamın kalınlığıyla dolduran vücuduna bakıyorum.

Tek istediğim bana tekrar gülümsemesi. O elleri vücudumda hissetmek.

Sütyenimin düğmelerini açıyorum, bırakmadan önce ellerimle göğüslerimi kısa süreliğine kapatıyorum. Sonra külotumu da çıkarıyorum.

Sanki daha önce başka birinin önünde hiç çıplak kalmamışım gibi. Tenimin her santimi havayı ve onun gözlerini hissediyor.

"Benim için dans et," diyor Ramses.

Önce utangaç ve beceriksizce, sonra şarap kaslarımı ve çekingenliğimi gevşettikçe yavaş ve şehvetli bir şekilde dans ediyorum. Ramses oturmaya devam ediyor, tamamen giyinik, yüzü gülümsemiyor ama gözleri kudurmuşçasına bedenimde geziniyor.

Vücudum zonkluyor. Hiç bu kadar ıslak olmamıştım.

"Arkanı dön," diye bağırdı Ramses. "Avuçlarını yere koy."

Dönüyorum ve haliya dokunana kadar yavaşça eğiliyorum. Tamamen itaatkar olacak kadar esnek değilim.

Arkamda hareket ettiğini duyuyorum, hızlı ve korkutucu. Elleri kalçalarımı kavradığında irkiliyorum.

Başparmaklarıyla amımı ayırıyor, dudakları soyarak açıyor ve her şeyi onun görüşüne sunuyor.

Amım titriyor. O çiğ, açık et her şeyi hissettiriyor -Soğuk hava, sıcak bakışları ve o kalın, sert parmakları....

Seğirmeye ve hiçbir şeyin etrafında kenetlenmeye başlıyorum, kalçalarım titriyor... sadece gerilme hissi beni boşaltıyor...

Ramses ıslaklığıma dokunuyor. O kadar kaygan ki, sanki çiğ bir sinire sürtünüyor. Zaten ellerimi yere koymamış olsaydım, düşerdim.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyor. "Kendine bir bak."

Aşağılanmaktan hoşlandığımı biliyor ama yüzündeki zevki gizleyemiyor.

Yarı gülüyorum, yarı bayılıyorum. Başım aşağıda öylece durmak beni en iyi şekilde sersemletiyor.

Sonrası şimdiye kadar yaşadığımız en karanlık, en sert seks. Ramses onun için ne yapacağımı test ediyor, ama aslında bunu bana kanıtıyoruz. Vücudum ne zaman memnuniyetle berbat bir hareket yapsa, beynime ona ne kadar saygı duyduğumu söylüyor ve uyarılmamı ateşliyor.

Orijinal senaryoyu çoktan geçtik - bu benim ona olan özlemim, onun ilgisi, dokunuşu için yapabileceklerim ve onun en karanlık arzularını yerine getirmekten aldığım zevkle ilgili...

Çalışma odasından yatak odasına geçtik ve tekrar çalışma odasına döndük. Seks oyuncakları her yere saçılmış ve bir kanepeyi daha mahvetmiş olabiliriz.

Eve gitmek için eşyalarımı toplamak zorunda olmamanın ne kadar inanılmaz olduğunu düşünüyorum. Ben zaten oradayım.

Ramses minderlerin üzerine yayılmış, terlemiş ve gevşemişti. "Bu durumu binlerce kez düşünmüş olmalıyım. zamanlar..."

Tavana bakıyor, gözleri odaklanmamış.

"Kaçıp giden kişi" düzeltilemeyecek bir durumdur. Geçmişinizde kalıcı bir yaradır. Evli ve bir çocuğu var, tamamen farklı insanlarız, zaten onunla birlikte olmak istemezdim... ama bana yaşattığı acı bugüne kadar asla tam olarak iyileşemediğim bir şey."

Yan dönüp bana bakıyor.

Halının üzerinde oturmuş, saçındaki fare yuvasını parmaklarımla taramaya çalışıyorum.

"Desmond'a gittiğimiz ve onu geride bıraktığımızı fark ettiğimiz zamanki gibi - sonunda beni hala rahatsız eden tüm o aptalca şeylerden kurtulabildim."

"Kesinlikle," diye başını salladı Ramses. "Beni özgür bıraktın."

"İşe yaradığı için mutluyum. Bu seferki biraz uçuktu."

Ramses başını sallıyor. "Sadece bir fanteziyi gerçekleştirmenin çok ötesindeyiz. Seninle birlikte olmak beni değiştiriyor çünkü hak ettiğini düşündüğüm kişi olmak için motive olduğumu hissediyorum. Bu arada sen de kafamdaki örümcek ağlarını temizlememe yardımcı oluyorsun. Bu sadece... bu her şey, Blake. Sen bana her şeyi verdin. Senin için ne yapabilirim?"

Bu soru beni şaşırttı. Ramses'e benim için yaptığı her şeyi geri ödemek istedim.

Ancak bir süredir denemek istediğim bir şey var.

"Her şeyi yapar mısın?"

"Evet..." Ramses biraz daha temkinli cevap verir.

"Soru sormak yok mu?"

"Uh-"

"Mükemmel. Çünkü sana bir sürprizim var."

Ramses şimdi belirgin bir şekilde gergin görünüyor. "Bu kulağa iyi gelmiyor."

"Sürprizleri sevdiğini sanıyordum."

"Sadece onları senin üzerine bıraktığımda."

Ona ne getirdiğimi görünce daha da az memnun oldu.
Neredeyse elim kadar geniş, yassı metal çivileri olan
tasmayı tutuyorum. Bu sıradan bir tasma değil... Bir dev
için yapılmış.

Ramses, "Asla olmaz," dedi.

"Zor iş," diye sırtıyorum. "Zaten söz vermiştin."

Ramses hakkında bildiğim bir şey var, sözünden
dönmez. Kayıtsızca verilmiş bir söz bile olsa.

Ama tasmaya gerçekten rahatsız bir şekilde
bakıyor. Acaba bunu zorlamalı mıyım?

"Yapacağım," diyor Ramses, sanki kendini temin
ediyormuş gibi. Sonra bana bakıyor, açıkta ve savunmasız.
"Benden etkilenmeyeceğinden endişeleniyorum."

şimdi sorunu anladığım için neredeyse gülmek
istiyorum.

"Ramses, sana söz veriyorum... Asla endişelenmene
gerek olmayan tek şey bu."

Hâlâ endişeli göründüğünde, "Onun yerine gidip
Sadie'nin k rbacını alabilir miyim?" diye sordum.

Ramses güler. "Pekala, adil olan adil."

Komik olan da bu. Minx'le  deştiğimi sanıyor. Ama bu
benim için değil.

Bunu Ramses evcil hayvan olmanın aşağılanmasını
deneyimlesin diye yapmıyorum. İyi bir  ocuk olmanın
keyfini yaşasın diye yapıyorum.

  Kream-Iggy Azalea

"Dört ayak üzerine d ş."

Ramses halının üzerinde yerini alıyor. Tasmayı boğazına
geçiriyorum.

Tek bir deri kayışın her şeyi değiştirebilmesi inanılmaz.

Yaka Ramses'in boynunu örtüyor, omuzlarını her zamankinden daha geniş ve iri gösteriyor. Dizlerinin üzerinde çıplak, vücudu canavar gibi ve güçlü.

Elimi sırtında gezdirip kalın kas tabakalarını hissediyorum.

"Şu vücuda bak... Çok güçlüsün..." Ramses çenesini kaldırarak çerçevesini sıkılaştırır.

Ellerimi kollarında gezdiriyorum, omuzlarını, pazularını sıkıyorum. "Omuzların granit gibi..." Avucumu böğründe gezdirip kıcına sert bir tokat atıyorum. "Eminim bunu hissedemiyorsundur bile, değil mi?" Onu tekrar tokatlıyorum. "Hissedebiliyor musun?" Taş gibi sert duruyor, çenesini kaldırmış, irkilmiyor bile. "Hayır, benim Brütüs'üm değil..."

Ramses pozisyonunu koruyor ama nefes alış verişinde bir değişiklik var.

Sevgilime en çok hangi lakabın yakışacağını uzun uzun düşündüm. Tıpkı onun benim için yaptığı gibi, ben de Ramses'in içindeki temel ve hayvani olanı yakalamak istedim.

"Benim Brütüs'üm güçlü ve kuvvetli," diye mırıldanıyorum kulağına, ellerimi vücudunda gezdirirken, "Girdiğin her odada herkes senden korkuyor..."

Brutus kendini tutamıyor. Başını boynuma doğru çeviriyor, burnunu sokuyor, hırlıyor, yalıyor. Aleti aşağı sarkıyor, ağır ve dolu. Başını tutuyorum ve ellerimi saçlarına sürüyorum, kaba ve dağınık.

"Evet, sen benim iyi oğlumsun... Sen benim en iyi iyi oğlumsun..." Beni bir hayvan gibi öpüyor, vahşi diliyle yalıyor.

Onu hiç böyle görmemiştim. O vahşi ve bu içimde gerçekten ahlaksız bir şeyi uyandırıyor.

Ramses'le yatmak başkasıyla yatmaya benzemez. Kontrolüm altında bir canavar var.

Yakasındaki halkayı tutup çekiştirerek onu yatak odasına doğru götürüyorum.

Brutus yatağın üzerinde üzerime atlıyor ve beni kütlesiyle boğuyor. Ağzı sıcak ve ıslak bir şekilde boynuma saldırırken, siki de kalçalarımın çarpıyor. Bazen, her şeye

raġmen

Kanıtlar gözümün önündeyken, onun ne kadar güçlü olduğunu, gerçekten durmazsa ne kadar çaresiz kalacağımı unutuyorum.

"Pekala, bu kadar yeter. Bu kadar yeter!"

İtaatkâr bir şekilde topuklarının üzerine oturur ve yumruklarını sıkarak talimatları bekler.

Bu görüntü beynime ateş saçıyor. Onun kadar sinsi, onun kadar kararlı, onun kadar güçlü bir yaratığın emrime amade olması daha önce hiç yaşamadığım bir heyecan.

Ona her şeyi yapmasını söyleyebilirdim. "Yatağa uzan."

Brutus yatağın ortasında yatıyor, başının altında yastık yok. Bütün yastıkları alıp denize attım.

O tasmayla ne kadar güzel görüldüğüne inanamıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, I oldu iki yüzde endişeli Bu olabilir hadım edici olabilir. Ramses ve ben hiçbir zaman bu şekilde rolleri değiştirmedik - o her zaman baskın konumda oldu ve ben hiçbir zaman kendi zevkim için dom olmadım, sadece bir iş olarak.

Ama hiç bu tasmada görüldüğü kadar güçlü görünmemiştir. Vücudu vahşi ve devasa, yüzü zayıf ve vahşi.

Onu sadece çekici bulmuyorum. Bu sahiplik ve mülkiyet duygusu için, onunla istediğim her şeyi yapabileceğimi ve zamanımı alabileceğimi bilmenin tüm tüketen heyecanı için açlıktan ölüyorum...

Teslimiyet bir armağandır. Kişi ne kadar güçlüyse, hediye de o kadar büyük olur.

En hayran olduğum adama tasma takmak beynimi ve bedenimi ateşe veriyor.

Brutus'un yüzüne oturduğumda bana bakıyor, burnunu amıma bastırıp derin derin içine çekiyor. Boğazından alçak sesle hırlıyor.

Parmaklarımı saçlarında gezdirip ona bakıyorum.

"Dilini çıkar."

Ağzını açıyor ve dilini çıkarıyor. "Şimdi ben sürerken orada tut."

Başlığın üst kısmını kavrayarak kalçalarımı sallıyorum, klitorisimi dilinin düzlüğü boyunca kaydırıyorum. Her vuruş ıslak, sıcak ve eritici. Ağzına gömülüyorum, daha sert bastırıyorum, daha derine iniyorum.

Yüzünü bir eyer gibi sürüyorum, başlığın tepesini tutuyorum, vücudum bir dalga gibi hareket ediyor. Zevk, çok daha karanlık bir şeyle birlikte üzerimde yuvarlanıyor - hükmetme arzusu.

Onu amıma boğarken görünen tek şey olan gözlerine bakıyorum.

"O kalın siki tut," diyorum. "Elinle okşa."

Onaylarcasına homurdanıyor ve sikini kavırıyor.

"Şimdi benim hızıma uy."

Kalçalarımın her yuvarlanması elinin hareketiyle eşleşiyor. İlk başta yavaş başlıyorum, gelişmesine izin veriyorum. Sonra yatak başlığını bırakıyorum ve yüzünü ciddiyetle sikerken başını avuçlarımın arasında kavırıyorum.

Hiç bu kadar sert bir yüze binmemiştim ama Brutus bunu kaldırabilir.

Kalçalarımın eş zamanlı olarak sikini pompalarken yumruğu etli tokatlarla vücuduna çarpıyor.

"Beni bekliyorsun, değil mi iyi çocuk? Çok kontrollüsün... Sen en akıllı, en iyi iyi çocuksun.... Tanrım, seni seviyorum... Kimse beni senin gibi sevemez. Kimse benimle senin gibi ilgilenemezdi... Hiç böyle şımartılmamıştım. Düşünceliliğin, sürprizlerin, çalışman, sezgilerin, ihtiyacım olan her şeyi algılamam... Benimle ilgilenmene ve beni korumana ihtiyacım var. Beni nasıl şımarttığına bak, benim için kurduğun hayata bak..."

Brütüs'üme övgüler yağıdırıyorum ve göz bebeklerinin nasıl büyüdüğünü, tüm yüzünün nasıl kızardığını görebiliyorum. Kolunun her güçlü darbesinde vücudu altımda titriyor.

"Kötü bir usta olduğumda, korktuğumda, bağırduğumda ve üzüldüğümde bile hemen bana geri dönmediniz mi?"

Beni sevmedin mi? Her zaman yanımda olan kim?"

Brutus acı dolu bir inilti ve derin bir özlemin iç çekişi gibi boğuk bir ses çıkarıyor. Gözlerimiz kilitlenmiş, hissettiğim her şey ve onun hissettiği her şey birlikte akıyor.

Sağ elimle yatak başlığını kavrarken, sol elimle arkama uzanıyorum ve Brutus'tan o kalın siki alıp kendim okşuyorum. Elim aşağı yukarı kayarken dili içime giriyor.

"Şimdi, en iyi uslu çocuk olmak istiyorsan, en büyük orgazmı oluşturun ve benimle gelmeni istiyorum... ama ben hazır olana kadar üfleme..."

Ben zaten hazırım, ama onu tam sınıra götürüyorum. Elimi şaftının etrafına kapatamıyorum, çok şişmiş. Eti sıcak ve pompalanıyor, avucumu yukarı aşağı hareket ettirebileceğim kadar kaygan.

"İnanılmazsın," diyorum gözlerinin içine bakarak. "Hiç bu kadar çekici olmamıştım, hiç böyle zevk almamıştım... Hazır mısın?"

Boğuk, çaresiz bir ses çıkarır. "O zaman benim için gel."

Aleti elimde patlıyor. Başının üzerinden sonuna kadar okşuyorum, her yeni patlamayı en sıcak, en ıslak doruk noktasını yaratmak için kullanıyorum. Brutus altımda titriyor, hayvani sesleri amım tarafından bastırılıyor.

Onunla birlikte geliyorum, olabildiğince yüksek sesle, çünkü iyi bir iş çıkardığını bilmesi için buna ihtiyacı var. Zor değil - tek yapmam gereken ağzımı açmak ve dillerde konuşuyorum.

İki eliyle kalçalarımı kavlıyor, göğsü kığımın altında kabarıyor, vücudunun her sarsıntısı benimkine yeni bir nabız gönderiyor. Aletinden son damlaları da sağarken can havliyle yatak başlığına yapışıyorum.

Bittiğinde tasmayı terden sıırıslık olmuştı boynundan çıkarıyorum ve saçlarını yüzünden geriye doğru okşayarak dağınık ağzını öpüyorum.

"Nasıl oldu bu?"

Ramses bir imento kamyonu tarafından ezilmiş gibi görünüyor. Yatağa yayılmış, göğsü tuğla rengine, yüz ifadesi şaşkın ve donuk.

"Aman Tanrım..."

Düzgün nefes alabilmesi için birkaç dakika daha geçmesi gerekiyor.

"Bu... muhteşemdi."

Bikini Atoll gibi bir ışıltım var. Her parçam ışıl ışıl.

"Yüzüne çok sert vurmuyordum değil mi?"

"Asla. Kelimenin tam anlamıyla öldür beni, işte böyle gitmek istiyorum."

Bunu başardığım için kendimle gurur duyuyorum, kendimi Jordan'a sma basmış gibi hissediyorum.

"Gerçekten beğendin mi?"

Ramses şaşkınlıkla başını sallar. "Erkekler bırakın sevgililerini, babaları tarafından bile  v lmezler. Sen bana bakarken hissettiklerim... Sonunda anladım."

"Harika," diye alay ediyorum, gesek, sırlsıklam olmuş sikine dokunarak. "Tekrar yapmak ister misin?"

"Yapamam," diye inliyor Ramses, bir daha asla y r yemeyecekmiş gibi başını  ne eğerek. "Sonunda başardın. T kendim."

Gerçekten  zg n, daha önce hiç yenilmemişti. "Ben kazandım." Utanmazca b b rleniyorum. "Ama tekrar deneyebilirsin yarın."

HER AKIL HOCASI bize farklı bir şey ÖĞRETİR.

Tabitha bana yeteneklerimi nasıl kullanacağımı ve hayatımın kontrolünü nasıl elime alacağımı öğretti.

Ama bana öğrettiği son ders, en önemli olanıydı.

Tabitha kendini acıdan korumak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ama hiçbir şey malik nesindeki yangını durduramadı.

Tüm acılardan kaçınmadı, sadece çoğundan kaçındı. Ama bunu yapmak için sessizleşmek zorundaydı. Daha az duygusal bir hayat yaşadı. Hazinesi camın altında sakladı.

Ne yaparsanız yapın hayat size trajediler yaşatacaktır. Asıl soru şu: Bunu yaşarken yanınızda birini istiyor musunuz?

Bunun faydası, olumlu yönleri paylaşacak birinin olmasıdır. Dezavantajı ise kendinizi kırılganlıklara maruz bırakmanızdır. Diğer kişi sizi incitebilir ve bazen de incitecektir.

Böylece daha fazla zevk alacak, daha fazla acı çekecek ve tüm bunları bir başkasıyla paylaşacaksınız.

Bu iyi bir anlaşma

mı? Hayır.

Bu yapabileceğiniz en iyi anlaşma.

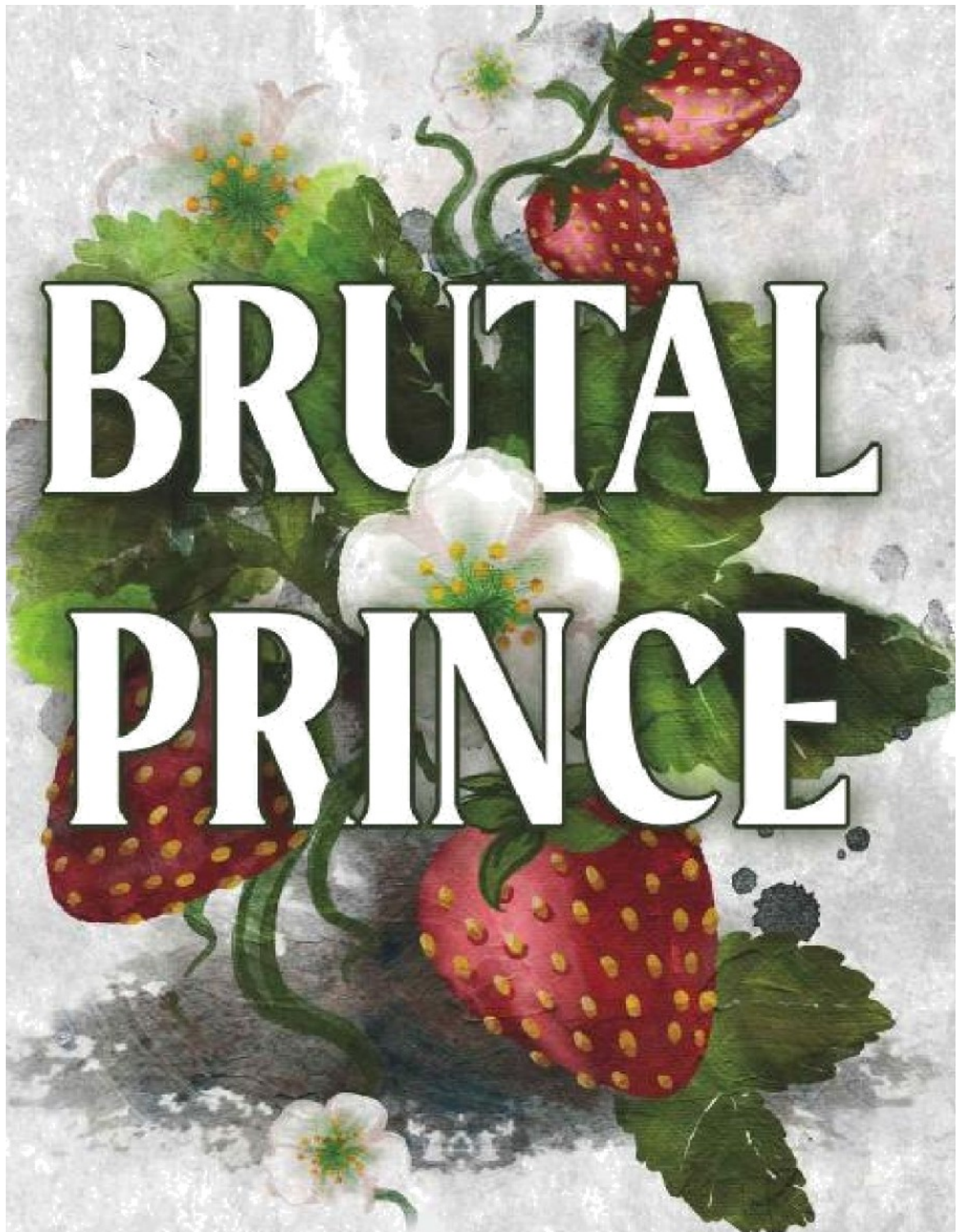

BRIGGS VE SADIE'NİN ÇILGIN GECESİNDE NELER OLDUĞUNU MERAK
EDİYOR MUSUNUZ?

SO PH AR

★★★★★ "Şimdiye kadar okuduğum en iyi nefretten
aşka/anlaşmalı evlilik." - Sylvie R. (Goodreads)

ŞİMDİ OKU - KINDLE UNLIMITED İLE ÜCRETSİZ

YAZARIN NOTU

Bu kitap cinsel hakaretler içermektedir. Erotik endüstrilere büyük saygı duyuyorum (seks satmak işimin bir parçası). Minx'te kullanılan kelimeler gerçekçi olması ve aşağılayıcı cinsel terimlerin kadınları aşağılamak ve başarılarını küçümsemek için nasıl kullanıldığını göstermek için seçilmiştir.

Blake'in otizminin tasvirleri kişisel deneyimlerimden ve spektrumdaki diğer kadınlarla olan deneyimlerimden alınmıştır, buna sözel olmayan ama tanıdığım en zeki küçük insanlardan biri olan kızım da dahildir. Blake dışında hiç kimseyi tanımlayıcı nitelikte değildir.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce Ry'a teşekkür etmeliyim. Tüm kitaplarımda büyük katkısı var ama kariyerine finans alanında başlamış biri olarak Ramses'in sesi konusunda özellikle onun yardımına ihtiyacım vardı (Minx "araştırmasının" geri kalanından bahsetmiyorum bile).

Ayrıca ekibimize, Arin, Brittany ve Maya'ya tüm inanılmaz sıkı çalışmaları, yaratıcı fikirleri ve bu iş bizi öldürmeye çalışırken verdikleri duygusal destek için teşekkür etmek istiyorum.

Bu yıl bana çok fazla saat kazandıran ve bir anne olarak çökmeme ve yanmamama yardımcı olan asistanım Kamrah için, bizimle ilgilendiğin için teşekkür ederim.

Muhteşem kapak tasarımı için her zamanki gibi Emily Wittig'e teşekkür ederiz!

Ve elbette, inanılmaz illüstrasyonlarıyla hikayeye çok fazla ilham ve derinlik k a t a n Line Eriksen'e sonsuz teşekkürler. O benim ilham perim ve karakter tasarımının en başından beri sürecin çok önemli bir parçası.

Ve son olarak, Dave Chapelle'e özel programlarından birinde Iceberg Slim'in Pezevenk kitabını öne çıkardığı için teşekkür ederim, bu kitap seks işçiliği hakkında büyüleyici, ancak çoğu zaman üzücü psikolojik bilgiler sağladı. Minx için okuduğum tek kitap bu değildi ama aklımda en çok yer eden kitap buydu.

Kendim hakkında okumak istediğim türden zeki ve güçlü kadın karakterler yaratmak için yazmaya başladım. Romantizme geçtiğimde, amacım eşitler arasında gerçek ortaklıklar olan ilişkiler yazmak oldu. Çiftlerim birbirlerini seviyorlar çünkü birlikte daha iyi ve daha güçlüler. Kitaplarımın her biri farklı, ama tek bir tema var: Kendine odaklanan bir hayat, aşk için yaşanan bir hayatın gücüyle asla boy ölçüşemez.

Aşk Lark Mektubu

[BÜLTENİME KATILMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

MERCH & İMZALI KİTAPLAR → [SOPHIELARK.COM](https://sophielark.com)

Instagram | TikTok

[. SOPHIE_LARK_AUTHOR](#) | [@. SOPHIELARKAUTHOR](#)

Rowdy Okuyucu Grubu

[THE LOVE LARKS OKUYUCU GRUBU](#)

Tüm Eserler Amazon'da
AMAZON YAZAR SAYFAMI TAKİP EDİN

Özel İçerik ve Müstehcen Sanat
Sophie Lark Patreon

Çeviri Kitaplar

 Telegram